

(อม.๓๑/๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม.๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.๓๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ทั้งเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน ในระหว่างที่จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรักษาการนายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐและเจ้าพนักงานตามกฎหมาย มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ.๒๕๕๔ และตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ มีหน้าที่รวมถึงการกำกับดูแล ควบคุม ทุกหน่วยงานของรัฐ กำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีที่จำเลยแถลงต่อรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๗๕, ๑๗๖ และ ๑๗๘ ดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย ให้นายถวิล เปลี่ยนศรี

พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้าย พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง แห่งชาติ และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่ง ข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ ประกอบ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย เนื่องจากหากพลตำรวจเอกวิเชียรยังคงอยู่ในตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ย่อมไม่มีโอกาสขึ้นดำรงตำแหน่งดังกล่าวเนื่องจากมีกำหนด เกษียณอายุราชการก่อนพลตำรวจเอกวิเชียร ต่อมาจำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธาน กรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติ และที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) มีมติเอกฉันท์ให้พลตำรวจเอก เพรียวพันธ์ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตามที่จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ การกระทำของจำเลยจึงเป็น ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่

ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๑ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๖๕๖ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๑ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๕๖ ของศาลนี้

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว แต่จำเลยไม่มาศาล และได้ออกหมายจับจำเลยแล้ว ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย

จำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และมาตรา ๓๓ วรรคสาม แต่จำเลยตั้งทนายความมาดำเนินการแทน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง

พิเคราะห์คำฟ้อง คำให้การจำเลย พยานหลักฐานตามทางไต่สวน และสำนวนรายงานการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับคำแถลงการณ์ปิดคดีเป็นลายลักษณ์อักษรของจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้ฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม และได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม

๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๔ และ จ.๔๗ ตามลำดับ จำเลยจึงเป็นเจ้าพนักงานของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๙๘ เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๐/๒๕๕๔ แต่งตั้งให้นายบัณฑิต สุภักดิ์ ดำรงตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๖๓ และมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ มอบหมายและมอบอำนาจให้ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี กำกับการบริหารราชการ สั่ง และปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน กับมอบหมายและมอบอำนาจให้ พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ รองนายกรัฐมนตรี กำกับการบริหารราชการ และสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภามันคงแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๒ นายบัณฑิต เลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันอาทิตย์ ถึงนางสาวกฤษณา ในฐานะรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมา แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และให้ดำเนินการหาบตามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากพลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ กับมีบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงพลตำรวจเอกโกวิท เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนแล้ว จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณา และพลตำรวจเอกโกวิท ลงนามให้ความเห็นชอบตามบันทึกข้อเสนอของนายบัณฑิต ตามเอกสารหมายเลข

จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๘๑ ถึง ๒๔๘๒ นางสาวกฤษณามีหนังสือลับมากที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ถึง เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ขอให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ โดยปรากฏ ข้อความในเอกสารว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการ เสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ.๒๕๔๘ ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรรยาในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ จำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอ จากนั้นนายบัณฑิตบุรีมีบันทึก ข้อความ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีลับมาก ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๒๐/๒๕๕๔ ถึงนายกรัฐมนตรี รายงานขั้นตอนการขอรับโอนนายถวิล ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๖ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนัก เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตรวจสอบพบว่า วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงแก้ไขบันทึก ข้อความลับมากที่ นร.๐๔๐๑.๒/๒๕๕๔ และนร.๐๔๐๑.๒/ ๘๓๐๓ จากเดิมที่ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนนายถวิลมาแต่งตั้ง ให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข จ.๓๕ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตบุรีมีบันทึกข้อความ สำนักเลขาธิการ นายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติ ราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๘ จำเลยลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๑ และแจ้ง คำสั่งให้นายถวิลทราบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๐ และนายบัณฑิตบุรีมีบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการ นายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ เสนอจำเลยว่าให้นายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคง แห่งชาติ อยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติ ราชการประจำรองนายกรัฐมนตรี ซึ่งจำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการตามเสนอ

ตามเอกสารหมาย จ.๗๙ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๔๗๙ แจ้งนายถวิลทราบ ตามเอกสารหมาย จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔
นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้สืบพยานคำสั่งสำนัก
นายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ให้ไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี
และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๐๓ วันที่ ๒๙
กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑
ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่ง
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีประกาศ
สำนักนายกรัฐมนตรี ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และแต่งตั้งให้
ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมาย จ.๖๘ ในวันเดียวกัน
พลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ดช ๐๐๐๑(ว)/๒๕๑ ถึง พลตำรวจเอกโกวิท
แจ้งว่าสมัครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๖๑
วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่า พลตำรวจเอก
โกวิท และร้อยตำรวจเอกเฉลิม พิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลย
ในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียร ให้ดำรงตำแหน่ง
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ ตามสำเนาสรุปผลการประชุม
คณะรัฐมนตรี เอกสารหมาย จ.๔๑ และมีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔
ให้พลตำรวจเอกวิเชียร พ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง

เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ โดย
 จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่
 ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอ
 ชื่อ พลตำรวจเอกเปริยวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นพี่ชายของอดีตรอง
 ของพี่ชายจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบาย
 ตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข
 จ.๙๗ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ พลตำรวจเอกเปริยวพันธ์ พ้นจากตำแหน่งรอง
 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และมีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้พลตำรวจเอกเปริยวพันธ์
 ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๙
 วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัยโดยสรุปว่า ข้อเท็จจริงยังไม่
 เพียงพอจะฟังได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓
 หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์คุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำ
 ร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครอง
 กลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่
 ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตาม
 เอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำ
 พิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ ให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗
 กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และ
 เพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง

เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับ ตามเอกสารหมาย จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าว และให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบูลย์ นิตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่นหรือของพรรคการเมืองในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือน หรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และถือเป็นการกระทำตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๘ อันมีผลให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ เอกสารหมาย จ.๑๑๒ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูลเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังโจทก์ โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยให้การต่อสู้ในทำนองว่า โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิด ฟ้องโจทก์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า โจทก์ได้บรรยายฟ้องถึงการกระทำของจำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีในการดำเนินการให้ นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ กับให้พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี พ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ อันเป็นผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง และดำเนินการแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ดามาพงศ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ โดยฟ้องโจทก์ได้บรรยายให้เข้าใจได้ว่าดำเนินการโยกย้ายและแต่งตั้งบุคคลทั้งสามดังกล่าวเป็นการกระทำที่เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงเป็นกระบวนการเดียวกัน อันถือได้ว่าเป็นการก้าวก่ายแทรกแซงการแต่งตั้งโยกย้ายหรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง เพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลยให้ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือโดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ ฟ้องโจทก์จึงได้

บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายในบรรดาที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิดพอสมควรที่จะทำให้จำเลย
เข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว อีกทั้งเมื่อจำเลยได้รับสำเนาคำฟ้องแล้ว หากจำเลยไม่เข้าใจข้อหาแห่งคำฟ้อง
ก็ชอบที่จะแถลงขอให้ศาลมีคำสั่งให้โจทก์ชี้แจงข้อหาหรือแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดแห่งคำฟ้อง
จนจำเลยเข้าใจได้ แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ดำเนินการดังกล่าว ประกอบกับจำเลยให้การปฏิเสธ
และสามารถต่อสู้คดีตามประเด็นในคำฟ้องได้โดยไม่ปรากฏว่าหลงต่อสู้ ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย
ข้อต่อสู้ของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จำเลยให้การต่อสู้
ในทำนองว่าการโยกย้ายนายถวิล เปลี่ยนศรี เป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของการประชุม
คณะรัฐมนตรี มิได้เกิดจากการริเริ่มของจำเลย พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี สมครใจโอนย้ายไป
ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเอง จำเลยมิได้เข้าไปแทรกแซงและก้าวก่าย
การแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการดังกล่าวเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอก
เพริศพนธ์ ดามาพงศ์ นั้น ทางใต้สวนได้ความจากนายบัณฑิต สุภักค์วิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี
ในขณะเกิดเหตุ เบิกความยืนยันว่า ก่อนวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ เวลาใดจำไม่ได้ จำเลยโทรศัพท์มา
สั่งการให้พยานทำเรื่องเสนอโยกย้ายให้นายถวิล เปลี่ยนศรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ
มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ในวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ พยานจึง
สั่งการให้นายธีรวุฒิ กลั่นเลี้ยง ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคลยกย่องบ้านที่กข้อความ
๒ ฉบับ เพื่อเสนอนางสาวกฤษณา สีหลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี และพลตำรวจเอก
โกวิท วัฒนะ รองนายกรัฐมนตรี ลงนาม เนื่องจากจะต้องนำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรีให้ทัน
ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมาย จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๕ , ๒๔๗๖, ๒๔๗๘ ถึง ๒๔๘๒

สอดคล้องกับที่พยานให้การต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. นายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลางก็เบิกความว่า ได้รับโทรศัพท์จากนายบัณฑิตให้ทำเรื่องย้ายข้าราชการระดับสูง เมื่อพยานไปพบนายบัณฑิต นายบัณฑิตบอกว่าจำเลยเป็นคนสั่งการให้รับโอนนายถวิล เห็นว่า นายบัณฑิตและนายพงษ์ศักดิ์เป็นข้าราชการปฏิบัติหน้าที่และไม่มีส่วนได้เสียในคดี พยานทั้งสองเบิกความสอดคล้องกันสมเหตุผล เชื่อว่าพยานทั้งสองเบิกความไปตามความจริง คำเบิกความของพยานทั้งสองจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ประกอบกับนายบัณฑิตเบิกความตอบนายจำเลยว่าตนเป็นเพียงเลขาธิการนายกรัฐมนตรีไม่มีอำนาจสั่งการให้ย้ายข้าราชการระดับสูง รวมถึงพฤติการณ์ที่นายบัณฑิตและนายพงษ์ศักดิ์ต้องมาทำงานเรื่องโยกย้ายนายถวิลในวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุดราชการมิใช่วันทำงานตามปกติจึงเชื่อได้ว่าเป็นเพราะการสั่งการของจำเลยซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ทั้งเป็นการสั่งให้ดำเนินการเรื่องเร่งด่วน นายบัณฑิตและนายพงษ์ศักดิ์จึงต้องมาทำงานในวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันหยุด เพื่อให้สามารถนำเรื่องเข้าประชุมคณะรัฐมนตรีในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งการสั่งบรรจุวาระการประชุมคณะรัฐมนตรีเรื่องโยกย้ายนายถวิลเป็นวาระเร่งด่วนก็อยู่ในอำนาจของจำเลยเป็นผู้สั่งการเพียงคนเดียว ดังนั้น การที่คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้ย้ายนายถวิลในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ จึงอยู่ในความรับรู้และการสั่งการของจำเลยมาตั้งแต่แรก ในช่วงเวลาก่อนมีการดำเนินการโยกย้ายนายถวิลในช่วงระหว่างเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๔ นั้น พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้การว่า นายชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์ นำคลิป่อนการพนันเข้าไปอภิปรายในรัฐสภา หลังจากนั้นร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรีให้สัมภาษณ์ว่า ตำรวจคุม ช้องคุมอบน พลตำรวจเอกวิเชียรรู้สึกว่ องค์การถูกตำหนิตายินจากผู้บังคับบัญชา จึงนำเรื่องไปปรึกษา พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ รองนายกรัฐมนตรีว่ารู้สึกอึดอัดในการทำงาน เนื่องจากผู้บังคับบัญชา

มองว่าพลตำรวจเอกวิเชียรไม่มีความเหมาะสมที่จะอยู่ในตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ กับพลตำรวจเอกวิเชียรให้สัมภาษณ์ในสื่อสิ่งพิมพ์เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๔ ยอมรับว่า “ถูกการเมืองบีบก็ยินดีที่จะไป แต่จะต้องไปอย่างถูกต้องสมเหตุสมผล หรือไปในตำแหน่งที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรีพอสมควร ดูก่อนว่าจะให้ไปดำรงตำแหน่งใด ถ้าเห็นว่าเหมาะสมก็จะสมัครใจไป ถ้าไม่เหมาะสมก็ไม่ไป” ประกอบกับหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ เอกสารหมายเลข ๑๔๓ หน้า ๒๓๕๓ และ ๒๓๕๔ พาดหัวข่าวแล้วว่า วิเชียรแฮปปี้คุม สมช. โดยในเนื้อหารายละเอียดระบุว่า คำให้สัมภาษณ์ของร้อยตำรวจเอกเฉลิม ว่า พลตำรวจเอกวิเชียรเหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และล่าสุดพลตำรวจเอกวิเชียรได้ส่งจดหมายมาว่าสมัครใจจะไปเป็นเลขาธิการ สมช. ทำให้ตนจะเสนอชื่อพลตำรวจเอกวิเชียรไปเป็นเลขาธิการ สมช. ในการประชุม ครม. วันที่ ๖ กันยายนนี้ ส่วนนายถวิล นายกฯ อาจจะย้ายไปเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำหรือตำแหน่งอื่น...ยืนยันว่าไม่ได้บีบพลตำรวจเอกวิเชียรให้เขียนจดหมายสมัครใจ นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ข่าวสด ไทยรัฐและคมชัดลึกฉบับวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ เอกสารหมายเลข ๑๔๓ หน้า ๒๓๕๗ ถึง ๒๓๕๘ ล้วนลงข่าวทำนองเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า ช่วงเวลาก่อนทำเรื่อง โยกย้ายนายถวิลออกจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ พลตำรวจเอกวิเชียรผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติก็มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานอยู่ในข่ายถูกพิจารณาโยกย้ายด้วยแล้ว ประเด็นการ โยกย้ายนายถวิลเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและพลตำรวจเอกวิเชียรให้พ้นจากตำแหน่ง ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นประเด็นที่เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์และทราบกันเป็นการทั่วไปตั้งแต่ก่อน วันที่ลงพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์ในช่วงเวลาดังกล่าวแล้ว แม้ร้อยตำรวจเอกเฉลิมจะปฏิเสธในทำนองว่าการ ให้สัมภาษณ์หลายครั้งในวันเดียวกันเป็นพิรุณ ไม่สมเหตุผล แต่ก็ปฏิเสธอย่างลอยๆ ทั้งเนื้อหาข่าว

ยังสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเกี่ยวกับกระบวนการโยกย้ายบุคคลทั้งสองตำแหน่งดังกล่าว ในเวลาต่อมา หากร้อยตำรวจเอกเฉลิมไม่ให้สัมภาษณ์แล้ว ก็ไม่น่าที่หนังสือพิมพ์หลายฉบับจะสามารถลงข่าวมีเนื้อหาทำนองเดียวกันได้พร้อมกัน จึงเชื่อว่าร้อยตำรวจเอกเฉลิมได้ให้สัมภาษณ์ตามที่ลงในสื่อสิ่งพิมพ์ดังกล่าวจริง ยิ่งเป็นการสนับสนุนให้เชื่อได้ว่า มีการเตรียมทำให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลงโดยการโอนย้ายนายถวิลไปดำรงตำแหน่งอื่นเพื่อให้พลตำรวจเอกวิเชียรโอนย้ายไปดำรงตำแหน่งดังกล่าวแทนได้ตั้งแต่ก่อนเริ่มดำเนินการโอนย้ายนายถวิลให้พ้นจากตำแหน่งดังกล่าวแล้ว โดยเป็นไปเพื่อให้พลตำรวจเอกวิเชียรยินยอมที่จะโอนย้ายโดยสมัครใจลาออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไปดำรงตำแหน่งดังกล่าวแทน ในข้อนี้พลตำรวจเอกโกวิทพยานจำเลยก็ตอบคำถามของศาลว่า พลตำรวจเอกวิเชียร มาเสนอตัวเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เพราะจะถูกย้าย ในส่วนเกี่ยวกับตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ข้อเท็จจริงรับฟังยุติ โดยคู่ความไม่ได้แย้งกันว่า ขณะนั้นพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ตามาพงศ์ ญาติของจำเลยเป็นผู้มีอาวุโสลำดับถัดจากพลตำรวจเอกวิเชียร และเมื่อตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง จำเลยซึ่งเป็นผู้มีอำนาจตามกฎหมายที่จะเสนอชื่อผู้จะดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนต่อไปก็เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ญาติของจำเลยเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ดังนี้ จะเห็นได้ว่าการดำเนินการโยกย้ายนายถวิล พลตำรวจเอกวิเชียร จนถึงการเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ผู้เกี่ยวข้องที่ปรากฏไม่ว่านายบัณฑิต เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ร้อยตำรวจเอกเฉลิม รองนายกรัฐมนตรี พลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี และนางสาวกฤษณา รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ล้วนเป็นผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของจำเลยและอยู่ในอำนาจกำกับดูแลและสั่งการของจำเลยทั้งสิ้น การดำเนินการจึงสอดคล้องในแนวทางเดียวกัน โดยไม่ปรากฏแนวทางความเห็นที่แตกต่างขัดแย้งกับ

จำเลยเลย รวมถึงการพิจารณาเรื่องนี้ในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี ก็อยู่ในการกำกับดูแลของจำเลย ซึ่งเป็นหัวหน้ารัฐบาลด้วยเช่นกัน พฤติการณ์ที่จำเลยเร่งรีบดำเนินการโยกย้ายนายถวิลโดยไม่ปรากฏเหตุผลสมควร เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิล ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสและเปิดตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติให้ว่าง ให้มีการโยกย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาดำรงตำแหน่งแทน เพื่อให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง แล้วจำเลยเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ญาติของจำเลยดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แทน เป็นการเอื้อประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่พลตำรวจเอกเพริยพันธ์ญาติของจำเลย อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามฟ้อง

จึงวินิจฉัยว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมาย หลายบท ให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ปรับหนึ่งแสนบาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙,๓๐ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

นายอำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม.๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.๓๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรักษาการ
นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล เป็นเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอำนาจหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๕๔ และตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน
พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ ในการกำกับ ดูแล ควบคุมหน่วยงานของรัฐทั้งในด้านการปฏิบัติราชการ
และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐทุกหน่วย กำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการ
บริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ กำกับ ดูแล และบังคับบัญชาให้เจ้าหน้าที่ของ
รัฐทุกฝ่ายบริหาร ตระเตรียม และปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายที่ฝ่ายบริหารกำหนด มีอำนาจ
หน้าที่รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีตามที่แถลงต่อรัฐสภา มีอำนาจมอบหมายให้รอง

นายกรัฐมนตรีกำกับการบริหารราชการของกระทรวงหรือทบวง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไปดำรงตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่งตั้งข้าราชการการเมืองให้ปฏิบัติราชการใน สำนักนายกรัฐมนตรี เป็นต้น เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี มีนโยบายเร่งด่วนที่เริ่มดำเนินการในปีแรก ข้อ ๑.๓ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐอย่างจริงจัง โดยยึดหลักความโปร่งใสและมีธรรมาภิบาลที่เป็นสากลเพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรเพื่อการพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อประเทศโดยรวม อย่างแท้จริง ปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ ขยายการบังคับใช้บทบัญญัติเรื่องการห้ามการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ให้ครอบคลุม ผู้ใช้อำนาจอธิปไตยในตำแหน่งสำคัญ และตำแหน่งระดับสูงอย่างทั่วถึงเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อแก้ปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐ สร้างมาตรฐานด้านคุณธรรม จริยธรรม และธรรมาภิบาลของบุคลากรภาครัฐ ตลอดจนจิตสำนึกและค่านิยมของสังคม ให้ยึดมั่นในความซื่อสัตย์สุจริตและถูกต้องชอบธรรม วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ระหว่างวันที่ ๒ และวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔

ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยพลตำรวจเอกวิเชียรได้ส่งจดหมายว่าสมัครใจไปดำรงตำแหน่งดังกล่าว และจะเสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปราบปรามยาเสพติดและอาชญากรรมคู่กับพลตำรวจเอกภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ โดยจะโยกนายถวิล เปลี่ยนศรี ซึ่งเดิมดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติไปเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักนายกรัฐมนตรี โดยได้พูดคุยกับจำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีแล้ว มอบหมายให้ตนจัดการเต็มที่ ส่วนการให้ความเป็นธรรมแก่นายถวิลขึ้นอยู่กับจำเลยจะพิจารณา เพราะได้รับมอบหมายให้รัฐมนตรีเสนอ ก็เสนอตามขั้นตอน ต่อมาวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุวัณณิข เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) แจ้งว่าเห็นควรให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิลกับบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) แจ้งว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตำแหน่งเลขที่ ๖ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งเป็นความเท็จ เนื่องจากนางสาวกฤษณายังไม่ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอดังกล่าว วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของนายบัณฑิต แล้วนางสาวกฤษณามีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อขอให้นำเรื่องการโอนนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรีเสนอ

คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยได้อนุมัติให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เมื่อถึงวันดังกล่าวที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้โอนนายถวิลจากตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการ ประจำ ตามที่จำเลย ร้อยตำรวจเอกเฉลิม พลตำรวจเอกโกวิท และนางสาวกฤษณาได้เข้าร่วมประชุม และลงมติอนุมัติไว้ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตบุรีมีบันทึกข้อความ ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยเพื่อมีคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่ สำนักงานนายกรัฐมนตรี จำเลยลงนามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการที่สำนักงานนายกรัฐมนตรี แล้วนายบัณฑิตบุรีมีบันทึกข้อความสำนัก เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยให้ นายถวิลอยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติ ราชการประจำรองนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับงานด้านความมั่นคงของประเทศในการอำนวยความสะดวก และ ประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติกับหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน สถาบันวิชาการและสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกันและมีบูรณาการ เสนอแนะและจัดทำนโยบาย อำนวยการ พัฒนา ประสานการจัดการและติดตามประเมินผลด้านการข่าวกรอง การต่อต้านการ ขวกรอง การรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนานโยบายอำนวยการ ขวกรอง การพัฒนาองค์กรข่าวกรองและการต่อต้านข่าวกรอง รวมทั้งการปฏิบัติราชการด้านอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้งขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรง ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๓๐ กันยายน

๒๕๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพັນจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ลับมาก ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า พลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ และมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกวิเชียรพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และมีผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ตามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลยให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) โดยจำเลยและกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติคนอื่นมีมติเห็นชอบตามที่จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพริยพันธ์พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ต่อมานายถวิลเข้าร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ นายถวิลจึงฟ้องจำเลยและ

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมต่อศาลปกครองกลาง ต่อมาวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า ในกรณีที่จำเลยมีคำสั่งโอนนายถวิลดังกล่าวเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ตามคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ของศาลปกครองสูงสุด การกระทำของจำเลยเกี่ยวกับการดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มิได้เป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง และเป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและจะเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ ให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทนจำเลย และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและจะเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ (ที่ถูก วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕) ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแทนพลตำรวจเอกวิเชียร อันเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยพันธ์เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำเลยเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้

ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว

จำเลยไม่เคยมาศาลในวันนัดพิจารณาครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์พยานหลักฐานตามทางไต่สวนและข้อเท็จจริงที่คู่ความรับกันในระดับชั้นตรวจพยานหลักฐาน ประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ นายถวิล เปลี่ยนศรี ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามข้อมูลประวัติการทำงาน เอกสารหมาย จ.๓๒ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีตามสำเนาประกาศแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี เอกสารหมาย จ.๓๔ วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ คณะรัฐมนตรีได้รับประกาศพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งรัฐมนตรีและทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้รัฐมนตรีเข้าเฝ้าฯ ถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่ตามสำเนาประกาศพระบรมราชโองการแต่งตั้งรัฐมนตรี เอกสารหมาย จ.๔๙ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีต่อรัฐสภา ข้อ ๑ เป็นนโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก ข้อ ๑.๓ “ป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐอย่างจริงจัง โดยยึดหลักความโปร่งใส และมีธรรมาภิบาลที่เป็นสากล ... ขยายการบังคับใช้บทบัญญัติเรื่องการห้ามการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ให้ครอบคลุมผู้ใช้อำนาจอธิปไตยในตำแหน่งสำคัญและตำแหน่งระดับสูงอย่างทั่วถึงเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐ เสริมสร้างมาตรฐานด้านคุณธรรม จริยธรรม และธรรมาภิบาลของบุคลากรภาครัฐ ตลอดจนปลูกฝังจิตสำนึกและ

ค่านิยมของสังคมให้ยึดมั่นในความซื่อสัตย์สุจริตและถูกต้องชอบธรรม” ตามคำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข ๖๓ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๔๐/๒๕๕๔ แต่งตั้งให้นายบัณฑิต สุภักดิ์ ดำรงตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตามสำนักนายกรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข ๖๓ ในวันเดียวกันจำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทนตามสำนักนายกรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข ๖๓ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตลงนามในบันทึกข้อความ ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๕๕๔ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการหาบตามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเพื่อขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวตามสำนักนายกรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ ถึง ๑๒๐๒ กับลงนามในบันทึกข้อความ ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ พร้อมระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดของสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี

ให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนดังกล่าวแล้วตามสำเนาบันทึกข้อความ เอกสารหมายเลข ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ ถึง ๑๒๐๔ นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทลงนามเห็นชอบในบันทึกข้อความที่ นายบัณฑิตูรเสนอ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตูรสั่งการให้นายธีรวัชร กลั่นเกลี้ยง ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักบริหารกลาง และนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง จัดทำหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ เรื่อง การโอนข้าราชการ มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ มีนางสาวกฤษณาลงนาม ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อนำเสนอเรื่องที่ว่าสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีความประสงค์จะขอ รับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติตามหนังสือ เอกสารหมายเลข ๗๕ ในวันเดียวกันนายบัณฑิตูรมีบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ สบก.(กบค.) ๒๔๒๐/๒๕๕๔ เรื่อง การโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำถึงนายกรัฐมนตรี รายงานขั้นตอนการขอรับโอนนายถวิลจาก ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ เพื่อทราบตามบันทึกข้อความ เอกสารหมายเลข ๘๖ จากนั้นนางสาวกฤษณามี หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ฉบับที่ ๐๕๐๘/๒๑๑๓๙, ๒๑๑๔๐ แจ้งเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี เรื่อง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีความประสงค์จะขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ เอกสารหมายเลข ๓๘ และขอให้นำเสนอ คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติตามหนังสือ เอกสารหมายเลข ๗๕ โดยนางสาวกฤษณาแจ้งว่า กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอ เรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ และขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลย

ลงนามอนุมัติตามเสนอ ตามหนังสือ เอกสารหมายเลข ๑๔๘ หน้า ๒๔๗๗ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔
สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการ
แก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมายเลข ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ ถึง ๑๒๐๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔
หลังจากมีการส่งเอกสารให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ก่อนนำเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา
ตามบันทึกข้อความ เอกสารหมายเลข ๗๐ จ.๗๑ และหนังสือเอกสารหมายเลข ๘๕ ต่อมาที่ประชุม
คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี
ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ วันอังคารที่ ๖ เดือน
กันยายน ๒๕๕๔ เอกสารหมายเลข ๓๕ แล้วสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือ
ที่ นร ๐๕๐๘/๑๘๖๑๓-๑๘๖๑๕ ถึงเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และ
เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนว่า คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ อนุมัติ
ให้โอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามที่สำนัก
เลขาธิการนายกรัฐมนตรีเสนอ และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้สำนักราชเลขาธิการนำความ
กราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเดิมและแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งใหม่ตามหนังสือ เอกสารหมายเลข ๔๖ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ
สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ เสนอจำเลยเพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิล
มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามสำเนาบันทึกข้อความ เอกสารหมายเลข ๗๘ จากนั้นจำเลย
ลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการสำนัก
นายกรัฐมนตรี โดยให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี ตามสำเนาคำสั่งสำนัก
นายกรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข ๘๑ และแจ้งคำสั่งให้นายถวิลทราบ นายบัณฑิตยังมีบันทึกข้อความ
สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ เสนอจำเลยให้นายถวิลอยู่ในบังคับ

บัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำ
รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งจำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอตามสำเนา
บันทึกข้อความ เอกสารหมายเลข จ.๗๙ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือสำนักเลขาธิการ
นายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๔๗๙ แจ้งนายถวิลว่า จำเลยมีปัญหามอบหมายงานปฏิบัติราชการ
ประจำรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เกี่ยวกับการด้านความมั่นคงของประเทศในการ
อำนวยความสะดวกและประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติตามหนังสือ
เอกสารหมายเลข จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบ
คุณธรรม ขอให้มีการสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔
ให้ไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง
แห่งชาติตามหนังสือร้องทุกข์ เอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิท
มีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ
ตามหนังสือ เอกสารหมายเลข จ.๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง
แต่งตั้งข้าราชการพลเรือน อ้างถึงพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่ง
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการ
ประจำมีจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการตามสำเนาประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เอกสาร
หมายเลข จ.๖๘ ในวันเดียวกัน พลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ที่ ตช ๐๐๐๑(ว)/๒๕๑ ถึงพลตำรวจเอกโกวิทแจ้งว่าสมัครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการ
สภาความมั่นคงแห่งชาติตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิท
มีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ กลับมาก ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ถึงเลขาธิการ

คณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามหนังสือเอกสารหมายเลข ๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอตามสำเนาสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรี ครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ วันอังคารที่ ๔ เดือนตุลาคม ๒๕๕๔ เอกสารหมายเลข ๔๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง ให้ข้าราชการตำรวจพ้นจากตำแหน่งและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือน อ้างถึงพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกวิเชียรพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ มีจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการตามสำเนาประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข ๑๑๔ ซึ่งมีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งมีความเกี่ยวพันเป็นเครือญาติของจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุม เอกสารหมายเลข ๘๗ ต่อมา มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการตำรวจ อ้างถึงพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ มีจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการรายละเอียดตามสำเนาประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เอกสารหมายเลข ๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ คณะที่ ๒ มีคำวินิจฉัยที่ ๕๔๒๐๑๕๙ ระหว่างนายถวิล ผู้ร้องทุกข์

กับจำเลย คู่กรณีในการร้องทุกข์ สรุปความเห็นว่าการสับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งระดับสูงขององค์กรต่าง ๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลมาปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์ในการบริหาร ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่า เป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่อย่างใด คำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามสำเนาคำวินิจฉัย เอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ แล้วมีการนำเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมฝ่ายข้างมากมีคำวินิจฉัยเรื่องแดงที่ ๐๐๓๔๒๕๕ ให้ยกคำร้องทุกข์ตามสำเนาคำวินิจฉัย เอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๔๗ ถึง ๘๗๐ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ ระหว่างนายถวิล ผู้ฟ้องคดีกับจำเลย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับกับเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีตามสำเนาคำพิพากษา เอกสารหมายเลข จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ระหว่างนายถวิล ผู้ฟ้องคดีกับจำเลย ผู้ถูกฟ้องคดี

ที่ ๑ และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการ ประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วย กฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวและให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับตามสำเนา คำพิพากษา เอกสารหมาย จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบูลย์ นิติตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ว่า จำเลยกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของ จำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) ถึงประธานวุฒิสภา โดยอ้างพฤติการณ์การมีคำสั่ง โยกย้ายนายถวิลพร้อมคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ดังกล่าวไปด้วย ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ระหว่างนายไพบูลย์และคณะรวม ๒๘ คน ผู้ร้อง กับ จำเลยผู้ถูกร้อง ว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่ง การเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของ พรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจาก ตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้องด้วย รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และถือเป็นการกระทำตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ อันมีผล ทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ เอกสารหมาย จ.๑๑๒

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องโดยอ้างถึงการกระทำของจำเลยในบรรดาที่เข้าไปสั่งการและเกี่ยวข้องกับการทำ เรื่องย้ายต้นสังกัดนายถวิล เปลี่ยนศรี จากเดิมที่ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี การเข้าไปพิจารณา เห็นชอบของจำเลยในฐานะที่เป็นหนึ่งในคณะรัฐมนตรีให้อนุมัติโอนย้ายสังกัดพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี จากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ แทนนายถวิล และการเสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ เครือญาติจำเลย ซึ่งดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ในขณะนั้น ต่อที่ประชุมคณะกรรมการตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ให้ได้รับการแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแทนพลตำรวจเอกวิเชียร โดยเฉพาะกระบวนการอนุมัติสั่งการที่จำเลย เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง อันเป็นการเชื่อมโยงถึงการกระทำทั้งหลายในบรรดาที่อ้างว่าเป็นการกระทำเดียวกันและต่อเนื่องเชื่อมโยงกันของจำเลยซึ่งอาจต้องด้วยองค์ประกอบเป็นความผิดตามกฎหมายซึ่งมีโทษในทางอาญา ทั้งได้แนบเอกสารราชการสำคัญตามที่ปรากฏในสำนวนการไต่สวนของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. มาเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นตรวจคำฟ้อง ศาลก็มิได้มีคำสั่งให้โจทก์แก้ไขคำฟ้อง เพราะพิจารณาแล้วเห็นว่ามิได้มีข้อบกพร่อง อันจะทำให้จำเลย ไม่สามารถเข้าใจและต่อสู้คดีตามฟ้องโจทก์ได้ และที่สำคัญจำเลยให้การต่อสู้คดีไว้อย่างชัดเจนทั้งใน ปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย อันแสดงถึงความเข้าใจในเนื้อหาคำฟ้องของโจทก์โดยตลอด เป็นอย่างดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้มูลเหตุ กล่าวหาความผิดของจำเลยในคดีนี้ จะได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ วินิจฉัยการ กระทำที่ต้องห้ามของจำเลยซึ่งนำไปสู่การถูกเพิกถอนสถานภาพในทางการเมือง และมีคำพิพากษาของ ศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ว่า คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ให้นายถวิลไป

ปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีที่ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่ง
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการ
ประจำ เป็นคำสั่งที่มีขอบด้วยกฎหมาย โดยในส่วนของศาลรัฐธรรมนูญมีการพิจารณาวินิจฉัยแต่เพียง
ว่า ผู้ถูกร้อง (จำเลยคดีนี้) ใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงเพื่อ
ประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมืองในเรื่องการบรรจุแต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อน
ตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและ
มิใช่ข้าราชการการเมือง อันเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) มีผลทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องต้องสิ้นสุดลง
เป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๒๖๘ หรือไม่ ส่วนคำพิพากษาของ
ศาลปกครองสูงสุดนั้นก็มิประเด็นเพียงว่า คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗
กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศสำนัก
นายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภา
ความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ
เป็นคำสั่งที่ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และโดยผลของคำพิพากษาเพียงแต่ทำให้ประกาศที่ออกตาม
คำสั่งทางปกครองต้องถูกเพิกถอนไป ส่วนนายถวิลที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งหรือประกาศทาง
ปกครองก็ได้รับการเยียวยาตามกฎหมาย โดยให้การเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี
เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการพลเรือน ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการ
สภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ
มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับและมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางและวิธีปฏิบัติที่จำเลย
ควรพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายเพื่อให้นายถวิลได้กลับสู่ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง

แห่งชาติในเวลาใดเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย ร่างรัฐธรรมนูญที่แก้ไขเพิ่มเติม และการกระทำอันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของสภาผู้แทนราษฎรว่าขัดหรือแย้งไปจากรัฐธรรมนูญหรือไม่ ส่วนศาลปกครองมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดคดีพิพาทที่เกิดระหว่างหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกันเอง ซึ่งทั้งสองคดีดังกล่าวมิได้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาและวินิจฉัยถึงความรับผิดในทางอาญาของบุคคลใด อีกทั้งการกระทำที่มีชอบในทางปกครอง และการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญดังกล่าวต่างก็มีบริบทความผิดและบทความรับผิดที่แตกต่างกันไปตามสภาพและความเหมาะสมในการเยียวยา และการแก้ไข โดยเฉพาะคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยมิชอบอาจจะต้องถูกยกเลิกหรือเพิกถอน หรือการฝ่าฝืนต่อรัฐธรรมนูญเป็นผลทำให้บุคคลใดต้องถูกจำกัดสิทธิในทางการเมือง แต่สำหรับในคดีอาญาโดยทั่วไป บุคคลใดก็ต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาและตามพระราชบัญญัติที่มีโทษในทางอาญา ก็ต่อเมื่อมีการพิสูจน์ถึงเจตนาของผู้กระทำนั้นแล้ว ซึ่งในการพิจารณาพิพากษาคดีนั้น ศาลจะต้องวินิจฉัยพยานหลักฐานและพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำ ความผิดอันเป็นองค์ประกอบภายนอก รวมทั้งเจตนาและเจตนาพิเศษแห่งการทำความผิด ซึ่งเป็นองค์ประกอบภายในของจำเลยก่อนหรือขณะกระทำความผิดด้วย โดยศาลมีอำนาจไต่สวนพยานหลักฐานที่โจทก์และจำเลยนำเสนอ และมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานอื่นมาไต่สวนจนรับฟังได้ โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยกระทำความผิดจริงดังที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ จึงจะลงโทษจำเลยได้ ดังนั้น การที่จะวินิจฉัยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยรวมไปถึงเจตนาและเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริตอันเป็นองค์ประกอบความผิดทางอาญา จึงต้องวินิจฉัยจากพยานหลักฐานที่ปรากฏในคดีอาญาคดีนี้เป็นสำคัญยิ่ง ซึ่งศาลจะต้องไต่สวนพยานหลักฐานทั้งสองฝ่าย

เพื่อค้นหาความจริงและใช้ดุลพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง จะไม่พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า "ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ... ดังนั้น หากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากสงสัย จึงจะสามารถลงโทษจำเลยตามฟ้องได้ กรณีย่อมไม่อาจนำเอาเหตุของคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดมาเป็นผลต่อเนื้อเรื่องเพื่อวินิจฉัยความรับผิดในคดีอาญาได้ คงรับฟังได้แต่เฉพาะเป็นผลและพยานหลักฐานส่วนหนึ่งที่ศาลในคดีนี้จะต้องนำมาซึ่งน้ำหนักประกอบพยานหลักฐานอื่นว่ามีน้ำหนักให้รับฟังว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ซึ่งในคดีนี้คงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัวไปแล้วตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวเท่านั้น และเมื่อพิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนในคดีนี้แล้ว การที่จะรับฟังว่า กระบวนการขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นส่วนหนึ่งและมีความเชื่อมโยงกับการขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ซึ่งครองตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติในขณะนั้นมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน ส่งผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง แล้วจะได้เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ให้ได้รับแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติดังที่โจทก์ฟ้องนั้น จำเป็นต้องอาศัยเหตุผลจากพยานแวดล้อมกรณีและพิรุณแห่งการกระทำที่ปรากฏในทุกชั้นตอนว่ามีความสอดคล้องเชื่อมโยงกันหรือไม่ เพียงใด และยังต้องพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งในส่วนการกระทำและเจตนาของผู้ที่เกี่ยวข้องประกอบกันจนเกิดเป็นเจตนา

พิเศษเพื่อประสงค์ต่อผลในเวลาก่อนหรือขณะกระทำความผิดด้วย ดังนี้ เมื่อการโอนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ซึ่งสังกัดส่วนราชการระดับกรมตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีโดยอยู่ในกระทรวงเดียวกันนั้น อาจทำได้เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้นแล้ว และให้ทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี แสดงว่ากฎหมายให้อำนาจเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๗ ทั้งสองฝ่ายและคณะรัฐมนตรี ซึ่งผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ในกรณีนี้คือเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้าส่วนราชการระดับกรม ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) และโดยเหตุที่จำเลยได้มีคำสั่งมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการแทนในงานของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ดังนั้น ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่ต้องให้ความยินยอมในการโอนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ จึงได้แก่ รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑) ซึ่งในชั้นตอนนี้ จำเลยมีพลตำรวจเอกโกวิทเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีหนังสือขอความเห็นชอบในการรับโอนนายถวิล พายนเห็นชอบโดยจำเลยมิได้มีการก้าวท่ายแทรกแซงสั่งการส่วนนางสาวกฤษณา พายนจำเลยอีกปากหนึ่งซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดขณะเกิดเหตุเป็นพยานเบิกความว่า อำนาจในการสั่งบรรจุและแต่งตั้ง

ข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นตำแหน่งประจำในหน่วยงานระดับกรม เป็นอำนาจของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่พยานจะไม่เห็นชอบต่อข้อเสนอของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานจึงลงนามให้ความเห็นชอบยินยอมให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีทราบตามไปยังผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดของนายถวิล โดยจำเลยมิได้ก้าวก่ายแทรกแซงสั่งการให้โอนย้ายนายถวิล จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่าพลตำรวจเอกโกวิทและนางสาวกฤษณาต่างแยกกันพิจารณาให้ความเห็นชอบเองโดยลำพัง ในเบื้องต้นกรณีจึงไม่อาจบ่งชี้ให้เห็นได้ว่าการวางแผนตกลงคบคิดกันไว้ล่วงหน้าในลักษณะเตรียมและแบ่งหน้าที่กับจำเลยกระทำการมาตั้งแต่แรก ส่วนข้อที่นายบัณฑิต สุภคณิศ เลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานโจทก์เบิกความว่า จำเลยโทรศัพท์มาสั่งการให้พยานทำเรื่องเสนอโยกย้ายนายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี นั้น พยานก็ได้เบิกความถึงที่มาหรือมูลเหตุจูงใจที่ทำให้จำเลยต้องสั่งการในเรื่องดังกล่าว ซึ่งข้อเท็จจริงคงได้ความสำคัญจากพยานว่า สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีตำแหน่งลอยประมาณ ๗ ถึง ๘ ตำแหน่ง คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) อนุมัติเป็นกรณีพิเศษสำหรับแก้ไขปัญหาการบริหารราชการแผ่นดินในกรณีที่ไม่สามารถจะโยกย้ายไปลงตำแหน่งอื่นได้ เพราะบางครั้งตำแหน่งระดับสูงไม่ว่างให้สับเปลี่ยนคน อันเป็นข้อบ่งชี้หนึ่งให้เห็นว่าการโยกย้ายให้มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เป็นเรื่องที่มีเหตุผลพิเศษเฉพาะกรณีจนถึงกับต้องมีการกำหนดตำแหน่งไว้รองรับล่วงหน้า ซึ่งในทางปฏิบัติที่ผ่านมาได้มีแนวทางการพิจารณาโยกย้ายแตกต่างจากกรณีข้าราชการอื่นโดยทั่วไป เจือสมกับที่พลโทภราดร พัฒนถาบุตร พยานจำเลยซึ่งเคยเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เบิกความว่าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล โดยเหตุผลของความต้องการผู้ได้รับความไว้วางใจสูงสุด ก็มีความชอบธรรมที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเลขเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติได้ ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติ แต่เพื่อ

ให้เกียรติผู้ดำรงตำแหน่งคนเดิม ก็จะใช้เหตุผลว่าเพื่อความเหมาะสม เรื่องความไว้วางใจนี้ข้าราชการที่ทำงานด้านความมั่นคงเข้าใจกันและยอมรับการโยกย้ายด้วยความเต็มใจ และพยายามยืนยันด้วยว่าสภาความมั่นคงแห่งชาติพิจารณาเห็นสมควรให้มีการโยกย้ายนายถวิลด้วย ซึ่งข้อนี้ยังได้ความจากพลตำรวจเอกโกวิทเบิกความอีกว่า ก่อนที่นายถวิลจะมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มีพลโทสุรพล เผื่อนอัยกา ดำรงตำแหน่งดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเข้าสู่สมัยรัฐบาลของนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ จึงมีการโอนย้ายพลโทสุรพลจากต้นสังกัดเดิมมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำเฉกเช่นเดียวกันกับกรณีของนายถวิลตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ หน้า ๑๑๙๐ ยังเป็นการสนับสนุนว่ารัฐบาลในแต่ละสมัยมีความชอบธรรมที่จะกระทำได้เพื่อความมั่นคงสูงสุดของประเทศ เช่นนี้ แม้จะไม่มี การอ้างเหตุผลในการโยกย้ายนายถวิลว่าได้ปฏิบัติงานโดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่อง หรือไม่สนองนโยบายของรัฐบาลก็ตามข้อเท็จจริงจึงยังฟังได้ไม่ถนัดว่าจำเลยมีเจตนาใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจ หรือมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิลหรือเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นโดยผิดปกติ สำหรับข้อเท็จจริงที่ได้ความตามทางใต้สวนว่า จำเลยมีส่วนในการดำเนินการโยกย้ายนายถวิลให้พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยเป็นผู้อนุมัติให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอเป็นวาระเพื่อทราบจรในการประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ และจำเลยร่วมประชุมลงมติอนุมัติให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่ง แล้วต่อมาออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี นั้น ก็เป็นเพียงการดำเนินการตามรูปแบบและขั้นตอนโดยปกติทั่วไปสำหรับการโอนข้าราชการ อันเป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติและถึงแม้ว่านายบันฑูร เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จะมีบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการ

ประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ ถึง ๑๒๐๔ ซึ่งในความเป็นจริงนางสาวกฤษณายังมิได้ให้ความเห็นชอบ อันเป็นการแจ้งที่ไม่ถูกต้องหรือมีลักษณะเป็นการปกปิดข้อความจริงที่ควรแจ้งให้อีกฝ่ายทราบเพื่อประกอบการพิจารณาให้ความยินยอมในการโอน และยังมีการแก้ไขวันที่จัดทำเอกสารจากเดิมวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นั้นก็ตาม แต่แล้วเป็นขั้นตอนเริ่มต้นที่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของส่วนงานภายใต้สังกัดของนายบัณฑิตก่อนมีการเสนอเรื่องต่อไปยังพลตำรวจเอกโกวิท ซึ่งในขั้นตอนถัดมาก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องสั่งการให้นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทต้องให้ความเห็นชอบยินยอมการขอโอนและรับโอนย้ายต้นสังกัดของนายถวิลเช่นนี้ ส่วนระยะเวลาในการดำเนินการขอรับโอนการขอรับความเห็นชอบ และการเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อมีมติอนุมัติตามที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเสนอ รวมทั้งการที่จำเลยมีคำสั่งให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรีใช้เวลาอันสั้นเพียง ๓ ถึง ๔ วัน นั้น ก็ได้รับความจากนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ พยานโจทก์ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีในขณะเกิดเหตุ และนายบัณฑิตต่างเบิกความสอดคล้องกันว่า การแต่งตั้งโยกย้ายเป็นเรื่องที่ต้องเร่งรัดให้ทันต่อการเข้าประชุมคณะรัฐมนตรีซึ่งถือเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นอยู่บ่อย ๆ อันเป็นการเบิกความถึงแนวทางปฏิบัติโดยปกติทั่วไป ซึ่งมีได้ส่อให้เห็นถึงเจตนาที่จะเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลยแต่อย่างใด คำเบิกความของพยานทั้งสองจึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ คำสั่งของจำเลยข้างต้นจึงยังฟังเป็นข้อพิรุธมิได้ และหากจะฟังว่าจำเลยมีเจตนาเตรียมการให้มีการรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน เพื่อที่จะให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลงแล้ว ก็น่าจะต้องมี

การทาบทามเสนอตำแหน่งให้พลตำรวจเอกวิเชียรทราบเพื่อตัดสินใจยินยอมที่จะไปดำรงตำแหน่ง
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเสียแต่เนิ่น ๆ ก่อน แต่กลับไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามทางใต้สวนว่า
ในขณะที่นายบัณฑิตดำเนินการจัดทำบันทึกขอรับโอนนายถวิล ระหว่างวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ จนถึง
วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติทราบเป็นวาระจรในการโอนนายถวิลมาแต่งตั้ง
ให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำนั้น มีพยานปากใดที่ให้การและเบิก
ความยืนยันว่าจำเลยเป็นผู้สั่งการหรือมอบหมายให้ผู้ใดทาบทามพลตำรวจเอกวิเชียรมาดำรงตำแหน่ง
ดังกล่าว และพฤติการณ์อื่นอันอาจแสดงถึงการเตรียมการไว้ล่วงหน้าอันสืบเนื่องมาจากข้อสั่งการ
หรือมอบหมายของจำเลยเช่นนั้น ซึ่งในข้อนี้โจทก์มีพลตำรวจเอกวิเชียรเป็นพยานเบิกความว่า
ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง ให้สัมภาษณ์ว่า "ตำรวจคุมช่อง คุมบ่อน" ทำให้พยานเกิดความรู้สึกว่า
องค์กรที่อยู่ภายใต้กำกับดูแลถูกกำหนดิตีเยนจากผู้บังคับบัญชา จนทำให้ขาดความเชื่อถือความศรัทธา
ที่ประชาชนมีต่อองค์กรตำรวจ จึงไปปรึกษากับพลตำรวจเอกโกวิทว่า พยานรู้สึกอึดอัดเกี่ยวกับการ
ทำงาน พลตำรวจเอกโกวิทรับปากว่าจะช่วยดูแลให้ หลังจากคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้นายถวิลไป
ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ พลตำรวจเอกโกวิทได้โทรศัพท์มาทาบทาม
ว่าตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติกำลังจะว่างลง พยานจึงตัดสินใจที่จะไปดำรงตำแหน่ง
ดังกล่าว ตามหนังสือสมัครใจไปดำรงตำแหน่ง ฉบับลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เอกสารหมาย
จ.๑๖๑ สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ได้ความจากพลตำรวจเอกโกวิทเบิกความว่า หลังจากตำแหน่ง
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลง มีผู้มาติดต่อขอดำรงตำแหน่งดังกล่าวกับพยานหลายราย
รวมทั้งรายที่พยานไปทาบทามเองแต่ได้รับการปฏิเสธด้วย แต่พยานเห็นว่าพลตำรวจเอกวิเชียรเป็นผู้มี
ความรู้ความสามารถเหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและเคยทำงาน
ร่วมกันกับพยานมาก่อน พยานจึงได้มีหนังสือ เรื่อง ขอรับโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง

เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เอกสารหมายเลข ๑๖๐ ไปยังพลตำรวจเอกวิเชียร แต่กระนั้น ในขณะที่พลตำรวจเอกวิเชียรไปขอรับคำปรึกษา ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าพลตำรวจเอกโกวิทเสนอที่จะให้ความช่วยเหลือด้วยวิธีการอย่างไร โดยพฤติการณ์ย่อมแสดงชัดว่าตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติยังมีได้ว่างลงในขณะนั้น และต่อมาเมื่อมีตำแหน่งว่างแล้วก็ได้มีแต่พลตำรวจเอกวิเชียรเพียงรายเดียวที่เข้าชิงตำแหน่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีหนังสือไปสอบถามการขอรับโอนดังกล่าว ก็มีใช่เป็นข้อผูกมัดโดยเด็ดขาดให้พลตำรวจเอกวิเชียรต้องตอบสมัครใจแต่อย่างใด ยิ่งไปกว่านี้การให้สัมภาษณ์ผ่านสื่อของร้อยตำรวจเอกเฉลิมตั้งแต่เริ่มแรกทำนองจะสับเปลี่ยนตำแหน่งของพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งแต่เดิมครองตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติให้มาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทนนายถวิล เพื่อให้สามารถเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์รับการแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาปราบปรามยาเสพติดได้นั้น ก็ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานการไต่สวนว่า ร้อยตำรวจเอกเฉลิมเคยเบิกความในเรื่องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญไว้ว่า เป็นเพียงความเห็นโดยส่วนตัวของพยานเอง และในคดีนี้พยานก็ยังเบิกความยืนยันข้อเท็จจริงตามเดิม โดยไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าจำเลยได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับสั่งการให้กระทำการเป็นชั้นเป็นตอนดังที่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์เช่นนั้น และเฉพาะอย่างยิ่งในกระบวนการเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ต่อที่ประชุมคณะกรรมการตำรวจแห่งชาติให้ได้รับการแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นอำนาจโดยแท้จริงของจำเลยตามกฎหมาย อีกทั้งในการประชุมดังกล่าวก็ยังมีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่เข้าร่วมประชุมหลายรายอภิปรายสนับสนุนถึงความเหมาะสมในการเสนอชื่อด้วย และที่สำคัญกระบวนการเสนอชื่อและแต่งตั้งดังกล่าวก็ได้ถูกยกเลิก เพิกถอน หรือมีผู้ใดโต้แย้งคัดค้านถึงความไม่ถูกต้องหรือชอบธรรม โดยพฤติการณ์และพยานหลักฐานตามทางไต่สวนจึงยังขาดช่วงขาดตอน รับฟังได้ไม่เชื่อมโยงปะติดปะต่อ ทั้งไม่มีพยานแวดล้อมกรณี หรือ

พยานหลักฐานอื่นใดที่มีน้ำหนักเพียงพอจะแสดงให้เห็นถึงเจตนาโดยประสงค์ต่อผลของจำเลยมาตั้งแต่ต้น ลำพังเพียงข้อเท็จจริงว่าจำเลยมีความเกี่ยวพันฉันทนเครือญาติกับพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์แล้วนำมาสันนิษฐานให้รับฟังเป็นเครื่องชี้วัดเจตนาย้อนหลังไปแต่ต้นอันส่งผลร้ายต่อจำเลยจึงย่อมจะกระทำมิได้ พยานหลักฐานจากการไต่สวนจึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้เชื่อได้ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดตามฟ้อง สำหรับปัญหาข้ออื่นตามคำให้การของจำเลยไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะมิได้ทำให้ผลของคดีต้องเปลี่ยนแปลงไป

จึงวินิจฉัยให้ยกฟ้อง.

นายชัยเจริญ ดุษฎีพร

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.๓๐/๒๕๖๖

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรักษาการนายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ ซึ่งรวมถึงกำกับโดยทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน มอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีกำกับการบริหารราชการของกระทรวงหรือทบวง บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวงทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไปดำรงตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่งตั้งข้าราชการการเมืองให้ปฏิบัติ

ราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่กำกับดูแลทุกหน่วยงานของรัฐ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีอำนาจกำกับดูแลกิจการทั่วไปในหน่วยงานของรัฐ ทุกหน่วย ทั้งในส่วนของการปฏิบัติราชการในการกำกับดูแลโดยตรง และมอบหมายให้ รองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี แต่ ยังคงมีหน้าที่ติดตามผลการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ จำเลยในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหารจึงมี อำนาจกำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ อีกทั้งกำกับดูแลและบังคับบัญชาให้เจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายบริหาร ตระเตรียม และปฏิบัติการให้เป็นไป ตามนโยบายที่ฝ่ายบริหารกำหนด รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลง ต่อรัฐสภา เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ เวลากลางวันและ กลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนัก นายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้ รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติ ราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจ เอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคง แห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาว กฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า “พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง

แห่งชาติมากกว่าปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพราะเป็นผู้มีความสุขุมและเชี่ยวชาญในเรื่องของการวางแผน แต่ไม่เชี่ยวชาญในเรื่องของการปราบปราม ทั้งนี้เรื่องดังกล่าวได้พูดคุยกับ พลตำรวจเอกวิเชียรด้วยตนเองแล้ว ส่วนนายถวิล เปลี่ยนศรี ยังไม่ทราบว่าจะให้นั่งในตำแหน่งใด แต่หากตนเป็นนายถวิลก็คงจะขอย้ายตัวเอง เพราะที่ผ่านมาทำหน้าที่เป็นเลขาธิการศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) รัฐบาลคงไม่ต้องการให้อยู่” “จะเสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นเป็น ผบ.ตร. คนใหม่หลังจากตัดสินใจย้าย พลตำรวจเอกวิเชียรไปเป็นเลขาธิการ สมช. ซึ่งจะโยกนายถวิลไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ...คุยกับนายกฯแล้ว มอบหมายให้ตนจัดการเต็มที่” “...พลตำรวจเอกวิเชียรได้ส่งจดหมายว่าสมัครใจจะไปเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งจะเสนอชื่อในการประชุมคณะรัฐมนตรีวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ส่วนนายถวิลอาจจะย้ายไปเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำหรือตำแหน่งอื่น...” “...นายถวิลเป็นเลขาธิการ สมช. ที่ทำงานในคณะรัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์มาก่อน จึงเป็นไปได้ที่จะมานั่งทำงานกับรัฐบาลชุดนี้...” และวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์อีกว่า “การปรับนายถวิลออกจากตำแหน่งเลขาธิการ สมช. เพื่อปรับเปลี่ยนให้พลตำรวจเอกวิเชียรมาอยู่ในตำแหน่งนี้ เพื่อเอา พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ มาปราบปรามยาเสพติดและปราบอาชญากรรมคู่กับ พลตำรวจเอกภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไม่ได้มีข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ส่วนการให้ความเป็นธรรมกับนายถวิลนั้น ขึ้นอยู่กับนายกรัฐมนตรีจะพิจารณา เพราะได้รับมอบหมายให้รัฐมนตรีเสนอ ก็เสนอตามขั้นตอน ...” ต่อมาวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักควณิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา

สีห์ลักษณะ) แจ้งว่าเห็นควรให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิล และดำเนินการทาบทามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) กับจัดทำบันทึกข้อความ ลำบาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) แจ้งว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตำแหน่งเลขที่ ๖ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งเป็นความเท็จ เนื่องจากนางสาวกฤษณา ยังไม่ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอดังกล่าวของนายบัณฑิต วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของนายบัณฑิต แล้วนางสาวกฤษณามีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลำบาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อขอให้นำเรื่องการโอนนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ โดยแจ้งว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ขอให้ให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยได้อนุมัติให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เมื่อถึงวันดังกล่าวที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้โอนนายถวิลจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำตามที่จำเลย ร้อยตำรวจเอกเฉลิม พลตำรวจเอกโกวิท และนางสาวกฤษณา ได้เข้าร่วมประชุมและลงมติอนุมัติ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อให้มีคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยลงนามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่องให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ นายถวิลมาปฏิบัติราชการสำนัก

นายกรัฐมนตรี แล้วนายบัณฑิตมีบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยให้นายถวิลอยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรี เกี่ยวกับการด้านความมั่นคงของประเทศในการอำนวยความสะดวกและประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติกับหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน สถาบันวิชาการและสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกันและมีบูรณาการและเสนอแนะและจัดทำนโยบาย อำนาจการพัฒนา ประสานการจัดการและติดตามประเมินผลด้านการข่าวกรองการต่อต้านการข่าวกรอง การรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนานโยบายอำนาจการข่าวกรอง การพัฒนาองค์กรข่าวกรองและการต่อต้านข่าวกรอง รวมทั้งการปฏิบัติราชการด้านอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้งขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ลับมาก ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและ

ร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับ
คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความ
มั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ และได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอก
วิเชียรพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความ
มั่นคงแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และมีผล
ให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี
และประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ดามาพงศ์
รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลยให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจ
แห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔
จำเลยและกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติคนอื่นมีมติเห็นชอบตามที่จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อ
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพริยพันธ์พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจ
แห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔
จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ต่อมานายถวิลเข้าร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบ
คุณธรรม แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์
นายถวิลจึงฟ้องจำเลยและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมต่อศาลปกครองกลาง ต่อมาวันที่ ๒๐
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า จำเลยมีคำสั่งโอนนายถวิลเป็นการใช้ดุลพินิจ
โดยมิชอบ เนื่องจากเหตุผลในการมีคำสั่งมิได้เป็นไปตามที่จำเลยอ้าง ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยได้อ้าง
เหตุผลว่านายถวิลปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่องหรือไม่สนองนโยบายของรัฐบาล

ซึ่งจะถือได้ว่ามีเหตุผลสมควรที่ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งโอนได้ตามความเหมาะสม ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขคำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ให้จำเลยพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัว สรุปได้ว่าจำเลยดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเดียวกันและมีความเชื่อมโยงกันกับการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันแสดงให้เห็นถึงการมีผลประโยชน์ทับซ้อนและมีวาระซ่อนเร้น โดยจำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ การกระทำของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ เครือญาติของจำเลย เนื่องจากพลตำรวจเอกวิเชียรมีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ (ที่ถึง ๒๕๕๕) หากยังดำรง

ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอกเปริยวพันธ์มีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ย่อมไม่มีโอกาสดำรงตำแหน่งดังกล่าว อันเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใด ในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำเลยเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดย ชอบแล้ว แต่จำเลยไม่มาศาล และได้ออกหมายจับแล้ว ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย และจำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่า จำเลยให้การปฏิเสธ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และมาตรา ๓๓ วรรค สาม แต่จำเลยตั้งนายความมาดำเนินการแทน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง

พิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ ประกอบ ประกอบ มาตรา ๑๘๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๗ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติแทน ให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุวัณณิก เลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (ซึ่งเป็นวันอาทิตย์) ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการทาบถามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ และ ๑๒๐๒ กับมีบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา

นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษฎา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ซึ่งนางสาวกฤษฎาและพลตำรวจเอกโกวิทลงนามเห็นชอบตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษฎามีหนังสือลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้นำเรื่องการรับโอนข้าราชการดังกล่าวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๕ และแจ้งด้วยว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๗ ในวันเดียวกันนายบัณฑิตมีบันทึกกราบบังคมทูลขอรับโอนนายถวิลให้นายกรัฐมนตรีทราบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๖ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ ถึง ๑๒๐๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข จ.๓๕ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกเสนอจำเลยเพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๘ จำเลยจึงลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๑ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือแจ้งคำสั่งให้นายถวิลทราบตามหนังสือเอกสารหมายเลข จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีการสั่งเพิกถอนคำสั่ง

สำนักนายกรัฐมนตรี ที่ให้ไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่ง
 เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔
 พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร
 พจน์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๖๐ วันที่ ๓๐
 กันยายน ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้นายถวิลดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข ๖๘ ในวันเดียวกันพลตำรวจเอกวิเชียรมี
 หนังสือถึงพลตำรวจเอกโกวิท แจ้งว่าสมัครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ
 ตามเอกสารหมายเลข ๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงเลขาธิการ
 คณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอน
 พลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติแต่งตั้ง
 พลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิท
 เสนอตามสำเนาสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข ๔๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มี
 ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง
 แห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๓๗ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙
 ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อ
 พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นพี่ชายของอดีตรักษาการ
 พี่ชายจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจ
 แห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข ๙๗

ต่อมาได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้พลตำรวจเอกเพริศวพันธ์ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัยสรุปความเห็นว่าการสับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งระดับสูงขององค์กรต่าง ๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลมาปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์ในการบริหาร ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่อย่างใด ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ ต่อมาวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๔๗ ถึง ๘๗๐ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยืนฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ เอกสารหมายเลข จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ

ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวและให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ ตามสำเนา คำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ เอกสารหมาย จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบุลย์ นิตตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือถึง ประธานวุฒิสภาขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า จำเลย กระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) โดยอ้างคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ว่า จำเลยใช้สถานะหรือ ตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือ ของพรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้น จากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้อง ด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และถือเป็นการกระทำตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ อันมีผลทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญเอกสารหมาย จ.๑๑๒ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูล เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังโจทก์ ต่อมาโจทก์และ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ตั้งคณะทำงานเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ โจทก์จึงยื่นฟ้อง จำเลยเป็นคดีนี้

มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์เป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์และชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ให้ฟ้องต้องมีการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยในความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ต้องระบุงองค์ประกอบภายในส่วนของเจตนาพิเศษให้ปรากฏด้วยว่าต้องการกระทำเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือทุจริต ฟ้องโจทก์ก็ได้บรรยายว่า จำเลยขณะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีดำเนินการแต่งตั้งโยกย้าย และให้นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งโดยศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาว่า เป็นการใช้อิทธิพลโดยมิชอบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริศพนธ์ ดามาพงศ์ ซึ่งเป็นญาติกับจำเลยขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และต่อมาศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยถึงการกระทำดังกล่าวของจำเลยว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวล่วงการแต่งตั้ง โยกย้ายหรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมืองดังนี้ โดยที่มีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดและคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญเป็นเอกสารท้ายฟ้อง จึงเป็นการบรรยายข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบภายในดังกล่าวครบถ้วน และทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว เป็นฟ้องที่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

อาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มาตรา ๘ วรรคสาม

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่า คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด และคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญมีผลผูกพันการพิจารณาพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในคดีนี้หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า แม้คดีนี้จะมีมูลคดีเกี่ยวพันกับคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ของศาลปกครองและคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ ก็ตาม แต่คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ มีประเด็นวินิจฉัยว่า คำสั่งโอนย้ายนายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ มีประเด็นวินิจฉัยว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรี เข้าไปก้าวก่ายแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมืองในเรื่องการบรรจุแต่งตั้งโยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ วรรคหนึ่ง (๒) และ (๓) มีผลทำให้ความเป็นนายกรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบ มาตรา ๒๖๘ หรือไม่ คำพิพากษาศาลปกครอง และคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว ไม่มีประเด็นวินิจฉัยถึงความรับผิดชอบบุคคลทางอาญา จึงเป็นกระบวนการพิจารณาคดีคนละประเภท ต่างจากการพิจารณาคดีของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ดังนี้ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคสี่ บัญญัติให้คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็น

เด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์การอิสระ และหน่วยงานของรัฐ จึงคงมีผลผูกพันให้รับฟังว่า ความเป็นนายกรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเท่านั้น ส่วนปัญหาที่ว่า จำเลยเป็นเจ้าพนักงานหรือเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมีเจตนาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ และมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือเจตนาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และมีเจตนาพิเศษโดยทุจริต อันเป็นความผิดจักต้องรับโทษในทางอาญาหรือไม่ มิใช่ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย อีกทั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๙ วรรคสอง ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาไม่มีความผิด จึงไม่อาจนำคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดมาผูกพันลงโทษจำเลยในคดีอาญา

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๑๖ (๒) (๓) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๗๒ หรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริตนั้น ผู้กระทำความผิดต้องมีมูลเหตุจงใจอันเป็นเจตนาพิเศษ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิดและผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาพิเศษในขณะที่กระทำความผิดด้วย ตามทางไต่สวนได้ความจากนายบัณฑิต สุภักค์วิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรีในขณะเกิดเหตุว่า ก่อนวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ เวลาใดจำไม่ได้ จำเลยโทรศัพท์สั่งการให้ทำเรื่องเสนอโยกย้ายนายถวิล

เปลี่ยนศรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาปฏิบัติราชการที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ครั้นวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ พยานให้นายธีรรุจ กลั่นเกลี้ยง ยกร่างบันทึกการโอนย้าย นำไปให้นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี และพลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ รองนายกรัฐมนตรี ลงนาม ในวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ เพื่อเสนอเข้าที่ประชุมให้ทันวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ กระบวนการดังกล่าวแม้จะกระทำอย่างเร่งรีบ แต่ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เป็นตำแหน่งสำคัญ การแต่งตั้งโยกย้ายจึงต้องกระทำให้เสร็จโดยเร็วเพื่อประโยชน์แก่ราชการ นายบัณฑิต และนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงศ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานโจทก์อีกปากหนึ่งเบิกความสอดคล้องกันว่า การแต่งตั้งโยกย้ายเพื่อให้ทันต่อการเข้าประชุมคณะรัฐมนตรีเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ซึ่งตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๗ (๔) และ (๘) สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีและสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นส่วนราชการที่อยู่ในบังคับบัญชาขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี การโอนย้ายข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง จึงกระทำได้โดยให้ปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือต่อรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี เสนอรัฐมนตรีเจ้าสังกัด เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ นางสาวกฤษณา ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเบิกความว่า พยานให้ความเห็นชอบในการรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี การได้ข้าราชการระดับสูงมาดำรงตำแหน่งที่ว่าง ไม่เกิดข้อเสียต่อหน่วยงาน ไม่ต้องจัดหาอัตราตำแหน่งและเงินเดือนใหม่ การโอนย้ายนายถวิลมาดำรงตำแหน่งได้รับความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชาเจ้าสังกัดของนายถวิลแล้ว

ส่วนพลตำรวจเอกโกวิทซึ่งได้รับมอบหมายจากจำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีให้กำกับการบริหารราชการ
 สิ่งและปฏิบัติราชการแทนในงานของสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ เบิกความว่า นายถวิลได้รับแต่งตั้ง
 ให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เมื่อครั้งที่นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะดำรงตำแหน่ง
 นายกรัฐมนตรี ในระหว่างการดำรงตำแหน่งของนายถวิลได้เกิดเหตุการณ์การชุมนุมทางการเมือง รัฐบาล
 นายอภิสิทธิ์ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง และจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์
 ฉุกเฉิน (ศอฉ.) โดยนายถวิลเป็นกรรมการและเลขานุการศอฉ. ซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ และยังมี
 พฤติการณ์กระทำการเข้าข่ายเป็นความผิดทางอาญาหลายฐานความผิด จากการขึ้นเวทีปราศรัยที่บริเวณ
 อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยอย่างต่อเนื่อง เป็นการโจมตีรัฐบาล ตามแนวทางกลุ่ม กปปส. ซึ่งเป็นกลุ่มที่มี
 ความคิดและอุดมการณ์ไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกับจำเลย และในการประชุมคณะรัฐมนตรี นายถวิลก็มัก
 ได้รับการเพิกเฉยจากผู้บังคับบัญชา ดังนี้ แม้จำเลยจะเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและเป็นหัวหน้า
 คณะรัฐมนตรีที่มีส่วนในการพิจารณาโอนย้ายนายถวิลจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติไป
 ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี โดยจำเลยเป็นผู้สั่งการนายบัณฑูรให้ดำเนินการทำเรื่องโอนย้าย
 นายถวิลก็ตาม แต่การโอนย้ายดังกล่าวมิได้เกิดจากการกระทำของจำเลยเพียงคนเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับ
 บุคคลอื่นซึ่งปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของตนอีกหลายคน ทั้งต้องผ่านความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีด้วย
 การโอนย้ายนายถวิลแม้จะมีได้ระบุเหตุผลในคำสั่ง อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเกี่ยวกับการ
 การกระทำทางปกครอง แต่ก็ได้รับความจากพลตำรวจเอกโกวิทถึงการไม่ระบุเหตุผลในคำสั่งโอนย้ายนายถวิล
 ว่า เป็นการให้เกียรติและไม่ต้องการให้กระทบความรู้สึกของผู้ถูกโอนย้าย สอดคล้องกับคำเบิกความของ
 พลตำรวจโทภราดร พัฒนถาบุตร อดีตเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติที่ยืนยันว่า เมื่อเปลี่ยนแปลง
 รัฐบาลการเปลี่ยนตัวเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติถือเป็นเรื่องปกติ เพราะผู้ดำรงตำแหน่งนี้ต้องเป็น

ผู้ที่ได้รับความไว้วางใจสูงสุด การให้เกียรติในการโอนย้ายก็จะใช้เหตุผลว่าเพื่อความเหมาะสม ผู้ที่ทำงานด้านความมั่นคงมักจะเข้าใจและยอมรับการโยกย้ายด้วยความเต็มใจ กรณีจึงยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงอันจะฟังได้ว่า จำเลยใช้อำนาจสั่งการโอนย้ายนายถวิลโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิลหรือผู้หนึ่งผู้ใดตามฟ้อง ส่วนกรณีที่จำเลยได้สั่งการโอนย้ายนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ทำให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลง และนำไปสู่การแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธุ์ ตามาพงษ์ พี่ชายของอดีตรองนายกรัฐมนตรีของพี่ชายจำเลย เข้าดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาตินั้น พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้เข้าดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทนนายถวิลเบิกความยืนยันว่า การย้ายจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเกิดจากความสมัครใจของพยาน โดยไม่มีบุคคลใดบังคับข่มขู่ หรือให้ได้รับผลประโยชน์ใด ๆ เนื่องจากก่อนหน้านี้ พยานถูกดำเนินคดีจากผู้บังคับบัญชา คือร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี ที่ได้ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า “ตำรวจคุมช่อง คุมบ่อน” ทำให้ความเชื่อมั่น ศรัทธาต่อภาพลักษณ์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่พยานดูแลตกต่ำลง ข้อเท็จจริงได้ความว่า พลตำรวจเอกวิเชียรทำหนังสือขอย้ายจากตำแหน่งโดยสมัครใจเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ แต่จำเลยโทรศัพท์สั่งการให้ทำเรื่องเสนอโอนย้ายนายถวิลมาตั้งแต่วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงจากการไต่สวนว่า จำเลยรู้เจตนาของพลตำรวจเอกวิเชียรที่จะขอย้ายตำแหน่งมาก่อน เนื่องจากเป็นเรื่องในอนาคต ทั้งเป็นความความสมัครใจของพลตำรวจเอกวิเชียรโดยอิสระ ทำให้เชื่อได้ว่า ขณะจำเลยโทรศัพท์สั่งการอันเป็นจุดเริ่มต้นของใช้อำนาจโอนย้ายนายถวิลนั้น จำเลยไม่รู้ว่าพลตำรวจเอกวิเชียรจะทำหนังสือขอย้ายจากตำแหน่งโดยสมัครใจในวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งกระบวนการโอนย้ายนายถวิลได้เสร็จสิ้นลงโดยคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ก่อนพลตำรวจเอกวิเชียรจะทำหนังสือขอย้ายจาก

ตำแหน่งโดยสมัครใจ การที่จำเลยใช้อำนาจโอนย้ายนายถวิล จึงไม่เชื่อมโยงไปถึงการเสนอชื่อพลตำรวจเอก
เพียวพันธ์ให้เข้าดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแทนพลตำรวจเอกวิเชียร ซึ่งจำเลยกระทำเมื่อ
วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยใช้อำนาจโอนย้ายนายถวิลเพื่อประโยชน์แก่
พลตำรวจเอกเพียวพันธ์ ข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนไม่มีน้ำหนักให้รับฟังว่า จำเลยปฏิบัติหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
โดยทุจริตตามฟ้อง

จึงวินิจฉัยให้ยกฟ้อง.

นายธนิต รัตนผล

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม.๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.๓๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยได้รับพระบรมราช
โองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ถึงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่
ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยให้จำเลยพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัว ตามคำวินิจฉัย
ของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔
ทั้งเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และ
เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย แต่งตั้ง โยเก้ายาย และให้นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการ
สภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำ และมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ ประกอบ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ และ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒

ศาลประทับรับฟ้องไว้กับส่งหมายเรียกและสำเนาฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบ แต่จำเลยไม่มาศาล ศาลออกหมายจับจำเลยแล้ว ไม่สามารถจับจำเลยได้ภายในสามเดือนนับแต่

วันออกหมายจับ จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘

จำเลยให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์คำฟ้อง คำให้การจำเลย รายงานการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับคำแถลงการณ์ปิดคดีเป็นลายลักษณ์อักษรของจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ นายถวิล เปลี่ยนศรี ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๓๒ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข ๓๔ วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ คณะรัฐมนตรีได้รับประกาศพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งรัฐมนตรีและทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้รัฐมนตรีเข้าเฝ้าฯ ถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่ ตามเอกสารหมายเลข ๔๙ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีต่อรัฐสภา ซึ่ง ข้อ ๑. เป็นนโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก ตามเอกสารหมายเลข ๔๗ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ มีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๐/๒๕๕๔ แต่งตั้งให้นายบัณฑิต สุภักควณิช ดำรงตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข ๖๓ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี หัวหน้าคณะรัฐบาล ออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้ พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ รองนายกรัฐมนตรี กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้นางสาวกฤษณา

สีลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี แทน ตามเอกสารหมายเลข ๗๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลงนามในบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ถึง นางสาวกฤษณา รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการทาบตามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจาก พลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข ๗๐ และนายบัณฑิต ลงนามในบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึง พลตำรวจเอก โกวิท รองนายกรัฐมนตรี เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ พร้อมระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอน ตามเอกสารหมายเลข ๗๑ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณา และพลตำรวจเอกโกวิท ลงนามให้ความเห็นชอบตามบันทึกข้อเสนอของนายบัณฑิต ตามเอกสารหมายเลข ๑๔๘ นายบัณฑิต สั่งการให้นายธีรยุทธ กลั่นเกลี้ยง ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักบริหารกลาง และนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง จัดทำหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ เรื่อง การโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ โดยให้นางสาวกฤษณาเป็นผู้ลงนาม ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อนำเสนอกรณีสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีความประสงค์จะขอรับโอนนายถวิล ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข ๗๕ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีลับมาก ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๒๐/๒๕๕๔ เรื่อง

การโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ถึงนายกรัฐมนตรี รายงานขั้นตอนการขอรับโอนนายถวิล ตามเอกสารหมายเลข ๘๖ นางสาวกฤษณาแจ้งเลขานุการคณะรัฐมนตรีว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องฯ และขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอตามเอกสารหมายเลข ๗๕ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขานุการนายกรัฐมนตรี ตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความเอกสารหมายเลข ๗๐ และ ๗๑ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ หลังจากมีการส่งเอกสารให้สำนักเลขานุการคณะรัฐมนตรี ก่อนนำเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ตามเอกสารหมายเลข ๘๕ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข ๓๕ สำนักเลขานุการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือที่ นร ๑๘๖๑๓-๑๘๖๑๕ ถึงเลขานุการนายกรัฐมนตรี เลขานุการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเลขานุการ ก.พ. ว่า คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ อนุมัติให้โอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามที่สำนักเลขานุการนายกรัฐมนตรีเสนอ และสำนักเลขานุการคณะรัฐมนตรีขอให้สำนักราชเลขาธิการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเดิมและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ ตามเอกสารหมายเลข ๔๖ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ สำนักเลขานุการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๕๕๓/๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข ๗๘ จากนั้นจำเลยลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี โดยให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข ๘๑ และแจ้งคำสั่งให้นายถวิลทราบ และนายบัณฑิตมีบันทึกข้อความสำนักเลขานุการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.)

๒๔๖๖/๒๕๕๔ เสนอจำเลยว่าให้นายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ อยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรี ซึ่งจำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๙ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๔๗๙ แจ้งนายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ว่า จำเลยมีปัญหามอบหมายงานปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีความสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ให้ไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอน พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข จ.๖๘ พลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช ๐๐๐๑(ว)/๒๕๑ ถึง พลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี แจ้งว่า สมควรใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ กลับมาก ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่า พลตำรวจเอกโกวิท และร้อยตำรวจเอกเฉลิม พิจารณาเห็นชอบให้รับโอน พลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยร่วมกับ

คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้ง พลตำรวจเอกวิเชียร ให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามที่ พลตำรวจเอกโกวิท เสนอตามเอกสารหมายเลข ๔๑ และมีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ให้ พลตำรวจเอกวิเชียร พ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๙๗ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ คณะที่ ๒ มีคำวินิจฉัย ๕๔๒๐๑๕๙ ระหว่างนายถวิล ผู้ร้องทุกข์ กับจำเลย คู่กรณีในการร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ แล้วมีการนำเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมฝ่ายข้างมากมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ ระหว่างนายถวิล ผู้ฟ้องคดีกับจำเลย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ

คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมี ผลบังคับ กับเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ตามเอกสาร หมายเลข จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา คดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ระหว่างนายถวิล ผู้ฟ้องคดี กับจำเลย ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าการโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการ ประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วย กฎหมาย ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบุลย์ นิตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ว่า จำเลยกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของ จำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) ถึงประธานวุฒิสภา ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ระหว่างนายไพบุลย์และคณะรวม ๒๘ คน ผู้ร้อง กับ จำเลยผู้ถูกร้อง ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๒

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลย ให้การว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด นั้น โจทก์บรรยาย ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ทั้งเวลากลางวันและ กลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย แต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำ และมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ ประกอบ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยวพันธ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ เหตุเกิดที่ ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ฟ้องโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นการบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่เกี่ยวกับความเสียหายและบุคคลผู้ได้รับความเสียหายที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ประกอบกับ

จำเลยสามารถให้การต่อสู้คดีได้อย่างชัดเจน ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้ออ้างของจำเลยข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงเป็นเจ้าพนักงานของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๔ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๑๘๘ มีอำนาจหน้าที่สั่งการและกำกับโดยทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดินทั้งปวง ซึ่งรวมถึงการเป็นหัวหน้ารัฐบาล มีอำนาจดำเนินการอื่น ๆ ในการปฏิบัติตามนโยบาย ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๐, ๑๑ และ ๑๒ ตลอดจนมีอำนาจกำกับดูแลตามลำดับผ่านรัฐมนตรี โดยมาตรา ๑๑ (๒) บัญญัติให้ นายกรัฐมนตรีมีอำนาจมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีกำกับการบริหารราชการของกระทรวงหรือทบวงหนึ่ง หรือหลายกระทรวงหรือทบวง (๔) บัญญัติให้ นายกรัฐมนตรีในฐานะหัวหน้ารัฐบาลมีอำนาจหน้าที่ดังนี้ สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี โดยจะให้ขาดจากอัตราเงินเดือนทางสังกัดเดิมหรือไม่ก็ได้ ในกรณีที่ให้ขาดจากอัตราเงินเดือนทางสังกัดเดิมให้ได้รับเงินเดือนในสำนักนายกรัฐมนตรีในระดับและขั้นที่ไม่สูงกว่าเดิม และตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ บัญญัติให้ การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง (๑) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวง หัวหน้าส่วนราชการระดับกรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีหรือ

ต่อรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีแล้ว ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้สั่งบรรจุ และให้นายกรัฐมนตรีนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง จะเห็นได้ว่าตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้น นายกรัฐมนตรีมีอำนาจในการสั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง มาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรีได้ ดังนั้น การแต่งตั้งโอนย้ายนายถวิลถือเป็นอำนาจของนายกรัฐมนตรีที่สามารถดำเนินการได้ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง และโดยที่จำเลยในฐานะหัวหน้ารัฐบาลและผู้บังคับบัญชาสูงสุดของข้าราชการย่อมมีอำนาจและดุลพินิจในการบริหารงานบุคคลสับเปลี่ยนหมุนเวียนหน้าที่ของข้าราชการตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินบรรลุผลสำเร็จตามนโยบายและเป้าหมายที่จำเลยได้แถลงไว้ต่อรัฐสภา ประกอบกับที่จำเลยให้การว่า นายถวิลเป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งในสมัยที่นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี ในระหว่างการดำรงตำแหน่งของนายถวิลเกิดเหตุการณ์ชุมนุมทางการเมืองของประชาชน รัฐบาลในขณะนั้นได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงโดยจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) โดยนายถวิลเป็นกรรมการและเลขานุการซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ แต่การแก้ไขปัญหาระหว่างของรัฐบาลและ ศอฉ. นำไปสู่เหตุการณ์รุนแรง แต่รัฐบาลของจำเลยมีนโยบายการสร้างความปลอดภัยและไม่ต้องการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา เมื่อจำเลยในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ได้แถลงนโยบายในการบริหารประเทศต่อรัฐสภา โดยนโยบายความมั่นคงของรัฐถือเป็นนโยบายเร่งด่วน เป็นหน้าที่ของจำเลยในการกำหนดหรือใช้วิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของนโยบายต่างๆตามที่ได้แถลงต่อรัฐสภา และนอกจากนี้ก่อนที่นายถวิลจะดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มีพลโทสุรพล เพื่อนอัยกา ดำรงตำแหน่งดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว เมื่อนายอภิสิทธิ์ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ก็มีการโอนย้ายพลโทสุรพลไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี

ฝ่ายข้าราชการประจำ แล้วแต่งตั้งนายถวิลให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน จึงเชื่อว่าจำเป็นต้องการบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ในการ ปฏิบัติราชการเกี่ยวกับความมั่นคงเพื่อมาช่วยปฏิบัติราชการ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของงานด้านความ มั่นคงของประเทศ ซึ่งตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญในการ บริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล ดังนั้น ผู้ดำรงตำแหน่งนี้จึงต้องเป็นบุคคลที่มีความเหมาะสมสามารถ ปฏิบัติงานสนองนโยบายของรัฐบาลในขณะนั้นได้ และเป็นบุคคลที่รัฐบาลให้ความไว้วางใจในการ ปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น ที่โจทก์อ้างว่า นางสาวกฤษณา สีสลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนักรัฐมนตรี ได้ พิจารณาให้ความเห็นชอบในการรับโอนนายถวิลเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ภายหลังจากที่ เลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ไปถึงพลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี เพื่อเสนอขอความเห็นชอบยินยอมให้โอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ไม่เป็นการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย มีลักษณะการ ดำเนินการอย่างเร่งรีบ รวบรัด ไม่เป็นไปตามขั้นตอนการโอนในการปฏิบัติราชการตามปกติ นั้น ได้ความจากคำเบิกความนายบัณฑิต สุภควนิช พยานโจทก์ว่า ก่อนวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ จำเลย โทรศัพท์มาสั่งการให้ทำเรื่องเสนอโยกย้ายนายถวิลให้ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี การโยกย้ายแต่งตั้งเป็นเรื่องที่ต้องเร่งรัดให้กระทำโดยเร็วที่สุด เพื่อให้เข้าคณะรัฐมนตรีทันต่อเวลา ถ้าไม่เสร็จช่วงเสาร์อาทิตย์ก็ต้องทำ บางครั้งพยานต้องลงนามในหนังสือในวันเสาร์อาทิตย์เพราะต้อง เร่งรัดให้เสร็จ มิฉะนั้นราชการจะเสียหาย เป็นเรื่องการบริหารงานตามปกติ โดยเฉพาะเรื่องดังกล่าว ต้องนำเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ต้องทำรวดเร็วและเป็นความลับ มิฉะนั้นการ โยกย้ายจะมีปัญหาและเกิดความวุ่นวาย พยานทำงานเกี่ยวกับคณะรัฐมนตรีเป็นเวลา ๓๐ ถึง ๔๐ ปี เรื่องลักษณะเช่นนี้เป็นเรื่องเร่งด่วนต้องทำให้เสร็จ ซึ่งเรื่องที่เข้าการประชุมคณะรัฐมนตรีเป็นเรื่อง

เร่งด่วนทั้งสิ้น ไม่ใช่เป็นการรวบรัด เร่งรัด และไม่ใช่เรื่องผิดปกติของกระบวนการระบบราชการ ปกติเรื่องที่น่าเข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเข้าวันอังคารมักเป็นเรื่องเร่งด่วน โยกย้าย แต่งตั้ง มักไม่ได้บรรจุอยู่ในวาระปกติหรือวาระเพิ่มเติมไว้อีก่อน ในการประชุมวันดังกล่าวมีเรื่องพิจารณาหลายเรื่อง มิใช่มีเพียงเรื่องพิจารณาโอนย้ายนายถวิลเรื่องเดียว ส่วนการนำเอกสารไปเรียนนางสาวกฤษฎาและพลตำรวจเอก โกวิท ไม่จำเป็นต้องเสนอพร้อมกันหรือก่อนหน้า และผลการพิจารณาการให้โอนหรือรับโอนพร้อมกันได้ ดังนี้ จากคำเบิกความของนายบัณฑิต ซึ่งดำรงตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี แสดงให้เห็นถึงวิธีการปฏิบัติงานที่ต้องกระทำไปแล้วเสร็จตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา แม้จะเป็นวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ก็ตาม เพื่อให้ทันการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี นายบัณฑิตปฏิบัติหน้าที่มาเป็นเวลา ๓๐ ถึง ๔๐ ปี ย่อมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี จึงเชื่อว่า ขั้นตอนในการจัดเตรียมเอกสารในการโอนย้ายนายถวิลเป็นขั้นตอนตามปกติที่ปฏิบัติต่อกันมา มิได้เป็นการเร่งรัดหรือเร่งรีบเฉพาะกรณีของการโอนย้ายนายถวิลเท่านั้น ส่วนวันที่ที่ลงในเอกสารบันทึกข้อความ การออกเลขที่และวันที่ในหนังสือเป็นหน้าที่ของงานธุรการในส่วนราชการ ซึ่งหากมีการแก้ไขวันที่เดิมในบันทึกข้อความดังกล่าวก็เป็นเพียงการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นตามปกติของงานสารบรรณของทางราชการเพื่อให้ตรงกับวันเวลาราชการที่แท้จริง หาได้เป็นข้อพิรุธแต่อย่างใด การโยกย้ายนายถวิลจึงหาได้มีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิลแต่อย่างใด กรณีมีปัญหาต้องพิจารณาประการต่อมาว่า การกระทำของจำเลยเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ ที่โจทก์อ้างว่า จำเลยดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเดียวกันและความเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ตามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่ง

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้ายหรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นคือ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย นั้น แม้ก่อนที่จะมีการโอนย้ายนายถวิล เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนมีใจความโดยสรุปว่า พลตำรวจเอกวิเชียรเหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และได้พูดคุยกับพลตำรวจเอกวิเชียรด้วยตนเอง แล้ว ส่วนนายถวิลยังไม่ทราบว่าจะให้ดำรงตำแหน่งใด แต่หากตนเป็นนายถวิลก็คงจะขอย้ายตัวเอง รวมถึงการให้สัมภาษณ์เรื่องจะเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ คนใหม่หลังจากตัดสินใจย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และจะย้ายนายถวิลไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งตนได้พูดคุยกับนายกรัฐมนตรีแล้ว ก็ตาม แต่การให้สัมภาษณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำของร้อยตำรวจเอกเฉลิมเพียงผู้เดียว ทั้งร้อยตำรวจเอกเฉลิมยังรับว่าการให้สัมภาษณ์เป็นเรื่องการแสดงความคิดเห็นส่วนบุคคล ไม่ได้เกี่ยวกับนโยบาย และไม่เคยพูดคุยกับจำเลยเกี่ยวกับการโอนย้ายนายถวิล ลำพังเพียงคำสัมภาษณ์ของร้อยตำรวจเอกเฉลิม ที่กล่าวอ้างถึงจำเลยโดยโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุน ยังไม่เพียงพอรับฟังได้ว่าจำเลยมีส่วนเกี่ยวข้องตามคำสัมภาษณ์ของร้อยตำรวจเอกเฉลิม ในส่วนของการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรนั้น ได้ความจากคำเบิกความชั้นไต่สวนของ พลตำรวจเอกวิเชียร พยานโจทก์ สรุปความได้ว่า สาเหตุของการโยกย้ายในครั้งนี้เกิดจากนายชูวิทย์ กมลวิศิษฎ์ นำคลิปบ่อนการพนันไปอภิปรายในรัฐสภา หลังจากนั้น ร้อยตำรวจเอกเฉลิมได้ให้สัมภาษณ์ว่า ตำรวจคุมช่อง คุมบ่อน ทำให้พยานเกิดความรู้สึกว่าองค์กรที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลถูกตำหนิติเตียนจากผู้บังคับบัญชา จึงได้ปรึกษากับพลตำรวจเอกโกวิทว่า รู้สึกอึดอัดเกี่ยวกับการทำงาน ต่อมาเมื่อตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงว่างลง พลตำรวจเอกโกวิท

จึงได้ทาบถามพยาน และพยานตัดสินใจไปดำรงตำแหน่งดังกล่าว หากยังคงดำรงตำแหน่งเดิมก็จะเกิดความไม่สบายใจ และได้รับความกดดันจากร้อยตำรวจเอกเฉลิม รวมถึงไม่ได้รับความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่จากผู้ใต้บังคับบัญชา และเนื่องจากมีลักษณะงานเกี่ยวกับความมั่นคงเหมือนกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และจากการทาบถามของพลตำรวจเอกโกวิททางโทรศัพท์ และมีหนังสือทาบถามตามหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ จึงได้มีหนังสือตอบสมัครงใจ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช ๐๐๐๑(ว)/๒๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิม ไม่เคยเคยเป็นการส่วนตัวในเรื่องให้โอนย้ายไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ แสดงให้เห็นว่า การไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติของพลตำรวจเอกวิเชียร นั้นเกิดจากความไม่สบายใจในการปฏิบัติงาน และได้รับความกดดันจากร้อยตำรวจเอกเฉลิม รวมถึงไม่ได้รับความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่จากผู้ใต้บังคับบัญชา พลตำรวจเอกวิเชียรดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นข้าราชการระดับสูงและมีอายุราชการที่จะดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติอีก ๑ ปี หากพลตำรวจเอกวิเชียรประสงค์จะดำรงตำแหน่งต่อไปโดยไม่สมัครงใจโยกย้ายก็ย่อมทำได้ตามกฎหมาย แต่เนื่องจากสาเหตุหลายประการข้างต้นจึงทำให้พลตำรวจเอกวิเชียรยอมโยกย้าย แม้ส่วนหนึ่งจะได้รับ ความกดดันจากร้อยตำรวจเอกเฉลิมก็ตาม แต่พยานหลักฐานตามทางไต่สวนของโจทก์ไม่พอพียงว่า การกระทำของร้อยตำรวจเอกเฉลิมเกิดจากการสั่งการจากจำเลย จึงเชื่อว่าเป็นการสมัครงใจของพลตำรวจเอกวิเชียรในการโอนย้าย นอกจากนี้พลตำรวจเอกวิเชียรยังเบิกความยืนยันว่าในการโอนย้ายไปดำรงตำแหน่งดังกล่าว ไม่มีผู้ใดก้าวก่าย แทรกแซง ชูเชิญ หรือยื่นข้อเสนอให้ สอดคล้องกับคำเบิกความชั้นไต่สวนของพลตำรวจเอกโกวิท ซึ่งเป็นผู้กำกับดูแลสภาความมั่นคงแห่งชาติ สรุปความได้ว่า เมื่อตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลงพยานได้ทาบถามบุคคลอื่นมาดำรง

ตำแหน่งดังกล่าว แต่เมื่อพลตำรวจเอกวิเชียรทราบข่าวว่าจะมีการเปลี่ยนเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ จึงมาหาพยานและมาขออยู่กับพยานด้วย พยานพอใจในตัวพลตำรวจเอกวิเชียรและเห็นว่าดีที่สุดแล้ว จึงไม่ได้ทาบทามบุคคลอื่นอีก ดังนี้ จากคำเบิกความของพลตำรวจเอกโกวิท แสดงให้เห็นว่าเมื่อตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลงในเบื้องต้นพลตำรวจเอกโกวิทยังไม่ทราบว่าบุคคลใดจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวแทนนายถวิล ทั้งยังมีการทาบทามบุคคลอื่นอีกหลายคนเพื่อมาดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งพลตำรวจเอกโกวิทยังเบิกความด้วยว่ามีทั้งบุคคลที่อยากมาและไม่อยากมา ซึ่งหากการโอนย้ายนายถวิลเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรเพื่อให้พลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ได้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอกโกวิทย่อมต้องทราบดีเพราะเป็นหนึ่งในบุคคลที่ลงลายมือชื่อยินยอมให้โอนย้ายนายถวิล ทั้งยังเป็นผู้กำกับดูแลสภาความมั่นคงแห่งชาติโดยตรง และคงไม่ไปทาบทามบุคคลอื่นอีก ส่วนพลตำรวจเอกวิเชียรคงไม่จำเป็นต้องมาเสนอตัวเพื่อขอร่วมทำงานกับพลตำรวจเอกโกวิท และการที่พลตำรวจเอกวิเชียรจะสมัครใจย้ายจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือไม่ และเมื่อใดนั้น ย่อมไม่อาจมีบุคคลใดคาดหมายได้ นอกจากนี้ ระยะเวลาตั้งแต่มีคำสั่งโอนย้ายนายถวิลไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ จนถึงเวลาที่มีคำสั่งแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาตินั้นเป็นเวลาถึง ๒๒ วัน อันเป็นระยะเวลาพอสมควรไม่เป็นการเร่งรัดหรือเร่งรีบจนเป็นพิรุณแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า การโอนย้ายนายถวิลจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ เกี่ยวข้องเชื่อมโยงหรือเป็นขั้นตอนเดียวกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เพื่อให้พลตำรวจเอกเพริยพันธ์ได้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ทั้งการแต่งตั้งพลตำรวจเอก

เพรียวพันธ์ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้กระทำตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ โดยจำเลยเป็นผู้คัดเลือกบุคคลจากความอาวุโส ความรู้ ความสามารถ ผลการปฏิบัติงาน ในการปราบปรามยาเสพติดซึ่งเป็นวาระแห่งชาติเพื่อตอบสนองต่อนโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อ รัฐสภา โดยพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์มีอาวุโสในลำดับหนึ่ง เสนอให้คณะกรรมการตำรวจแห่งชาติ พิจารณา อันเป็นการปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมาย การกระทำของจำเลยในส่วนนี้จึงยังไม่อาจรับฟัง ได้ว่า เป็นการกระทำโดยมีเจตนาทุจริตเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดังนี้ เมื่อ ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ว่าการกระทำของจำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามฟ้อง คดีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยปัญหาข้ออื่นอีกต่อไป เพราะไม่อาจทำให้ผล คดีเปลี่ยนแปลงไป

วินิจฉัยยกฟ้อง.

นายสาคร ตั้งวรรณวิบูลย์

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๓๐ /๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและ
รักษาการนายกรัฐมนตรี เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย มีอำนาจหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๕๔ และตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน
พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ มีหน้าที่กำกับ ดูแล ทุกหน่วยงานของรัฐและหน่วยงานอื่นในฝ่ายบริหารที่
ไม่สังกัดกระทรวง ทบวง กรมใด รวมถึงองค์การของรัฐและรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย และ
เป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นข้าราชการ พนักงานในองค์การรัฐวิสาหกิจในหน่วยงานของ
รัฐดังกล่าว ทั้งในส่วนของการปฏิบัติราชการ และมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีประจำ

สำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี กำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ กำกับ ดูแล และบังคับบัญชาให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกประเภทในฝ่ายบริหาร ตระเตรียม และปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายที่ฝ่ายบริหารกำหนด รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีตามที่แถลงต่อรัฐสภา มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไปดำรงตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่งตั้งข้าราชการการเมืองให้ปฏิบัติราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นต้น วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ระหว่างวันที่ ๒ และวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิม ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ โดยพลตำรวจเอกวิเชียรได้ส่งจดหมายว่าสมัครใจไปดำรงตำแหน่งดังกล่าว และจะเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปราบปรามยาเสพติดและอาชญากรรมคู่กับพลตำรวจเอกภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ โดยจะโยกนายถวิล เปลี่ยนศรี ซึ่งเดิมดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภา

ความมั่นคงแห่งชาติคงไปเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่ง ร้อยตำรวจเอกเฉลิมแจ้งว่าได้พูดคุยกับจำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีแล้ว มอบหมายให้ตนจัดการเต็มที่ ส่วนการให้ความเป็นธรรมแก่นายถวิลขึ้นอยู่กับจำเลยจะพิจารณาเพราะได้รับมอบหมายให้รัฐมนตรี เสนอก็เสนอตามขั้นตอน ต่อมาวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักค์วิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) แจ้งว่าเห็นควรให้ความเห็นชอบและยินยอม รับโอนนายถวิล กับบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ถึง รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) แจ้งว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ และยินยอมรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตำแหน่งเลขที่ ๖ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งเป็นความเท็จ เนื่องจาก นางสาวกฤษณายังไม่ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอดังกล่าวของนายบัณฑิต วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของนายบัณฑิต แล้วนางสาวกฤษณามีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อขอให้นำเรื่องการโอนนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่ สำนักนายกรัฐมนตรีเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ แจ้งว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนขอให้ นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยได้อนุมัติให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ตามข้อเสนอของนางสาวกฤษณา เมื่อถึงวันดังกล่าวที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติ อนุมัติให้โอนนายถวิลจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามที่จำเลย ร้อยตำรวจเอกเฉลิม พลตำรวจเอกโกวิท

และนางสาวกฤษณาได้เข้าร่วมประชุมและลงมติอนุมัติไว้ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยเพื่อมีคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยลงนามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี แล้วนายบัณฑิตมีบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยให้นายถวิลอยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับงานด้านความมั่นคงของประเทศในการอำนวยความสะดวกและประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติกับหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน สถาบันวิชาการและสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกันและมีบูรณาการและเสนอแนะและจัดทำนโยบาย อำนาจการ พัฒนา ประสานการ จัดการและติดตามประเมินผลด้านการข่าวกรอง การต่อต้านการข่าวกรอง การรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนานโยบายอำนาจการข่าวกรอง การพัฒนาองค์กรข่าวกรองและการต่อต้านข่าวกรอง รวมทั้งการปฏิบัติราชการด้านอื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ ต่อมาพลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ (นักบริหารระดับสูง) สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ตาม

ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ หลังจากนั้นพลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๓๓๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า พลตำรวจเอกโกวิท และร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอก วิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ และได้มี พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกวิเชียรพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลย เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และมีผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติเสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลยให้ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ โดยจำเลยและกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติคนอื่นมีมติเห็นชอบ ตามที่จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์พ้นจาก ตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ต่อมานายถวิลได้ร้องทุกข์ต่อ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์ นายถวิลจึงฟ้องจำเลยและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมต่อศาลปกครองกลาง ต่อมาวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า ในกรณีที่จำเลยมีคำสั่งโอน

นายถวิลดังกล่าวเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เนื่องจากเหตุผลในการมีคำสั่งมิได้เป็นไปตามที่จำเลยอ้าง
 ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยได้อ้างเหตุผลว่านายถวิลปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่อง หรือ
 ไม่สนองนโยบายของรัฐบาลซึ่งจะถือได้ว่ามีเหตุผลสมควรที่ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งโอนได้ตามความ
 เหมาะสม ตามคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ของ
 ศาลปกครองสูงสุด การกระทำของจำเลยเกี่ยวกับการดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิลพ้นจาก
 ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมิได้เป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง และเป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่ง
 ขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและจะเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน
 ๒๕๕๖ ให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอก
 เปรี้ยวพันธ์ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและจะเกษียณอายุราชการในวันที่
 ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ (ที่ถูก วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕) ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
 แทนพลตำรวจเอกวิเชียร อันเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้น
 จากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้าม
 ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒)
 (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเปรี้ยวพันธ์ เครือญาติของจำเลย เป็นความผิดฐานเป็น
 เจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือ
 ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติ
 ใดๆ ในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหาย
 แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต

เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำเลยเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ ขอให้นับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว

ศาลมีคำสั่งประทับรับฟ้องไว้พิจารณากรณีไม่ปรากฏจำเลยต่อหน้าศาล ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ และศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว จำเลยไม่มาศาล ศาลออกหมายจับแล้ว ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย แต่จำเลยตั้งทนายความมาดำเนินการแทน ตามมาตรา ๒๘ และจำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ ตามมาตรา ๓๓ วรรคสาม

พิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความรับกันและไม่โต้แย้งกันฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงเป็นเจ้าพนักงานของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๙๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๗ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง)

กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน และให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษฎา สีลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักดิ์ เลขานุการนายกรัฐมนตรี มีบันทึกข้อความ เลขที่ ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (ซึ่งเป็นวันอาทิตย์) ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษฎา) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการทบทวนขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ และ ๑๒๐๒ กับมีบันทึกข้อความ เลขที่ ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษฎา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ ซึ่งนางสาวกฤษฎาและพลตำรวจเอกโกวิทลงนามเห็นชอบ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษฎามีหนังสือ เลขที่ ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้นำเรื่องการรับโอนข้าราชการดังกล่าวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๕ และแจ้งด้วยว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ ขอให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรรยาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๗ ในวันเดียวกันนายบัณฑิตมีบันทึกกราบรายงานขั้นตอนการขอรับโอนนายถวิลให้นายกรัฐมนตรีทราบ ตาม

เอกสารหมาย จ.๘๖ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมาย หมายเลข ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ ถึง ๑๒๐๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุม คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่าย ข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมาย จ.๓๕ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกเสนอจำเลยเพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมาย จ.๗๘ จำเลยจึงลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมาย จ.๘๑ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือแจ้งคำสั่งให้ นายถวิลทราบตามหนังสือเอกสารหมาย จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีการสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ให้ไปปฏิบัติ ราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตาม เอกสารหมาย จ.๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้นายถวิลดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมาย จ.๖๘ ในวันเดียวกันพลตำรวจเอกวิเชียรมี หนังสือถึงพลตำรวจเอกโกวิทแจ้งว่าสมัครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจ

เอกวิเชียรมาแต่มิได้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ ตามสำเนาสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข ๔๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๓๗ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริศพันธ์ตามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็นเครือญาติจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข ๔๗ ต่อมาได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้พลตำรวจเอกเพริศพันธ์ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข ๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์มีคำวินิจฉัยสรุปความเห็นว่าการสับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งระดับสูงขององค์กรต่างๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลมาปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์ในการบริหารข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่อย่างใด ให้ยกคำร้องทุกข์ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๓ หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ ต่อมาวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๓ หน้า ๘๔๗ ถึง ๘๗๐ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้

เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ เอกสารหมายเลข จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวและให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ เอกสารหมายเลข จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพฑูรย์ นิติตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำการอันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) โดยอ้างคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งในการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุ

แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และถือเป็นการกระทำที่ต้องห้ามตามมาตรา ๒๖๘ อันมีผลทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ เอกสารหมาย จ.๑๑๒ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูลเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงส่งรายงาน เอกสารและความเห็นไปยังโจทก์ ต่อมาโจทก์และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ตั้งคณะทำงานเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ที่จำเลยให้การต่อสู้ว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด ฟ้องโจทก์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) นั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ กำหนดให้ฟ้องต้องทำเป็นหนังสือ และมีข้อความตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีข้อความที่เป็นการกล่าวหาเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย และต้องระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาว่ากระทำความผิด และกรณีที่ศาลเห็นว่าฟ้องไม่ถูกต้อง ให้ศาลมีคำสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องให้ถูกต้อง กรณีจึงเป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องตรวจคำฟ้องว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก่อนที่จะมีคำสั่งให้ประทับฟ้อง และตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๑๘ กำหนดว่า ในกรณีที่จำเลยไม่เข้าใจฟ้องโจทก์หรือฟ้องโจทก์ไม่ชัดเจนในข้อใด

ศาลอาจมีคำสั่งให้โจทก์ชี้แจงหรือแก้ฟ้องได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วฟ้องโจทก์ได้บรรยายถึงพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการโยกย้ายให้นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปแต่งตั้งให้ขึ้นดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพจน์ ดามาพงศ์ ให้ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแทน การกระทำดังกล่าวเป็นการแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือให้พ้นจากตำแหน่ง และเป็นเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยพจน์ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย อันเป็นการกระทำที่ขัดรัฐธรรมนูญ และเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ฟ้องโจทก์จึงบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายในบรรดาที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ทั้งโจทก์ได้ยื่นเอกสารชี้ข้อพยานหลักฐานที่ชัดเจนมาพร้อมกับฟ้องแล้ว โดยจำเลยก็ได้ยื่นคำให้การปฏิเสธซึ่งมีรายละเอียดอย่างครบถ้วนชัดเจน ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้การกระทำของจำเลยที่โจทก์กล่าวหาว่าเป็นความผิดในคดีนี้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ตามคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ วินิจฉัยว่า เป็นการใช้อำนาจหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่าย

กายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง และของผู้อื่น ในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน
 หรือการพ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง ต้องด้วย
 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และถือเป็นการกระทำ
 ที่ต้องห้ามตามมาตรา ๒๖๘ อันมีผลให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตาม
 มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ก็ตาม แต่ฟ้องโจทก์ในคดีนี้ได้บรรยายถึงการกระทำของจำเลยว่าเป็น
 การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ
 หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติใดๆ ในตำแหน่ง
 หรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด
 อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ
 ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ และขอให้ลงโทษจำเลยตาม
 บทบัญญัติดังกล่าว อันเป็นการมุ่งประสงค์ให้จำเลยต้องรับโทษในทางอาญา ซึ่งศาลต้องพิจารณา
 วินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญา เจตนาและมูลเหตุจูงใจของผู้กระทำความผิดรวมถึงเจตนาพิเศษ
 เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด อันเป็นคนละประเด็นกับการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญคดี
 ดังกล่าว โดยเฉพาะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๙ วรรคสอง
 กำหนดว่า ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด การวินิจฉัยความรับผิด
 ทางอาญาศาลจึงต้องไต่สวนจากพยานหลักฐานของคู่ความทั้งสองฝ่ายรวมทั้งศาลอาจเรียกพยานมา
 ไต่สวนเองเพื่อค้นหาความจริงและใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยพยานหลักฐานทั้งปวง โดยจะไม่พิพากษา
 ลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด ตามประมวล
 กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบ

รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘
วรรคสาม คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญในคดีดังกล่าวจึงเป็นเพียงหลักฐานส่วนหนึ่งของการไต่สวน
ข้อเท็จจริงในคดีนี้และรับฟังได้เพียงว่าจำเลยพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัวไปแล้วตาม
คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวเท่านั้น กรณีไม่อาจนำเอาเหตุแห่งคำวินิจฉัยของศาล
รัฐธรรมนูญมาผูกพันประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในคดีอาญาได้ ดังนี้ กรณีจะฟังว่าการโยกย้ายนายถวิล
ให้พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้าย
พลตำรวจเอกวิเชียรไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เพื่อให้ตำแหน่ง
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง และเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริศพันธ์ต่อคณะกรรมการตำรวจ
แห่งชาติเพื่อให้ได้รับแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจชาตินั้น จึงต้องพิจารณาเจตนา
และเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือโดยทุจริต ของจำเลยซึ่งต้องมียู่ในขณะ
ลงมือกระทำความผิดนั้น เมื่อพิเคราะห์พยานหลักฐานและข้อเท็จจริงที่ได้ความตามทางไต่สวนแล้ว
เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ กำหนดว่า ผู้มี
อำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่ต้องให้ความยินยอมในการให้โอนข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรง
ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการ
ประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ได้แก่ รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) ใน
ฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด และเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (นายบัณฑิต สุภักค์) ในฐานะหัวหน้าส่วน
ราชการ และต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งได้ความจากพลตำรวจเอกโกวิทว่า เมื่อสำนัก
เลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีหนังสือขอความเห็นชอบในการรับโอนนายถวิล พยานให้ความเห็นชอบโดย
มิได้มีการก้ำก่ายแทรกแซงสั่งการจากจำเลย ส่วนนางสาวกฤษณา สีหลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนัก

นายกรัฐมนตรีในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดในขณะนั้น ก็เบิกความว่า อำนาจในการสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี เป็นอำนาจของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่พยานจะไม่เห็นชอบต่อข้อเสนอของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานจึงลงนามให้ความเห็นชอบยินยอมให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีทราบตามไปยังผู้บังคับบัญชาเจ้าสังกัดของนายถวิล แสดงว่าพลตำรวจเอกโกวิทและนางสาวกฤษณาต่างแยกกันพิจารณาให้ความเห็นชอบด้วยตนเอง และแม้จะได้รับความจากนายบัณฑิตว่า จำเลยโทรศัพท์มาสั่งการให้พยานทำเรื่องโยกย้ายนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี แต่พยานก็ไม่ได้เบิกความถึงเหตุผลหรือมูลเหตุจูงใจในการสั่งการดังกล่าวของจำเลย เมื่อจำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจในการกำกับโดยทั่วไปในการบริหารราชการแผ่นดิน บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง รวมถึงสั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง มาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ อยู่แล้ว ประกอบกับที่ได้ความจากพลโทภราดร พัฒนถาบุตร อดีตเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ว่า รัฐบาลโดยนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีมีอำนาจใช้ดุลพินิจพิจารณาแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการในตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตำแหน่งดังกล่าวเสมือนหัวหน้าฝ่ายอำนวยการด้านความมั่นคงของนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี ต้องเป็นผู้ได้รับความไว้วางใจสูงสุดจากรัฐบาล เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล การเปลี่ยนแปลงบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติจึงถือเป็นเรื่องปกติของทุกรัฐบาล และยังได้ความเพิ่มเติมจากพลตำรวจเอกโกวิทอีกด้วยว่า นายถวิลได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติในสมัยที่นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี โดยได้อิทธิพลจากพลโทสุรพล เผื่อนอัยการ เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติในขณะนั้นไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา

นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำเช่นเดียวกันกับในครั้งนี้ และระหว่างการดำรงตำแหน่งของ นายถวิล เกิดเหตุการณ์ชุมนุมทางการเมืองของประชาชน รัฐบาลของนายอภิสิทธิ์ได้ประกาศ สถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง และจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) โดย นายถวิลเป็นกรรมการและเลขานุการ ศอฉ. ซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ นำไปสู่เหตุการณ์ที่มีความ รุนแรง ดังนี้ เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล การที่รัฐบาลภายใต้การนำของจำเลยจะต้องการเปลี่ยนตัว บุคคลที่ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติโดยเหตุผลของความต้องการผู้ที่ได้รับความ ไว้วางใจสูงสุดจึงย่อมเป็นการใช้ดุลพินิจพิจารณาผู้มาดำรงตำแหน่งตามความเหมาะสมในการ บริหารงานแผ่นดินอันถือเป็นเรื่องปกติ และเป็นไปตามแนวทางที่เคยปฏิบัติกันมาแต่เดิม กรณีจึงยัง รับฟังไม่ได้ว่าการดำเนินการในส่วนนี้จำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิล และ ย่อมแสดงให้เห็นว่ามีเหตุที่จำเลยต้องการจะโอนย้ายนายถวิลออกจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความ มั่นคงแห่งชาติอยู่แล้ว โดยไม่จำต้องคำนึงว่าพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี จะยินยอมย้ายจาก ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือไม่ ซึ่งในขณะนั้นก็ยังไม่ปรากฏว่าพลตำรวจเอกวิเชียร ยินยอมหรือตกลงที่จะย้ายไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ หรือจำเลยได้สั่งการ หรือมอบหมายให้ผู้ใดหาบทามให้พลตำรวจเอกวิเชียรมาดำรงตำแหน่งดังกล่าวแต่อย่างใด คงได้รับความ จากพลตำรวจเอกวิเชียรแต่เพียงว่า เหตุที่พยานตัดสินใจย้ายจากการดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติเนื่องจากพยานรู้สึกว่าการที่อยู่ที่อยู่กับดูแลถูกตำหนิติเตียนจากผู้บังคับบัญชา พยานรู้สึกอึดอัดจึงได้ปรึกษาพลตำรวจเอกโกวิท เจือสมกับพลตำรวจเอกโกวิทก็เบิกความในส่วนนี้ว่า หลังจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลง พยานในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดของสภา ความมั่นคงแห่งชาติ ย่อมต้องดำเนินการหาบุคคลมาดำรงตำแหน่งดังกล่าว ระหว่างนั้นพลตำรวจเอก

วิเชียรมาเข้าพบและขอมาทำงานด้วย พยานเห็นว่าพลตำรวจเอกวิเชียรมีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งดังกล่าว จึงมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร๐๘๑๐/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งความประสงค์ขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๖๐ ซึ่งพลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช ๐๐๐๑ (ว)/๒๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งความประสงค์สมัครใจในการโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติดังกล่าว ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๖๑ ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้โอนย้ายนายถวิลไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ นานถึงสามสัปดาห์เศษ ดังนี้ ขณะที่จำเลยสั่งการให้ดำเนินการโอนย้ายนายถวิล จำเลยยังไม่อาจจะทราบได้ว่าพลตำรวจเอกวิเชียรจะสมัครใจสละตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไปดำรงตำแหน่งอื่นใดหรือไม่ กรณีดังกล่าวจึงยังไม่แน่นอนและไม่อาจคาดการณ์ล่วงหน้าได้ ย่อมไม่อาจนำมารับฟังได้ว่าการที่จำเลยสั่งการให้ดำเนินการโอนย้ายนายถวิล จำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ให้ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแต่อย่างใด ส่วนที่โจทก์กล่าวอ้างว่าระยะเวลาในการดำเนินการขอรับโอน ขอรับความเห็นชอบ และเสนอคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ ใช้เวลารวดเร็วเพียง ๔ วัน ทั้งบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ และบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ตามเอกสารหมายเลข จ. ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ ถึง ๑๒๐๔ จะมีการทำขึ้นวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (วันอาทิตย์) และมีข้อความระบุว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว แต่ความจริงนางสาวกฤษณายังมิได้ให้ความเห็นชอบ อันเป็นการแจ้งข้อความที่ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือมีลักษณะเป็นการปกปิดข้อความจริงที่ควรแจ้งให้อีกฝ่ายทราบเพื่อ

ประกอบพิจารณายินยอมให้โอน และยังมีการแก้ไขวันที่จากเดิมเป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ก็ล้วนแต่เป็นการดำเนินการในขั้นตอนที่ยังอยู่ในความรับผิดชอบของนายบันฑูรในฐานะเลขาธิการนายกรัฐมนตรี โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยมีส่วนเกี่ยวข้องรู้เห็น ทั้งยังได้รับความจากนายบันฑูร และนายพงษ์ศักดิ์ศิริวงษ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ทำนองเดียวกันว่า เรื่องการแต่งตั้งโยกย้ายเป็นเรื่องที่ต้องดำเนินการด้วยความเร่งด่วน การที่ต้องเร่งรัดเพื่อนำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรีจึงเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นเป็นประจำอยู่แล้ว พยานทั้งสองปากไม่มีพฤติการณ์ส่อให้เห็นว่าจะเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลย คำเบิกความในส่วนนี้จึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ และแม้จะได้รับความว่าจำเลยเป็นผู้อนุมัติให้นำเรื่องโยกย้ายนายถวิลให้พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร และได้ร่วมประชุมคณะรัฐมนตรีและลงมติอนุมัติให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่ง รวมถึงออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรีก็ตาม แต่การดำเนินการดังกล่าวเป็นกระบวนการและขั้นตอนของกฎหมายในการโอนย้ายข้าราชการระดับสูงตามปกติ ข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานตามที่ได้วินิจฉัยมาจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าจำเลยสั่งการให้โอนย้ายนายถวิลโดยมีเจตนาพิเศษให้พลตำรวจเอกวิเชียรย้ายมารับการแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทนเพื่อให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง และก็ไม่อาจฟังได้ด้วยว่าการสมครใจย้ายของพลตำรวจเอกวิเชียรเป็นผลโดยตรงจากการโยกย้ายนายถวิล ส่วนการแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแทนพลตำรวจเอกวิเชียรนั้น แม้จะได้รับความตามทางไต่สวนว่าพลตำรวจเอกเพริยพันธ์มีความสัมพันธ์เป็นเครือญาติกับจำเลย แต่ก็ได้รับความจากพลตำรวจเอกเอก อัสนานนท์ เลขาธิการคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ และพันตำรวจเอกทวี สอดส่อง กรรมการนโยบาย

ตำรวจแห่งชาติ เบิกความในทำนองเดียวกันว่า ในขณะที่ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลงนั้น พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและเป็นผู้มีอาวุโสสูงสุด ดังนั้น การเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์เพื่อให้ได้รับแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง และระเบียบ ก.ตร. ว่าด้วยการกำหนดลำดับอาวุโสของข้าราชการตำรวจในการรักษาราชการแทน พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติตามปกติที่จะเสนอชื่อผู้มีอาวุโสสูงสุดให้ได้รับแต่งตั้งขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ กรณีจึงไม่ใช่เรื่องผิดวิสัยที่จำเลยจะเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ให้เข้ารับตำแหน่งดังกล่าว ส่วนการจะแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ให้ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือไม่ เป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจการพิจารณาของคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติทั้งคณะ มิใช่เป็นเรื่องที่จำเลยเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจเพียงผู้เดียว ทั้งข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้ใช้อำนาจในการก้าวก่ายแทรกแซง บังคับขู่เข็ญ หรือกระทำการอื่นใด อันเป็นการจงใจให้คณะกรรมการฯ ลงมติเห็นชอบตามที่จำเลยเสนอ และแม้เหตุการณ์ดังกล่าวจะมีความสัมพันธ์กับคำให้สัมภาษณ์ของร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี ตามสำเนาหนังสือพิมพ์ เอกสารหมาย จ. ๖๒ หน้า ๓๑๕ - ๓๒๘ แต่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมก็เคยให้การไว้ต่อศาลรัฐธรรมนูญและเบิกความยืนยันในคดีนี้ว่าเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของพยานเอง ซึ่งก็ไม่ปรากฏว่าร้อยตำรวจเอกเฉลิมมีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีหน้าที่อย่างไรในขั้นตอนการโอนย้ายนายถวิล ดังนั้น การที่จำเลยสั่งการให้ดำเนินการโอนย้ายนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำนั้น แม้จะส่งผลให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลงจนนำไปสู่การแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรขึ้นมาดำรงตำแหน่งแทน และทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ว่างลง จึงเปิดโอกาสให้สามารถแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นมาดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแทนได้นั้น เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังการโยกย้ายนายถวิล กรณีจึงไม่อาจจะนำข้อเท็จจริงดังกล่าวมารับฟังเพื่อพิสูจน์เจตนาและเจตนาพิเศษของจำเลยในขณะกระทำการนั้นได้ พยานหลักฐานจากการไต่สวนไม่มีน้ำหนักมั่นคงเพียงพอให้รับฟังได้ว่า การที่จำเลยสั่งให้ดำเนินการโอนย้ายนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ จำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดังนี้ คดีจึงรับฟังไม่ได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามฟ้องโจทก์ ส่วนประเด็นปัญหาข้ออื่นไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะไม่อาจทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป

จึงวินิจฉัยยกฟ้องโจทก์.

นายอุดม วัตรธรรม

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๓๐ /๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรักษาการ
นายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอำนาจหน้าที่ตาม
พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ ซึ่งรวมถึงกำกับโดยทั่วไปซึ่ง
การบริหารราชการแผ่นดิน มอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีกำกับการบริหารราชการของกระทรวงหรือ
ทบวง บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรม
หนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไปดำรง
ตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่งตั้งข้าราชการการเมืองให้ปฏิบัติราชการในสำนัก
นายกรัฐมนตรี จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่กำกับดูแลทุกหน่วยงานของรัฐ และเป็น
ผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีอำนาจกำกับดูแลกิจการทั่วไปในหน่วยงานของรัฐทุกหน่วย ทั้งใน

ส่วนของการปฏิบัติราชการในการกำกับดูแลโดยตรง และมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี แต่ยังคงมีหน้าที่ติดตามผลการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ จำเลยในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหารจึงมีอำนาจกำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ อีกทั้งกำกับดูแลและบังคับบัญชาให้เจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายบริหาร ตระเตรียม และปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายที่ฝ่ายบริหารกำหนด รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลงต่อรัฐสภา เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า “พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมากกว่าปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพราะเป็นผู้มีความสุขและเชี่ยวชาญในเรื่องของการวางแผน แต่ไม่เชี่ยวชาญในเรื่องของการปราบปราม ทั้งนี้เรื่องดังกล่าวได้พูดคุยกับพลตำรวจเอกวิเชียรด้วยตนเองแล้ว ส่วนนายถวิล เปี่ยนศรี ยังไม่ทราบว่าจะให้นั่งในตำแหน่งใด แต่หากตนเป็นนายถวิลก็คงจะขอย้ายตัวเอง เพราะที่ผ่านมาทำหน้าที่เป็นเลขาธิการศูนย์อำนวยการแก้ไข

สถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) รัฐบาลคงไม่ต้องการให้อยู่” “จะเสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นเป็น ผบ.ตร. คนใหม่หลังจากตัดสินใจย้าย พลตำรวจเอกวิเชียรไปเป็นเลขาธิการ สมช. ซึ่งจะโยกนายถวิลไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ...คุยกับนายกฯแล้ว มอบหมายให้ตนจัดการเต็มที่” “...พลตำรวจเอกวิเชียรได้ส่งจดหมายว่าสมัครใจจะไปเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งจะเสนอชื่อในการประชุมคณะรัฐมนตรีวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ส่วนนายถวิลอาจจะย้ายไปเป็นที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำหรือตำแหน่งอื่น...” “...นายถวิลเป็นเลขาธิการ สมช. ที่ทำงานใน คณะรัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์มาก่อน จึงเป็นไปได้ที่จะมานั่งทำงานกับรัฐบาลชุดนี้...” และวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์อีกว่า “การปรับนายถวิลออกจากตำแหน่ง เลขาธิการ สมช. เพื่อปรับเปลี่ยนให้ พลตำรวจเอกวิเชียรมาอยู่ในตำแหน่งนี้ เพื่อเอาพลตำรวจเอก เพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ มาปราบปรามยาเสพติดและปราบอาชญากรรมคู่กับพลตำรวจเอกภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไม่ได้มีข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ส่วนการให้ความเป็น ธรรมกับนายถวิลนั้น ขึ้นอยู่กับนายกรัฐมนตรีจะพิจารณา เพราะได้รับมอบหมายให้รัฐมนตรีเสนอ ก็ เสนอตามขั้นตอน ...” ต่อมาวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุวัณณิก เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จัดทำบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งตรงกับวัน อาทิตย์ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) แจ้งว่าเห็นควรให้ความ เห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิล และดำเนินการหาบทามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจาก รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) กับจัดทำบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลง วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) แจ้งว่ารัฐมนตรีประจำสำนัก นายกรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตำแหน่งเลขที่ ๖ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนัก

นายกรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งเป็นความเท็จ เนื่องจากนางสาวกฤษณา ยังไม่ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตาม
ข้อเสนอดังกล่าวของนายบัณฑิต วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทให้
ความเห็นชอบตามข้อเสนอของนายบัณฑิต แล้วนางสาวกฤษณามีหนังสือสำนักเลขาธิการ
นายกรัฐมนตรี เลขที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการ
คณะรัฐมนตรี เพื่อขอให้ดำเนินการโอนนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เสนอ
คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ โดยแจ้งว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนขอให้เสนอคณะรัฐมนตรี
เป็นวาระจร ซึ่งจำเลยได้อนุมัติให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เมื่อถึงวัน
ดังกล่าวที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้โอนนายถวิลจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง
แห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำตามที่จำเลย
ร้อยตำรวจเอกเฉลิม พลตำรวจเอกโกวิท และนางสาวกฤษณา ได้เข้าร่วมประชุมและลงมติอนุมัติ วันที่
๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน
๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อให้มีคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยลงนาม
คำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการ
ที่สำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี แล้วนายบัณฑิตมีบันทึก
ข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔
เสนอจำเลยให้นายถวิลอยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมาย
ให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับงานด้านความมั่นคงของประเทศในการอำนวยความสะดวก
และประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติกับหน่วยงานของรัฐ
ภาคเอกชน สถาบันวิชาการและสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกันและมีบูรณาการและเสนอแนะและ
จัดทำนโยบาย อำนวยความสะดวก พัฒนา ประสานการจัดการและติดตามประเมินผลด้านการข่าวกรอง การ

ต่อต้านการข่าวกรอง การรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนา นโยบายอำนวยการข่าวกรอง การพัฒนาองค์กรข่าวกรองและการต่อต้านข่าวกรอง รวมทั้งการปฏิบัติ ราชการด้านอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่ เสนอ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้งขอรับโอน พลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคง แห่งชาติ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพัทธน์จากตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการ ประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลง วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ลับมาก ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิม พิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง แห่งชาติ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้ง พลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ และได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกวิเชียรพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และมีผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของ

จำเลยให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ จำเลยและกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติคนอื่นมีมติ เห็นชอบตามที่จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเปริยพจน์พันธ์พานิช จากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ต่อมานายถวิลเข้าร้องทุกข์ ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเห็นว่าคำร้องทุกข์ ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์ นายถวิลจึงฟ้องจำเลยและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมต่อศาล ปกครองกลาง ต่อมาวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า จำเลยมีคำสั่ง โอนนายถวิลเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เนื่องจากเหตุผลในการมีคำสั่งมิได้เป็นไปตามที่จำเลยอ้าง ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยได้อ้างเหตุผลว่านายถวิลปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่องหรือไม่ สอนนโยบายของรัฐบาล ซึ่งจะถือได้ว่ามีเหตุผลสมควรที่ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งโอนได้ตามความ เหมาะสม ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ให้จำเลยพ้นจาก ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัว สรุปได้ว่าจำเลยดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิล พ้นจากตำแหน่ง เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเดียวกันและมีความเชื่อมโยงกันกับการบรรจุแต่งตั้ง พลตำรวจเอกเปริยพจน์พันธ์พานิชขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันแสดงให้เห็นถึงการมี ผลประโยชน์ทับซ้อนและมีวาระซ่อนเร้น โดยจำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรี เข้าไปก้าวล่วงแทรกแซงการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่ง เงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ การกระทำของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิล

พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ เครือญาติของจำเลย เนื่องจากพลตำรวจเอกวิเชียรมีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ หากยังดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์มีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ ย่อมไม่มีโอกาสดำรงตำแหน่งดังกล่าว อันเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำเลยเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว

ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้วไม่มาศาล และได้ออกหมายจับจำเลยแต่ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย และเมื่อจำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และมาตรา ๓๓ วรรคสาม โดยจำเลยตั้งทนายความมาดำเนินการแทนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง

พิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความรับกันและไม่ได้แย้งกันฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ และเป็นเจ้าพนักงานของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๙๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๗ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน ให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักดิ์ เลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีบันทึกข้อความ เลขที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๕๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (ซึ่งเป็นวันอาทิตย์) ถึงรัฐมนตรีประจำสำนัก

นายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการหาบหาขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ และ ๑๒๐๒ กับมีบันทึกข้อความ ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ซึ่งนางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทลงนามเห็นชอบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณามีหนังสือ ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้นำเรื่องการรับโอนข้าราชการดังกล่าวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๕ และแจ้งด้วยว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๗ ในวันเดียวกันนายบัณฑิตมีบันทึกกราบบังคมทูลขอรับโอนนายถวิลให้นายกรัฐมนตรีทราบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๖ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ และ ๑๒๐๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข จ.๓๕ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกเสนอจำเลยเพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๘ จำเลยจึงลงนามคำสั่งสำนัก

นายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข ๘๑ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบันทูลมีหนังสือแจ้งคำสั่งให้นายถวิลทราบตามหนังสือเอกสารหมายเลข ๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีความสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ให้ไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้นายถวิลดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข ๖๘ ในวันเดียวกันพลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือถึงพลตำรวจเอกโกวิท แจ้งว่าสมัครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอตามสำเนาสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข ๔๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๓๗ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริศวัณษ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นพี่ชายของอดีตภริยาของพี่ชายจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจ

แห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข จ.๙๗ ต่อมาได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ดํารงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัยสรุปความเห็นว่าการสับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งระดับสูงขององค์กรต่าง ๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลมาปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์ในการบริหาร ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่อย่างใด ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ ต่อมาวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๔๗ ถึง ๘๗๐ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยืนฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าว มีผลบังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ เอกสารหมายเลข จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี

ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวและให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ เอกสารหมาย จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบูลย์ นิตติตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) โดยอ้างคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือน หรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และถือเป็นการกระทำตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ อันมีผลทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญเอกสารหมาย จ.๑๑๒ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูลเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังโจทก์ ต่อมาโจทก์และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ตั้งคณะทำงานเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายถึงพฤติการณ์และความเกี่ยวพันของจำเลยในฐานะหัวหน้ารัฐบาลที่มีอำนาจหน้าที่สั่งให้ข้าราชการซึ่ง

สังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัด
 กระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไปดำรงตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่งตั้งข้าราชการ
 การเมืองให้ปฏิบัติราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นต้น และอ้างถึงพฤติการณ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง
 ได้บังคับบัญชาของจำเลยที่มีส่วนในการโยกย้ายนายถวิล เปลี่ยนศรี พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี
 และพลตำรวจเอกเพริยพจน์ ดามาพงศ์ ทั้งอ้างว่าการที่จำเลยเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพจน์ซึ่ง
 เป็นเครือญาติของจำเลยเพื่อให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ต่อกรรมการนโยบายตำรวจ
 แห่งชาติ เป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่ง
 ข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของ
 เครือญาติจำเลย อันเป็นการบรรยายข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการโยกย้ายตำแหน่งของบุคคลทั้งสาม
 อย่างเป็นลำดับขั้นตอนเพื่อประกอบข้ออ้างที่เกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายดังที่ขอให้ลงโทษจำเลยใน
 ความผิดตามฟ้อง จึงเพียงพอให้จำเลยเข้าใจและไม่หลงต่อสู้อคดีแล้ว ส่วนข้อเท็จจริงและรายละเอียด
 เกี่ยวกับความเกี่ยวพันของการกระทำของจำเลย การใช้สถานะหรือตำแหน่งเข้าไปก้าวก่ายแทรกแซง
 ในการโยกย้ายอย่างไร และเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่นอย่างไร เป็นเรื่องที่สามารณนำ
 พยานเข้าได้ส่วนเพิ่มเติมได้ ฟ้องโจทก์จึงขอด้วยกฎหมาย สำหรับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด
 ที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ และคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ แม้มีมูลเหตุแห่งการฟ้องคดีเกี่ยวเนื่อง
 เป็นเรื่องเดียวกันกับคดีนี้ก็ตาม แต่คดีของศาลปกครองสูงสุดมีประเด็นแห่งการวินิจฉัยว่า คำสั่ง
 นายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลปฏิบัติราชการสำนัก
 นายกรัฐมนตรี และประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลพ้นจาก
 ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี เป็น
 คำสั่งและประกาศที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนคดีของศาลรัฐธรรมนูญมีประเด็นแห่งการวินิจฉัยว่า

จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้ำก่าย หรือแทรกแซง เพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุแต่งตั้ง โยกย้าย โอนเลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือน หรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และเป็นการกระทำตามมาตรา ๒๖๘ อันมีผลทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) หรือไม่ แม้ศาลปกครองสูงสุดจะพิพากษาให้เพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ และศาลรัฐธรรมนูญจะมีมติว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้ำก่าย หรือแทรกแซง เพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุแต่งตั้ง โยกย้าย โอนเลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือน หรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมืองเกี่ยวเนื่องกับการโยกย้ายนายถวิล และให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวก็ตาม แต่คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดและคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่มีประเด็นพิจารณาและวินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญาของบุคคลใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองสูงสุดที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาเกี่ยวกับคำสั่งหรือการกระทำทางปกครอง และศาลรัฐธรรมนูญที่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมาย รวมถึงการสิ้นสุดหน้าที่สมาชิกภาพหรือคุณสมบัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา โดยมีได้มุ่งหมายพิสูจน์เจตนาแห่งการกระทำความผิด ทั้งมิได้มุ่งหมายให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษทางอาญา แตกต่างจากคดีนี้ที่เป็นคดีอาญาซึ่งการพิจารณาพิพากษาคดีศาลจำต้องวินิจฉัยพยานหลักฐานและพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดอันเป็นองค์ประกอบภายนอก รวมทั้งเจตนาและเจตนาพิเศษแห่งการกระทำความผิดอันเป็นองค์ประกอบภายในของจำเลยด้วย ศาลย่อมมีอำนาจ

ไต่สวนพยานหลักฐานที่โจทก์และจำเลยนำเข้าสืบ และมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานอื่นมาไต่สวนจน
รับฟังโดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยกระทำความผิดจริงดังที่โจทก์ฟ้องจึงจะลงโทษจำเลยได้ ทั้งนี้
การรับฟังพยานหลักฐานตามทางไต่สวนจะเป็นเช่นไรต้องอยู่ภายใต้ข้อสันนิษฐานว่าจำเลยไม่มีความผิด
และหากมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้
จำเลย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ วรรคสอง และประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธี
พิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ซึ่งทางไต่สวน
เพียงได้ความจากนายบัณฑิต สุภักดิ์ ระบุว่า จำเลยโทรศัพท์มาสั่งการให้ทำเรื่องเสนอโยกย้ายนายถวิล
ให้ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี โดยไม่ปรากฏมูลเหตุจูงใจว่าเหตุใดจึงต้องสั่งการให้
ดำเนินการเรื่องโยกย้ายดังกล่าว คำพยานส่วนนี้ยังไม่อาจรับฟังได้ถึงขนาดว่า จำเลยใช้อำนาจใน
ตำแหน่งหน้าที่ก้าวล่วงแทรกแซงการแต่งตั้งโยกย้ายนายถวิล เพื่อก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่ง
ผู้ใดและมีเจตนาทุจริตเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบให้พลตำรวจเอกเพริยพันธ์
เครือญาติของจำเลย ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เพราะขณะนั้นตำแหน่ง
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมิได้ว่างลง ยังคงมีพลตำรวจเอกวิเชียรดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งการ
พิจารณาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามฟ้องหรือไม่นั้น ต้องพิเคราะห์ความเชื่อมโยงของ
เหตุการณ์ พยานหลักฐาน บุคคลที่เกี่ยวข้อง และพฤติการณ์แวดล้อมเกี่ยวเนื่องกับกระบวนการ
โยกย้ายนายถวิลให้ดำรงตำแหน่งเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำทั้งปวง เพื่อให้
รับฟังได้ว่าการสั่งการให้มีการโยกย้ายดังกล่าว มีเจตนาเพื่อให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง
แห่งชาติว่างลงแล้วจะได้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาดำรง
ตำแหน่งแทนนายถวิล และจะได้แต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจ

แห่งชาติแทนพลตำรวจเอกวิเชียร เพื่อประโยชน์ของจำเลย ญาติของจำเลย และพวกพ้อง เมื่อพิจารณาความสำคัญของตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ได้รับความจากพลโทภราดร พัฒนถาบุตร อดีตเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่า รัฐบาลโดยนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีมีอำนาจดุลพินิจพิจารณาแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการในตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งการแต่งตั้งโยกย้ายเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติจะมีการนำความเห็นของสมาชิกสภาความมั่นคงแห่งชาติมาประกอบการพิจารณาด้วย เป็นตำแหน่งที่เปรียบเสมือนหัวหน้าฝ่ายอำนวยการด้านความมั่นคงของนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี ต้องเป็นผู้ได้รับความไว้วางใจสูงสุดจากรัฐบาล ทำให้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล ทางสภาความมั่นคงแห่งชาติกับนายกรัฐมนตรีและในฐานะประธานสภาความมั่นคงแห่งชาติมีความชอบธรรมและอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติได้ ถือเป็นเรื่องปกติของทุกรัฐบาล สอดคล้องกับที่นายถวิล เบิกความรับว่า พยานก็ได้รับความไว้วางใจจากรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ให้ดำรงตำแหน่งแทนพลโทสุรพล เฟื่อนอัยกา ท่านเดิมที่ถูกย้ายไปแล้วพยานมาแทน อันแสดงให้เห็นว่าการโยกย้ายบุคคลที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าวนี้เป็นเรื่องปกติในทุกสมัยของการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล ประกอบกับยังได้รับความจากพลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ ว่าในระหว่างการดำรงตำแหน่งของนายถวิล ได้เกิดเหตุการณ์ชุมนุมทางการเมืองของประชาชน รัฐบาลนายอภิสิทธิ์ได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง และจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) โดยนายถวิลเป็นกรรมการและเลขานุการ ศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน ในระหว่างที่นายถวิลดำรงตำแหน่งนี้ พยานในฐานะผู้บังคับบัญชาเคยตักเตือนหรือดำเนิการทำงานของนายถวิลอยู่บ้าง นายถวิลเคยมีปัญหากับมวลชน สื่อแดง มีการปราบปราม มีคนเสียชีวิตและบาดเจ็บหลายคน และมีปัญหาทางภาคใต้ ซึ่งนายถวิล เบิกความรับว่าในขณะที่พยานปฏิบัติหน้าที่ในศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินนั้น มีการ

เคลื่อนไหวชุมนุมของคนเสื้อแดง การออกปฏิบัติงานทุกครั้งก็เพื่อป้องกันให้เกิดความเรียบร้อย รักษาความสงบปลอดภัยให้แก่สังคม มีการขอพื้นที่ในส่วนที่เกิดขวางและสร้างความเดือดร้อนให้ประชาชน โดยพยายามเคยเบิกความในคดีหมายเลขดำที่ อ.๒๕๔๒/๒๕๕๓ ของศาลอาญาทำนองว่า กลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) หรือเสื้อแดง พรรคไทยรักไทย ต่อมาเป็นพรรคเพื่อไทย และอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร มีความเชื่อมโยงกันด้วย ทั้งยังเบิกความในคดีดังกล่าวเกี่ยวกับการชุมนุมซึ่งพยานเชื่อว่าพันตำรวจโททักษิณอยู่เบื้องหลังกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) เพราะได้รวบรวมข้อมูลข่าวสารที่ได้รับในฐานะเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามเอกสารหมายเลข ๔ เมื่อนายถวิลเคยเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ควบคุมการชุมนุมของกลุ่มคนเสื้อแดงดังกล่าว การที่จำเลยเข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดของฝ่ายบริหารและต้องประสานงานด้านนโยบาย ความมั่นคง และการพัฒนาประเทศทุกด้านไปพร้อมกับผู้ได้บังคับบัญชาทุกระดับ หากจะให้นายถวิลดำรงตำแหน่งต่อไปในฐานะเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติซึ่งเป็นตำแหน่งสำคัญที่ขึ้นตรงต่อจำเลยต้องปฏิบัติราชการและรายงานผลการปฏิบัติราชการด้านความมั่นคงของประเทศอย่างใกล้ชิด เป็นตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมข้อมูลข่าวสารความมั่นคงของประเทศ มีโอกาสรับนโยบายรัฐบาลในเชิงลึก และเกี่ยวพันถึงนโยบายสาธารณะที่มีต่อประเทศและต่างประเทศ รวมถึงการป้องกันประเทศในด้านต่าง ๆ จึงอาจสร้างความคลางแคลงใจให้แก่การปฏิบัติราชการของจำเลยและผู้เกี่ยวข้องกับการบริหารประเทศที่ต้องทำงานร่วมกับบุคคลที่อาจมีความขัดแย้งทางการเมืองกับตน การเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติย่อมจะทำให้การปฏิบัติราชการและการประสานงานด้านต่าง ๆ เป็นไปด้วยความราบรื่นและได้รับความไว้วางใจต่อกันมากกว่า ซึ่งการโยกย้ายเช่นนี้ก็มีปรากฏให้เห็นอยู่ในหลายรัฐบาล เป็นเรื่องปกติอันพึงคาดหมายได้ ทั้งได้รับความจากพันโทภราดรว่า นายถวิลประพฤติตน

ไม่เหมาะสมทำให้เกิดปัญหาต่อความไว้วางใจในการทำหน้าที่เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ
 ถือว่านายถวิลไม่ผ่านเกณฑ์ในเรื่องการที่จะได้รับความไว้วางใจสูงสุดจากสภาความมั่นคงแห่งชาติ
 นายกรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรี ดังนั้น สภาความมั่นคงแห่งชาติจึงพิจารณาเห็นสมควรให้มีการโยกย้ายนายถวิลออกจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ อันแสดงให้เห็นว่า
 การแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการระดับสูงเป็นเรื่องที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ต้องใช้ดุลพินิจพิจารณาตัวบุคคล
 ผู้ดำรงตำแหน่งตามความเหมาะสมและต้องเป็นบุคคลที่ได้รับความไว้วางใจจากรัฐบาล สัมพันธ์กับ
 ที่ได้รับความจากนายบันชูละเบิดความว่า เกี่ยวกับตำแหน่งที่สำนักนายกรัฐมนตรี จะมีตำแหน่งลอยไว้
 ๗ - ๘ ตำแหน่ง เป็นตำแหน่งที่ว่างไว้เพื่อแก้ไขปัญหาการบริหารราชการแผ่นดิน ในกรณีที่ไม่สามารถ
 วางตำแหน่งบุคคลในกระทรวง ทบวง กรมใด ๆ ได้ ก็จะทำให้ดำรงตำแหน่งส่วนนี้เป็นการชั่วคราว อัน
 มีลักษณะเป็นการแก้ปัญหาการบริหารราชการแผ่นดินในกรณีที่ยังไม่สามารถโยกย้ายบุคคลไปดำรง
 ตำแหน่งอื่นใดในระหว่างสับเปลี่ยนตำแหน่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงการเปลี่ยนผ่านรัฐบาล ยิ่งแสดงให้เห็น
 เห็นว่าการโอนย้ายนายถวิลมิใช่เรื่องผิดปกติและถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของการบริหารประเทศของ
 รัฐบาลที่ผ่านมาแต่ละยุคสมัย ยังไม่เพียงพอให้ฟังได้ว่าการโยกย้ายดังกล่าวเกิดจากการใช้ดุลพินิจ
 ตามอำเภอใจของจำเลย เมื่อได้ความว่าสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติและสำนักงานเลขาธิการ
 นายกรัฐมนตรีต่างก็เป็นหน่วยงานที่อยู่ในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัติปรับปรุง
 กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ การบังคับบัญชาและการปฏิบัติราชการย่อมขึ้นตรงต่อจำเลย
 ในฐานะนายกรัฐมนตรี และหากจะมีการโอนย้ายผู้ได้บังคับบัญชาข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัด
 ให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญในกระทรวงเดียวกัน ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งกรณี
 ตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวงหรือกรมที่อยู่ในบังคับ
 บัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี คือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดต้องนำเสนอ

คณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีแล้ว ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้สั่ง
บรรจุ และกรณีตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูงตำแหน่งรองหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวงหรือ
กรมที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือรับผิดชอบการปฏิบัติราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี คือปลัดกระทรวง
หรือหัวหน้าส่วนราชการระดับกรมต้องนำเสนอรัฐมนตรีเจ้าสังกัดเพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อ
พิจารณาอนุมัติ เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีแล้ว ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้สั่งบรรจุ ตาม
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑) (๒) เช่นนี้
พลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการแทน
จำเลยในงานของสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดย่อมมีอำนาจ
เกี่ยวกับการโอนย้ายนายถวิล ซึ่งก็ปรากฏว่านายบัณฑิตุรได้ทำบันทึกข้อความลงวันที่ ๔ ตุลาคม
๒๕๕๔ เสนอพลตำรวจเอกโกวิทเพื่อให้ความเห็นชอบและยินยอมการโอนนายถวิล ซึ่งพลตำรวจเอก
โกวิทมีคำสั่งเห็นชอบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ โดยพลตำรวจเอกโกวิท
เบิกความยืนยันว่าจำเลยมิได้ก้าวล่วงแทรกแซงสั่งการเรื่องดังกล่าว แม้บันทึกข้อความจะมีการอ้างถึง
ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลของนางสาวกฤษณา สีหลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนัก
นายกรัฐมนตรีตามที่นายบัณฑิตุรทำบันทึกข้อความเสนอตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ และ
๑๒๐๒ ซึ่งมีการลงวันที่ไม่สัมพันธ์กับลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ตาม แต่ก็ได้รับความจากนางสาวกฤษณา
ทำนองว่า อำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีกรณี
นี้เป็นดุลพินิจและอำนาจของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี คือนายบัณฑิตุร จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นที่
พยานจะไม่เห็นชอบต่อข้อเสนอของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานจึงลงนามให้ความเห็นชอบยินยอม
รับโอนและให้มีการดำเนินการขอทราบทามรับความเห็นชอบและยินยอมจากพลตำรวจเอกโกวิท
ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดของนายถวิล โดยจำเลยไม่ได้ก้าวล่วง แทรกแซง สั่งการ เรื่องดังกล่าว

น่าเชื่อว่า การโอนย้ายนายถวิลเป็นเรื่องที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายให้ดุลพินิจพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสมในการบริหารราชการแผ่นดินตามลำดับขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ ส่วนระยะเวลาดำเนินการโยกย้ายนายถวิลแม้ได้ความว่า มีการทำบันทึกข้อความของนายบัณฑิตในวันอาทิตย์และเป็นการดำเนินการก่อนบรรจุเรื่องเข้าเป็นวาระจรในการประชุมคณะรัฐมนตรีเพียง ๓ วัน แต่ก็ได้รับความจากนายบัณฑิต และนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีในทำนองเดียวกันว่า กรณีการโยกย้ายเช่นนี้ต้องนำเข้าไปประชุมคณะรัฐมนตรีเป็นเรื่องด่วนแบบปกติ มิใช่เรื่องผิดปกติของกระบวนการทางระบบราชการ ซึ่งมีเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การดำเนินการด่วนภายในระยะเวลาไม่กี่วันมิใช่เรื่องผิดปกติ และในการประชุมดังกล่าว มีเรื่องต้องพิจารณาหลายเรื่อง มิใช่เพียงเฉพาะเรื่องพิจารณาโอนย้ายนายถวิลเท่านั้น ทางใต้สวนก็ไม่ปรากฏพยานหลักฐานอื่นที่แสดงให้เห็นการรวบรัดเร่งรีบในการโอนย้ายนายถวิลเพื่อประโยชน์ของจำเลย และไม่ปรากฏว่ามีลักษณะเป็นการวางแผนตกลงคบคิดกันหรือแบ่งหน้าที่กันทำโดยมีเจตนาก่อให้เกิดความเสียหายเป็นการส่วนตัวแก่นายถวิลแต่อย่างใด สำหรับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทนนายถวิลนั้น ก็ไม่ปรากฏว่าเกิดจากการสั่งการหรือก้าวก่ายแทรกแซงของจำเลย ทั้งไม่มีพยานหลักฐานบ่งชี้ได้ชัดเจนว่าการโยกย้ายนายถวิลดังกล่าวเป็นไปเพื่อให้พลตำรวจเอกวิเชียรย้ายไปดำรงตำแหน่งแทนเพื่อให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง โดยได้รับความจากพลตำรวจเอกวิเชียรว่า เหตุของการโยกย้ายเกิดจากการที่นายชูวิทย์ กมลวิศิษฎ์ นำคลิปบ่อนการพนันเข้าไปอภิปรายในรัฐสภา หลังจากนั้นร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง ให้สัมภาษณ์ว่า ตำรวจคุมช่อง คุมบ่อนทำให้พยานรู้สึกว่าการที่อยู๋ภายใต้กำกับดูแลถูกดำเนินคดีเตียนจากผู้บังคับบัญชา จนทำให้ความเชื่อถือศรัทธาที่ประชาชนมีต่อองค์กรและภาพลักษณ์องค์กรตกต่ำ พยานรู้สึกอึดอัดจึงได้ปรึกษา

พลตำรวจเอกโกวิท สอดคล้องกับที่พลตำรวจเอกโกวิทเบิกความว่า ภายหลังมีการโยกย้ายนายถวิล พายนได้ทราบตามบุคคลอื่นมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน ในระหว่างนั้น พลตำรวจเอกวิเชียรก็ได้เข้าพบพายนและขอมาทำงานอยู่ด้วย พายนพอใจและเห็นว่าพลตำรวจเอกวิเชียรมีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งดังกล่าวที่สุด อันเป็นข้อบ่งชี้ว่าการดำเนินการเข้าสู่ตำแหน่งของพลตำรวจเอกวิเชียรแทนนายถวิล เกิดขึ้นภายหลังนายถวิลโยกย้ายไปแล้ว ประกอบกับ พลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือถึงพลตำรวจเอกโกวิท แจ้งความสมัครใจเข้าดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ ภายหลังจาก คณะรัฐมนตรีมีมติรับโอนและแต่งตั้งนายถวิลให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ (นักบริหารระดับสูง) เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นเวลา ๒๓ วัน มิได้มีลักษณะเร่งรีบ รวดรัดทันที่ทันใด ประกอบกับการที่พลตำรวจเอกวิเชียรเคยดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติซึ่งเป็นตำแหน่งระดับสูงในองค์กรประสงคจะโยกย้ายไปรับราชการที่อื่น ย่อมต้องแสวงหาโอกาสในการเข้าดำรงตำแหน่งในระดับสูงและได้ใช้ความรู้ความสามารถในทำนองเดียวกับสายงานอาชีพเดิมของตน การเข้ารับตำแหน่งในหน่วยงานที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติดังเช่นสภาความมั่นคงแห่งชาติจึงมิใช่เรื่องผิดวิสัยภายใต้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยคำนึงถึงคุณสมบัติของพันตำรวจเอกวิเชียร ด้วยมูลเหตุและระยะเวลาการดำเนินการเกี่ยวกับการโยกย้ายของพลตำรวจเอกวิเชียรดังกล่าว จึงยังไม่เพียงพอให้ฟังได้ว่า มีการคบคิดกันและรวบรัดให้มีการโยกย้ายนายถวิลเพื่อให้พลตำรวจเอกวิเชียรเข้าดำรงตำแหน่งแทนเพื่อให้เกิดผลโดยตรงในการว่างลงของตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแต่อย่างใด สำหรับการแต่งตั้งโยกย้ายนายถวิล พลตำรวจเอกวิเชียร และพลตำรวจเอกเพริยพันธุ์ในครั้งนี้ แม้จะสัมพันธ์กับคำให้สัมภาษณ์ของร้อยตำรวจเอกเฉลิมตามสำเนาหนังสือพิมพ์เอกสารหมายเลข จ.๖๒ แต่ก็ได้ความว่า เป็นการแสดงความคิดเห็นส่วนบุคคลโดยสุจริตภายใต้

สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้น ไม่ได้เกี่ยวกับนโยบาย ร้อยตำรวจเอกเฉลิมไม่มีอำนาจหน้าที่บังคับบัญชา แต่งตั้ง หรือโยกย้ายนายถวิล ทั้งมิใช่คณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติที่จะมีส่วนได้เสียในการเสนอชื่อหรือลงมติเลือกผู้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ประกอบกับ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าร้อยตำรวจเอกเฉลิมมีความเกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งและโยกย้ายนายถวิล พลตำรวจเอกวิเชียร และพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์แต่อย่างใด น่าเชื่อว่าการให้สัมภาษณ์ดังกล่าว เป็นไปตามมุมมองและประสบการณ์การรับราชการและการดำรงตำแหน่งทางการเมืองของ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมเท่านั้น ไม่อาจนำมารับฟังสนับสนุนข้ออ้างของโจทก์ได้ เมื่อกระบวนการแต่งตั้ง โยกย้ายนายถวิล พลตำรวจเอกวิเชียร และพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์เป็นการดำเนินการตามลำดับชั้น และกระบวนการดังที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ ทั้งตามทางใต้สวนไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดมั่นคง ที่แสดงว่า กระบวนการโยกย้ายนายถวิลเกิดจากการใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ของจำเลยก้าวก้าว แทรกแซงโดยทุจริตและเป็นผลโดยตรงในการเอื้อประโยชน์ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรง ตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ กรณียังไม่อาจฟังข้อเท็จจริงให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยได้ พยานหลักฐานตามทางใต้สวนยังรับฟังไม่ได้ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดใน ตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่ง ผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตดังที่โจทก์ฟ้อง

จึงวินิจฉัยให้ยกฟ้อง.

นายสมเกียรติ ตั้งสกุล

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๓๑/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีระหว่างวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยใช้อำนาจดุลพินิจของฝ่ายบริหารในการโอนนายถวิล เปลี่ยนศรี จากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ให้มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตั้งแต่ในชั้นการเสนอผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง จนถึงในชั้นการนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ เพื่อให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลง จากนั้นจำเลยและคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี จากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง โดยการโอนย้ายนายถวิลไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยได้อ้างเหตุผลในการโอนย้ายนายถวิลว่า นายถวิลปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่อง หรือไม่สนองนโยบายของรัฐบาล ซึ่งถือได้ว่ามีเหตุผลสมควรที่

ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งโอนได้ตามความเหมาะสม จึงถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบเพื่อก่อให้เกิดความเสียหาย ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นคือ พลตำรวจเอกเปริยพจน์ ดามาพงศ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย เนื่องจากพลตำรวจเอกวิเชียรมีกำหนดเกษียณอายุราชการวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ ในขณะที่พลตำรวจเอกเปริยพจน์มีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งหากพลตำรวจเอกวิเชียรยังคงดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอกเปริยพจน์ย่อมไม่มีโอกาสดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงเป็นสาเหตุที่แท้จริงของการโอนย้ายนายถวิล คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการประชุมครั้งที่ ๖๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๖๓ มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การกระทำของจำเลยมีมูลความผิดทางอาญา จำเลยเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว

ศาลประทับรับฟ้องไว้กับส่งหมายเรียกและสำเนาฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบ แต่จำเลยไม่มาศาล ศาลออกหมายจับจำเลยแล้ว แต่ไม่สามารถจับจำเลยได้ภายในสามเดือนนับแต่วันออกหมายจับ จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า

ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ โดยจำเลยแต่งตั้ง
ทนายความมาดำเนินการแทน และขอให้การปฏิเสธ

ปัญหาต้องวินิจฉัยมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า สมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎรต้องไม่ใช่สถานะหรือตำแหน่งเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของ
ผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ในการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย เลื่อน
ตำแหน่ง และการให้พ้นจากตำแหน่งของข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้
ข้าราชการเมือง ตามมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
และนายกรัฐมนตรีจะกระทำการดังกล่าวมิได้ เว้นแต่กระทำตามอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการ
ตามนโยบายที่ได้แถลงต่อรัฐสภา หรือตามที่กฎหมายบัญญัติ ตามมาตรา ๒๖๘ แห่งรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เหตุใดคดีนี้เกิดขึ้นในระหว่างที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
ไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ใช้บังคับ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีย่อมไม่อาจกระทำการใดๆ อันขัดต่อ
มาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และมาตรา ๒๖๘ ได้ ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
ไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ นั้น มาตรา ๑๘๕ (๓) กำหนดไม่ให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใช้สถานะหรือ
ตำแหน่งกระทำการใดๆ ที่เป็นการก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของ
พรรคการเมือง ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง
เลื่อนเงินเดือน หรือการให้พ้นจากตำแหน่งของข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้
ข้าราชการการเมือง ซึ่งมาตรา ๑๘๕ (๓) นี้ ยังคงหลักการเดียวกันกับที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) แต่อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๘๖ กำหนดห้ามรัฐมนตรีดำรงตำแหน่งหรือหน้าที่ใน
หน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐฯ ไม่แทรกแซงก้าวก่ายการเข้ารับสัมปทานจากรัฐ หน่วยราชการ

หน่วยงานของรัฐฯ ไม่รับเงินหรือประโยชน์ใดๆ จากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐฯ ไม่ขัดขวางหรือ
 แทรกแซงการใช้สิทธิหรือเสรีภาพของสื่อมวลชนโดยมิชอบ เว้นแต่ (๑) ... (๒) ให้มีอำนาจการกระทำ
 ตามหน้าที่และอำนาจในการบริหารราชการแผ่นดิน หรือตามนโยบายที่ได้แถลงต่อรัฐสภา หรือตามที่
 กฎหมายบัญญัติ ซึ่งจากข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๘๖ (๒) ที่ให้อำนาจรัฐมนตรีมีอำนาจกระทำการตาม
 หน้าที่และอำนาจในการบริหารราชการแผ่นดิน แตกต่างจากเดิมที่มีได้ถูกกำหนดไว้ในมาตรา ๒๖๘
 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และเมื่อพิจารณาประกอบพระราชบัญญัติ
 ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ ที่ให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้ข้าราชการ
 ซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง มาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัด
 กระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง ไปดำรงตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่ถ้าเป็นการแต่งตั้ง
 ข้าราชการตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือเทียบเท่าขึ้นไป ต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี จึงทำให้นาย
 กรัฐมนตรีมีอำนาจในการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือน หรือการให้พ้น
 จากตำแหน่งของข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมืองได้ เมื่อคดีนี้
 โจทก์ฟ้องจำเลยโดยกล่าวหาว่า จำเลยดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่ง
 เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เชื่อมโยงกันกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี
 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการ
 แทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่ง
 เงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ ประกอบ
 มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ซึ่งเป็น
 เครือญาติของจำเลย ไปดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติที่ว่างลง ขอให้ลงโทษทางอาญาแก่
 จำเลย แต่เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคหนึ่ง กำหนดให้บุคคลจะต้องรับโทษทาง

อาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และวรรคสอง กำหนดว่า ถ้าตามบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง การกระทำเช่นนั้นไม่เป็น ความผิดต่อไป ให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด ดังนั้น เมื่อปรากฏว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ห้ามนายกรัฐมนตรีไม่ให้ก้าวกายหรือแทรกแซง ในการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือทำให้พ้นจากตำแหน่งของข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ และมีใช้ข้าราชการการเมือง แตกต่างจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ที่ ประกาศใช้ในภายหลัง ที่ให้อำนาจนายกรัฐมนตรีในการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือทำให้พ้นจากตำแหน่งของ ข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมืองได้ ดังที่วินิจฉัยไว้ข้างต้น เมื่อ โจทก์นำคดีอาญามาฟ้องภายหลังจากที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ประกาศใช้บังคับแล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ อย่างไร เพราะการกระทำของจำเลยย่อมไม่เป็นความผิดอีกต่อไป จึงไม่อาจลงโทษจำเลยตามที่โจทก์ ขอมมาได้

วินิจฉัยยกฟ้อง.

นายภัทรศักดิ์ วรรณแสง

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๓๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรักษาการนายกรัฐมนตรี ในฐานะ
หัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติระเบียบ
บริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ ซึ่งรวมถึงกำกับโดยทั่วไปซึ่งการบริหารราชการ
แผ่นดิน มอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีกำกับการบริหารราชการของกระทรวงหรือทบวง บังคับบัญชา
ข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการ
สำนักนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไปดำรงตำแหน่งของอีก
กระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง แต่งตั้งข้าราชการการเมืองให้ปฏิบัติราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี จำเลย
ในฐานะนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่กำกับดูแลทุกหน่วยงานของรัฐ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐ
และมีอำนาจกำกับดูแลกิจการทั่วไปในหน่วยงานของรัฐทุกหน่วย ทั้งในส่วนของการปฏิบัติราชการใน

การกำกับดูแลโดยตรง และมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี แต่ยังคงมีหน้าที่ติดตามผลการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ จำเลยในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหารจึงมีอำนาจกำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ อีกทั้งกำกับดูแลและบังคับบัญชาให้เจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายบริหาร ตระเตรียม และปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายที่ฝ่ายบริหารกำหนด รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลงต่อรัฐสภา เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษฎา สีหลักะณัฏ) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า “พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมากกว่า ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพราะเป็นผู้มีความสุขและเชี่ยวชาญในเรื่องของการวางแผน แต่ไม่เชี่ยวชาญในเรื่องของการปราบปราม ทั้งนี้เรื่องดังกล่าวได้พูดคุยกับพลตำรวจเอกวิเชียรด้วยตนเองแล้ว ส่วนนายถวิล เปี่ยมศรี ยังไม่ทราบว่าจะให้ในตำแหน่งใด แต่หากตนเป็นนายถวิลก็

คงจะขอย้ายตัวเอง เพราะที่ผ่านมาทำหน้าที่เป็นเลขาธิการศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) รัฐบาลคงไม่ต้องการให้อยู่” “จะเสนอชื่อ พลตำรวจเอกเพรียวพันธุ์ ดามาพงศ์ ขึ้นเป็น ผบ.ตร. คนใหม่หลังจากตัดสินใจย้าย พลตำรวจเอกวิเชียรไปเป็นเลขาธิการ สมช. ซึ่งจะโยกนายถวิลไป ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ...คุยกับนายกฯแล้ว มอบหมายให้ตนจัดการเต็มที่” “...พลตำรวจเอก วิเชียรได้ส่งจดหมายว่าสมัครใจจะไปเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งจะเสนอชื่อในการ ประชุมคณะรัฐมนตรีวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ส่วนนายถวิล จำเลยอาจจะย้ายไปเป็นที่ปรึกษา นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำหรือตำแหน่งอื่น...” “...นายถวิลเป็นเลขาธิการ สมช. ที่ทำงานใน คณะรัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์มาก่อน จึงเป็นไปได้ที่จะมานั่งทำงานกับรัฐบาลชุดนี้...” และวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์อีกว่า “การปรับนายถวิลออกจากตำแหน่ง เลขาธิการ สมช. เพื่อปรับเปลี่ยนให้ พลตำรวจเอกวิเชียรมาอยู่ในตำแหน่งนี้ เพื่อเอาพลตำรวจเอก เพรียวพันธุ์ ดามาพงศ์ มาปราบปรามยาเสพติดและปราบอาชญากรรมคู่กับพลตำรวจเอกภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไม่ได้มีข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ส่วนการให้ความเป็น ธรรมกับนายถวิลนั้น ขึ้นอยู่กับนายกรัฐมนตรีจะพิจารณา เพราะได้รับมอบหมายให้รัฐมนตรีเสนอ ก็เสนอตามขั้นตอน ...” ต่อมาวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักควณิช เลขาธิการ นายกรัฐมนตรี จัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่ง ตรงกับวันอาทิตย์ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) แจ้งว่าเห็นควร ให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิล และดำเนินการทบทวนขอรับความเห็นชอบและยินยอม จากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) กับจัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) แจ้งว่ารัฐมนตรีประจำ

สำนักนายกรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตำแหน่งเลขที่ ๖ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งเป็นความเท็จ เนื่องจากนางสาวกฤษณา ยังไม่ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอดังกล่าวของนายบัณฑิต วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิท ให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของนายบัณฑิต แล้วนางสาวกฤษณามีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อขอให้ดำเนินการโอนนายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ โดยแจ้งว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยได้อนุมัติให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เมื่อถึงวันดังกล่าวที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้โอนนายถวิลจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำตามที่จำเลยร้อยตำรวจเอกเฉลิม พลตำรวจเอกโกวิท และนางสาวกฤษณา ได้เข้าร่วมประชุมและลงมติอนุมัติ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อให้มีคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยลงนามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ นายถวิลมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แล้วนายบัณฑิตมีบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยให้นายถวิลอยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับงานด้านความมั่นคงของประเทศในการ

อำนวยการและประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติกับหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน สถาบันวิชาการและสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกันและมีบูรณาการและเสนอแนะและจัดทำนโยบาย อำนวยการ พัฒนา ประสานการจัดการและติดตามประเมินผลด้านการข่าวกรอง การต่อต้านการข่าวกรอง การรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนานโยบายอำนวยการข่าวกรอง การพัฒนาองค์กรข่าวกรองและการต่อต้านข่าวกรอง รวมทั้งการปฏิบัติราชการด้านอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้งขอรับโอน พลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพັນจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ลับมาก ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ และได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกวิเชียรพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดย
 จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และมีผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่
 ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติเสนอ
 ชื่อพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลยให้
 ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.)
 ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ จำเลยและกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติคนอื่นมีมติเห็นชอบตามที่
 จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์พ้นจากตำแหน่งรอง
 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๒๖
 ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ต่อมานายถวิลเข้าร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการ
 พิทักษ์ระบบคุณธรรม แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้อง
 ทุกข์ นายถวิลจึงฟ้องจำเลยและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมต่อศาลปกครองกลาง ต่อมาวันที่
 ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า ในกรณีที่จำเลยมีคำสั่งโอนนายถวิลเป็นการ
 ใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เนื่องจากเหตุผลในการมีคำสั่งมิได้เป็นไปตามที่จำเลยอ้าง ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลย
 ได้อ้างเหตุผลว่านายถวิลปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่อง หรือไม่สนองนโยบายของ
 รัฐบาล ซึ่งจะถือได้ว่ามีเหตุผลสมควรที่ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งโอนได้ตามความเหมาะสม ตาม
 คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ การ
 กระทำของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภา
 ความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
 มาตรา ๕๗ วรรคสอง เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งขณะนั้นดำรง

ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ เครือญาติของจำเลย เนื่องจากพลตำรวจเอกวิเชียรมีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ หากยังดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์มีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ (ที่ถูก ๒๕๕๕) ย่อมไม่มีโอกาสดำรงตำแหน่งดังกล่าว อันเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒

ศาลมีคำสั่งประทับฟ้องกรณีไม่ปรากฏตัวจำเลย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ และได้ส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้วแต่จำเลยไม่มาศาล และได้ออกหมายจับ

แล้วไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย และจำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และมาตรา ๓๓ วรรคสาม แต่จำเลยตั้งทนายความมาดำเนินการแทน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง

พิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความรับกันและไม่ได้แย้งกันฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๑๙๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามเอกสารหมายเลข ๔๗ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติแทน ให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ตามเอกสารหมายเลข ๗๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักค์วิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีบันทึก

ข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (ซึ่งเป็นวันอาทิตย์) ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการทาบตามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๙ ถึง ๒๔๘๐ กับมีบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ซึ่งนางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทลงนามเห็นชอบตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๘๑ ถึง ๒๔๘๒ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณามีหนังสือลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้นำเรื่องการรับโอนข้าราชการดังกล่าวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๕ หน้า ๔๗๘ และแจ้งด้วยว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๗ ในวันเดียวกันนายบัณฑิตบุรินทร์ที่กรายงานขั้นตอนการขอรับโอนนายถวิลให้นายกรัฐมนตรีทราบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๖ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๗๙ ถึง ๒๔๘๐ และ จ.๑๔๘ หน้า ๒๔๘๑ ถึง ๒๔๘๒ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี

ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข ๓๕ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกเสนอจำเลยเพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข ๗๘ จำเลยจึงลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข ๘๑ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือแจ้งคำสั่งให้นายถวิลทราบตามหนังสือเอกสารหมายเลข ๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีความสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ให้ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้นายถวิลดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข ๖๘ ในวันเดียวกันพลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือถึงพลตำรวจเอกโกวิท แจ้งว่าสมัครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิมพิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอตามสำเนาสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข ๔๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรดำรงตำแหน่ง

เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเปริยวพันธ์ ตามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข จ.๙๗ ต่อมาได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้พลตำรวจเอกเปริยวพันธ์ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ มีคำวินิจฉัยสรุปความเห็นว่าการสับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งระดับสูงขององค์กรต่าง ๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลมาปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์ในการบริหาร ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบแต่อย่างใด ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ ต่อมาวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๔๗ ถึง ๘๗๐ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยืนคำฟองต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน

๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ เอกสารหมาย จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวและให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ เอกสารหมาย จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบุลย์ นิติตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะรวม ๒๘ คน มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) โดยอ้างคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุแต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และถือเป็นการกระทำตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ อันมีผลทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญเอกสารหมาย จ.๑๑๒ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน

ดำเนินการได้ส่วนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูลเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังโจทก์ ต่อมาโจทก์และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ตั้งคณะทำงานเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยให้การต่อสู้ว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด และฟ้องโจทก์ไม่มีหลักฐานใด ๆ ที่อ้างว่าเป็นการกระทำของจำเลย นั้น เห็นว่า การดำเนินคดีในระบบไต่สวน เป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องตรวจคำฟ้องว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก่อนที่จะมีคำสั่งให้ประทับฟ้อง และหากจำเลยไม่เข้าใจข้อหาแห่งคำฟ้องอย่างไรก็ชอบที่จะแถลงเพื่อให้ศาลสั่งให้โจทก์ชี้แจงข้อหาข้อหาข้อหนึ่งหรือแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดแห่งคำฟ้องจนจำเลยเข้าใจได้ดี แต่จำเลยมิได้ดำเนินการดังกล่าว จึงไม่อาจยกปัญหาความชอบด้วยกฎหมายของฟ้องโจทก์ขึ้นอ้างได้อีก ประกอบกับฟ้องโจทก์บรรยายถึงการกระทำของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการโยกย้ายให้นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงเป็นการแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือให้พ้นจากตำแหน่ง และเป็นเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย อันเป็นการบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายในบรรดาที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ดังจะเห็นได้จากที่จำเลยสามารถให้การปฏิเสธมีรายละเอียดชัดเจนครบถ้วนแล้ว ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้มูลกรณีนี้จะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ก็ตาม แต่คดีของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่มีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติใดของกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ อันจะมีผลให้บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้และคำวินิจฉัยผูกพันศาลนี้ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ ประกอบมาตรา ๒๑๑ อีกทั้งไม่มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญาของบุคคลใด ศาลรัฐธรรมนูญคงพิจารณาวินิจฉัยแต่เพียงว่า ผู้ถูกร้อง(จำเลยคดีนี้) ใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวล่วงแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเองของผู้อื่น หรือของพรรคการเมืองในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) อันมีผลให้ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๒๖๘ หรือไม่ ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ก็มีประเด็นเพียงว่า คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ซึ่งเป็นคนละประเด็นและคนละเขตอำนาจศาลกัน ดังนั้น การที่จะวินิจฉัยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยรวมไปถึงเจตนาและเจตนาพิเศษ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริตอันเป็นองค์ประกอบความผิดทางอาญาจึงเป็น

เรื่องที่จะวินิจฉัยจากพยานหลักฐานที่ปรากฏในคดีอาญาคดีนี้ ซึ่งศาลย่อมจะต้องไต่สวนพยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายเพื่อค้นหาความจริงและใช้ดุลพินิจวินิจฉัยซึ่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวงจะไม่พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม โดยเฉพาะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ...” ดังนั้น หากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยจึงจะลงโทษจำเลยตามฟ้องได้ กรณีย่อมไม่อาจนำเอาเพียงผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดมาผูกพันคำวินิจฉัยในคดีอาญาได้ คงรับฟังเป็นพยานหลักฐานส่วนหนึ่งที่ศาลในคดีนี้จะต้องนำมาชั่งน้ำหนักประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์ว่ามีน้ำหนักให้รับฟังว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ซึ่งเมื่อพิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนในคดีนี้แล้ว การที่จะรับฟังว่าขั้นตอนกระบวนการขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นส่วนหนึ่งและมีความเชื่อโยงกับการขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ซึ่งกำลังดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน อันจะทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง แล้วจะได้แต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติดังที่โจทก์ฟ้องนั้น จำเป็นต้องอาศัยเหตุผลจากพยานแวดล้อมกรณีและพิรุณแห่งการกระทำที่ปรากฏ ซึ่งจะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งในส่วนการกระทำและเจตนาของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนที่กระทำประกอบกัน ดังนี้ เมื่อการโอน

ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารระดับสูง ซึ่งสังกัดส่วนราชการระดับกรมตาม
 มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ อาจทำได้เมื่อผู้บังคับบัญชา
 ซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ ทั้งสอง
 ฝ่ายได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้นแล้ว และให้ทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี แสดงว่า
 กฎหมายให้เป็นดุลพินิจแก่ผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๗ ทั้งสองฝ่ายและ
 คณะรัฐมนตรี ซึ่งผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการ
 ประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี คือ เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ
 ระดับกรม ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๒)
 และโดยเหตุที่จำเลยได้มีคำสั่งมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท
 วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการแทนในงานของสำนักงานสภาพความมั่นคง
 แห่งชาติ ดังนั้น ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่ต้องให้ความยินยอมในการโอนข้าราชการพลเรือน
 สามัญผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาพความมั่นคงแห่งชาติ จึงได้แก่ รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก
 โกวิท) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา
 ๕๗ วรรคหนึ่ง (๑) ซึ่งในชั้นตอนนี้พลตำรวจเอกโกวิทเบิกความว่า เมื่อสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมี
 หนังสือขอความเห็นชอบในการรับโอนนายถวิล พายนเห็นชอบโดยจำเลยมิได้มีการก้าวถ่ายแทรกแซง
 สั่งการ ส่วนนางสาวกฤษณา พยานโจทก์ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีในฐานะ
 รัฐมนตรีเจ้าสังกัดก็เบิกความว่า อำนาจในการสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งที่
 ปรึกษานายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นตำแหน่งประจำในหน่วยงานระดับกรม เป็นอำนาจของเลขาธิการ
 นายกรัฐมนตรี จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่พยานจะไม่เห็นชอบต่อข้อเสนอของเลขาธิการ

นายกรัฐมนตรี พยานจึงลงนามให้ความเห็นชอบยินยอมให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีทราบไป
ยังผู้บังคับบัญชาเจ้าของสังกัดของนายถวิล โดยจำเลยมิได้ก้าวท้าวแทรกแซงสั่งการให้โอนย้ายนาย
ถวิล จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่าพลตำรวจเอกโกวิทและนางสาวกฤษณาต่างแยกกันพิจารณาให้
ความเห็นชอบเองโดยลำพัง กรณีจึงไม่อาจบ่งชี้ให้เห็นว่าได้มีการวางแผนตกลงคบคิดกันวางแผน
ล่วงหน้าในลักษณะแบ่งหน้าที่กับจำเลยทำมาแต่แรก ส่วนข้อที่นายบัณฑิต สุภักค์วิช เลขาธิการ
นายกรัฐมนตรี เบิกความว่า จำเลยโทรศัพท์มาสั่งการให้พยานทำเรื่องเสนอโยกย้ายนายถวิล เลขาธิการ
สภาความมั่นคงแห่งชาติ มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี นั้น นายบัณฑิตก็ได้เบิกความถึง
ที่มาหรือมูลเหตุจูงใจที่ทำให้จำเลยสั่งการดังกล่าว แต่ข้อเท็จจริงคงได้ความจากนายบัณฑิตว่า สำนัก
เลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีตำแหน่งลอยประมาณ ๗ ถึง ๘ ตำแหน่ง ที่คณะกรรมการข้าราชการ
พลเรือน (ก.พ.) อนุมัติเป็นกรณีพิเศษสำหรับแก้ไขปัญหาการบริหารแผ่นดินในกรณีที่ไม่สามารถจะ
โยกย้ายไปลงตำแหน่งอื่นได้ เพราะบางครั้งตำแหน่งระดับสูงไม่ว่างให้สับเปลี่ยนคนได้ อันเป็นข้อบ่ง
ชี้ให้เห็นว่าการโยกย้ายให้มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนัก
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี เป็นเรื่องที่มีเหตุผลพิเศษเฉพาะกรณีจนถึงกับมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนด
ตำแหน่งไว้รองรับล่วงหน้า ซึ่งในทางปฏิบัติที่ผ่านมาได้มีแนวทางการพิจารณาโยกย้ายแตกต่างจาก
กรณีข้าราชการอื่นทั่วไป โดยเฉพาะตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาตินั้น พลโทภราดร
พัฒนอาบุตร พยานจำเลยซึ่งเคยเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติดีก็เบิกความว่า เมื่อมีการ
เปลี่ยนแปลงรัฐบาล โดยเหตุผลของความต้องการผู้ได้รับความไว้วางใจสูงสุดก็มีความชอบธรรมที่จะ
เปลี่ยนแปลงตัวเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติดีได้ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติ แต่เพื่อให้เกียรติผู้ดำรง
ตำแหน่งคนเดิมก็จะใช้เหตุผลว่าเพื่อความเหมาะสม เรื่องความไว้วางใจนี้ข้าราชการที่ทำงานด้าน

ความมั่นคงเข้าใจกันและยอมรับการโยกย้ายด้วยความเต็มใจ พยานปากนี้ยังได้ยืนยันด้วยว่า สภาความมั่นคงแห่งชาติพิจารณาเห็นสมควรให้มีการโยกย้ายนายถวิลด้วย นอกจากนี้ยังได้ความจากพลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรีและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับความมั่นคงพยานจำเลย ว่านายถวิลก็มาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทนพลโทสุรพล เผื่อนอัยกา ที่ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำในสมัยที่นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเช่นเดียวกับกรณีคดีนี้ เช่นนี้ แม้จะไม่มีอาการเหตุผลการโยกย้ายนายถวิลว่าได้ปฏิบัติงานโดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่อง หรือไม่สนองนโยบายของรัฐบาลก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงก็ยังฟังไม่ได้แน่ชัดว่าจำเลยมีเจตนาใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจ เมื่อพิจารณาต่อไปเห็นได้ว่า หากจำเลยมีเจตนาเตรียมการให้มีการรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน เพื่อที่จะให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลงแล้วตามธรรมดาก็น่าจะต้องมีการทาบถามพลตำรวจเอกวิเชียรให้ยินยอมที่จะมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเสียก่อน แต่ขณะที่นายบัณฑูรดำเนินการจัดทำบันทึกขอรับโอนนายถวิลเมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ นั้น ไม่มีพยานโจทก์ปากใดยืนยันได้ว่าจำเลยสั่งการหรือมอบหมายผู้ใดให้ทาบถามพลตำรวจเอกวิเชียรให้มาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงกลับได้ความจากพลตำรวจเอกวิเชียรเบิกความว่า ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง ได้ให้สัมภาษณ์ว่า “ตำรวจคุมช่อง คุมบ่อน” ทำให้เกิดความรู้สึกว่าองค์กรที่อยู่ภายใต้กำกับถูกตำหนิตายจากผู้บังคับบัญชา จนทำให้ความเชื่อถือความ

ศรัทธาที่ประชาชนมีต่อองค์กรตำรวจตกต่ำลง จึงไปปรึกษากับพลตำรวจเอกโกวิทว่ารู้สึกอึดอัดเกี่ยวกับการทำงาน พลตำรวจเอกโกวิทรับปากว่าจะช่วยดูแลให้ หลังจากคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้นายถวิลไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ พลตำรวจเอกโกวิทได้โทรศัพท์มาทบทวนว่าตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติกำลังจะว่างลง จึงตัดสินใจที่จะไปดำรงตำแหน่งดังกล่าว ตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ เอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ อันเป็นเวลาภายหลังจากที่โยกย้ายนายถวิลไปแล้วนานถึง ๒๒ วัน ซึ่งหากมีการสมคบคิดกันรวบรัดก็ไม่น่าจะต้องปล่อยเวลาให้ล่วงเลยนานถึงเพียงนี้ นอกจากนี้แล้วข้อเท็จจริงจากการไต่สวนพยานหลักฐานคงได้ความเพียงว่า จำเลยมีส่วนในการดำเนินการโยกย้ายนายถวิลให้พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยจำเลยเป็นผู้อนุมัติให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่ออนุมัติในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ทั้งจำเลยได้ร่วมประชุมคณะรัฐมนตรีและร่วมลงมติอนุมัติให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่ง เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีแล้ว จำเลยก็ได้ออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งกระบวนการเหล่านี้เป็นเพียงการดำเนินการตามรูปแบบและขั้นตอนปกติทั่วไปที่จะต้องกระทำอยู่แล้วสำหรับการโอนข้าราชการ การกระทำของจำเลยในส่วนนี้จึงเป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติ ย่อมไม่ใช่ข้อบ่งชี้ให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่นายถวิลหรือเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นโดยผิดปกติ แม้นายบัณฑูร เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จะมีบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๘

หน้า ๒๔๘๑ ถึง ๒๔๘๒ แต่ความจริงนางสาวกฤษณายังมิได้ให้ความเห็นชอบ อันเป็นการแจ้งข้อความที่ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือมีลักษณะเป็นการปกปิดความจริงที่ควรแจ้งให้อีกฝ่ายทราบเพื่อพิจารณายินยอมให้โอน และยังมีการแก้ไขวันที่ทำเอกสารจากวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ก็ตาม แต่ก็ล้วนเป็นขั้นตอนที่นายบัณฑูรเสนอต่อพลตำรวจเอกโกวิทซึ่งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยรู้เห็นเกี่ยวข้องกับข้อความในเอกสารดังกล่าวอย่างไร กรณีจึงมิใช่การกระทำของจำเลย ส่วนที่การดำเนินการในการขอรับโอน ขอรับความเห็นชอบ และเสนอคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติตามที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเสนอ รวมทั้งการที่จำเลยได้มีคำสั่งให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรีใช้เวลาเพียง ๔ วัน นั้น ก็ได้รับความจากนายบัณฑูร นายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ต่างเบิกความว่า การแต่งตั้งโยกย้ายเป็นเรื่องที่ต้องเร่งรัดให้ทันต่อการเข้าประชุมคณะรัฐมนตรีเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นบ่อยพยานโจทก์ทั้งสองปากนี้ไม่ได้มีพฤติการณ์ส่อให้เห็นว่าจะเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลย คำเบิกความในส่วนนี้มีน้ำหนักให้รับฟังได้ กรณีจึงไม่ถือเป็นข้อพิรุธของจำเลย ข้อที่ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นให้สัมภาษณ์ตามพ้องนั้น ร้อยตำรวจเอกเฉลิมได้รับมอบหมายกำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน แต่ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการในขั้นตอนการโยกย้ายนายถวิลจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ทั้งพ้องโจทก์บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยแต่ผู้เดียว ไม่ปรากฏในฟ้องว่าจำเลยร่วมกระทำความผิดกับผู้อื่นจะถือว่าเป็นตัวการ พฤติการณ์ที่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ในเชิงกดดันพลตำรวจเอกวิเชียรดังกล่าวเป็นการตัดสินใจกระทำของร้อยตำรวจเอกเฉลิมเอง จากเหตุผลที่วินิจฉัยแล้ว การที่จำเลยสั่งการให้รับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรง

ตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำนั้น แม้จะส่งผลให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลงจนนำไปสู่การแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรมาดำรงตำแหน่งแทน อันจะทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง จึงสามารถแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ดามาพงศ์ ซึ่งเป็นพี่ชายของอดีตรักษาของพี่ชายจำเลยแทนได้นั้น อาจเป็นพิรุณอยู่บ้าง แต่ลำพังข้อพิรุณดังกล่าวเป็นเพียงการคาดคะเนจะพึงเอาเป็นแน่นอนในทางใดทางหนึ่งไม่ได้ เมื่อไม่มีพยานแวดล้อมกรณีหรือพยานอื่นใดที่มีน้ำหนักมาประกอบ เช่นนี้ จะนำข้อสันนิษฐานในทางที่เป็นผลร้ายมาฟังเป็นความจริงในคดีอาญาไม่ได้ พยานหลักฐานตามสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และจากการไต่สวนของศาลจึงไม่มีน้ำหนักมั่นคงเพียงพอให้เชื่อได้ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามฟ้อง

จึงวินิจฉัยให้ยกฟ้อง.

นายภพพิสิษฐ สุขะพิสิษฐ์

(อม.๓๑)

ความเห็นในการวินิจฉัยคดี

คดีหมายเลขดำที่ อม.๑๑ /๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.๓๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ต่อมาวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยให้จำเลยพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัวตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ทั้งเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย แต่งตั้ง โยเก้ยาย และให้นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจาก

ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นส่วนหนึ่งเชื่อมโยงกับการโอนย้าย พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการ สภาความมั่นคงแห่งชาติ และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ตามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้น จากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำ และมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้าม ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ ประกอบ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย การกระทำ ของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใด ในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ จำเลยเป็น บุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว

ศาลมีคำสั่งประทับรับฟ้องไว้พิจารณา ส่งหมายเรียกและสำเนาฟ้องให้จำเลยทราบ โดยชอบ แต่จำเลยไม่มาศาล ศาลออกหมายจับจำเลยแล้ว ไม่สามารถจับจำเลยได้ภายใน ๓ เดือน นับแต่วันออกหมายจับ จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ จำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์คำฟ้อง คำให้การจำเลย พยานหลักฐานจากการไต่สวนของศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สำนักงานการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับคำแถลงการณ์ปิดคดีเป็นลายลักษณ์อักษรของจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความ ไม่ได้แย้งกันรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๒ นายถวิล เปลี่ยนศรี ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๒ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๔ เป็นเจ้าพนักงานและเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายต่อรัฐสภา วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ มีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๔๐/๒๕๕๔ แต่งตั้งให้นายบัณฑิต สุวัณณิข ดำรงตำแหน่งเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๖๓ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี หัวหน้าคณะรัฐบาล ออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้ ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรี กำกับการบริหารราชการและสั่ง และปฏิบัติราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ

รองนายกรัฐมนตรี กำกับการบริหารราชการและสั่ง และปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ยกเว้นสำนักงานเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติและสำนักงานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แทน ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบันฑูร เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลงนามในบันทึกข้อความ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ถึง นางสาวกฤษณา รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการทบทวนขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากพลตำรวจเอก โกวิท รองนายกรัฐมนตรี ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๐ และนายบันฑูรลงนามในบันทึกข้อความ สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึง พลตำรวจเอก โกวิท รองนายกรัฐมนตรี เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ พร้อมระบุว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอน ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๑ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณา และพลตำรวจเอกโกวิทลงนามให้ความเห็นชอบตามบันทึกข้อเสนอของนายบันฑูร ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ แผ่นที่ ๔๗๗ ถึง ๔๗๘ และแผ่นที่ ๒๕๑ ถึง ๒๕๒ ตามลำดับ นายบันฑูร สั่งการให้นายธีรยุทธ กลั่นเกลี้ยง ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักบริหารกลาง และนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง จัดทำหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง การโอนข้าราชการมาแต่งตั้ง

ให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ โดยให้นางสาวกฤษณาเป็นผู้ลงนามถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อนำเสนอกรณีสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีความประสงค์จะขอรับโอนนายถวิล ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๕ นายบัณฑิตมีบันทึกข้อความ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลับมาก ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๒๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง การโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ถึงนายกรัฐมนตรี รายงานขั้นตอนการขอรับโอนนายถวิล ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๖ นางสาวกฤษณาแจ้งเลขาธิการคณะรัฐมนตรีว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ และขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตรวจสอบพบว่า วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมายเลข จ.๗๐ และ จ.๗๑ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบการโอนข้าราชการมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือที่ นร ๐๕๐๘/๑๘๖๑๓ ที่ นร ๐๕๐๘/๑๘๖๑๔ และ ที่ นร ๐๕๐๘/๑๘๖๑๕ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ทั้งสามฉบับถึงเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเลขาธิการ ก.พ. ตามลำดับว่า คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ อนุมัติให้โอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเสนอ และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้สำนักราชเลขาธิการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเดิมและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๖

วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีบันทึกรับข้อความ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อลงนามคำสั่งให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมาย จ.๗๘ จากนั้นจำเลยลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี โดยให้นายถวิลมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมาย จ.๘๑ และแจ้งคำสั่งให้นายถวิลทราบ และนายบัณฑิตมีบันทึกรับข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยว่าให้นายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ อยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรี ซึ่งจำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ ตามเอกสารหมาย จ.๗๙

วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตมีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๔๗๙ แจ้งนายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ว่า จำเลยมีปัญหามอบหมายงานปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท) ตามเอกสารหมาย จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิลยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีการคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ให้ไปปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอน พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๖๐ พลตำรวจเอกวิเชียรจะเกษียณอายุราชการเมื่อพ้นวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่ง

เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข ๖๘ พลตำรวจเอกวิเชียรมีหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ดช ๐๐๐๑(ว)/๒๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงพลตำรวจเอกโกวิท รองนายกรัฐมนตรี แจ้งว่า สมครใจโอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ฉบับที่ ๓๖๑/๑๐๓ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอกโกวิทและร้อยตำรวจเอกเฉลิม พิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอกวิเชียรมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยร่วมกับคณะรัฐมนตรี มีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอกวิเชียรให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามที่พลตำรวจเอกโกวิทเสนอ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรี ครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เอกสารหมายเลข ๔๑ และมีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ให้พลตำรวจเอกวิเชียรพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ตามเอกสารหมายเลข ๑๑๔ แผ่นที่ ๓๔๖ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งจะเกษียณอายุราชการ เมื่อพ้นวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ และเป็นพี่ของอดีตภริยาของพี่จำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุม ครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข ๙๗ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอกเพริยพันธ์พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการ

ตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการตามเอกสารหมายเลข ๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ คณะที่ ๒ มีคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๔๒๐๑๕๙ ระหว่าง นายถวิล ผู้ร้องทุกข์ กับจำเลย คู่กรณีในการร้องทุกข์ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๓ แผ่นที่ ๑๗๐ ถึง ๑๙๑ แล้วมีการนำเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมฝ่ายข้างมากมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๓ แผ่นที่ ๑๙๒ ถึง ๒๒๘ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิลยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ระหว่าง นายถวิล ผู้ฟ้องคดี กับจำเลย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๔๑ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ ให้เพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับ กับเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ตามเอกสารหมายเลข ๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาคดีดังกล่าวเป็นคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพบูลย์ นิติตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะ รวม ๒๘ คน มีหนังสือขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภาเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ถึงประธานวุฒิสภา ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ แผ่นที่ ๑ ถึง ๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ระหว่าง นายไพบูลย์และคณะ รวม ๒๘ คน ผู้ร้อง กับ จำเลย ผู้ถูกร้อง ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๒

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยให้การว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิด นั้น เห็นว่า เมื่อจำเลยได้รับสำเนาคำฟ้องแล้ว หากจำเลยไม่เข้าใจข้อหาแห่งคำฟ้องก็ชอบที่จะแถลงเพื่อให้ศาลสั่งให้โจทก์ชี้แจงข้อหาขึ้นหรือแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดแห่งคำฟ้องจนจำเลยเข้าใจได้ดี แต่จำเลยมิได้ดำเนินการเช่นนั้น จึงไม่อาจยกเหตุดังกล่าวขึ้นเป็นข้อต่อสู้ได้ ตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการดำเนินคดีของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๑๘ วรรคสอง ทั้งเมื่อพิจารณาฟ้องโจทก์แล้วก็ได้บรรยายถึงการกระทำของจำเลยตั้งแต่การโยกย้ายนายถวิล เปลี่ยนศรี เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง การโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอกเพริยวพันธ์ ตามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันเป็นการแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือให้พ้นจากตำแหน่ง และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพริยวพันธ์ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย อันเป็นการบรรยายถึงการกระทำทั้งหลาย

ที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำผิดพอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว จึงเป็นฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมาย ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สองมีว่า การดำเนินการไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขัดต่อหลักกฎหมายที่ว่า บุคคลไม่อาจถูกลงโทษหลายครั้งต่อการกระทำครั้งเดียวดังที่จำเลยต่อสู้คดีหรือไม่ โดยจำเลยให้การต่อสู้คดีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลง ถือเป็นการลงโทษจำเลยแล้ว คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่มีอำนาจไต่สวนเพื่อให้ลงโทษจำเลยเป็นคดีนี้อีก เห็นว่า โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ มี ๕ สถาน คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน ดังนั้น การที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลง จึงมิใช่โทษสถานใดสถานหนึ่งดังกล่าว แต่เป็นสภาพบังคับหรือความรับผิดทางการเมืองเท่านั้น ถือไม่ได้ว่าเป็นการลงโทษจำเลยทางอาญา คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจึงมีอำนาจไต่สวนเพื่อให้ลงโทษจำเลยเป็นคดีนี้ได้ ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สามมีว่า การพิจารณาพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองคดีนี้จำต้องผูกพันรับฟังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ และคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ซึ่งรวมถึงข้อเท็จจริงของทั้งสองคดีดังกล่าว หรือไม่ โดยจำเลยให้การต่อสู้ว่า ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญหรือคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด เห็นว่า ตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ วินิจฉัยเฉพาะประเด็นว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

เข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมืองในเรื่อง การบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) อันมีผลให้ความเป็นรัฐมนตรี ของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๒๖๘ เท่านั้น ไม่มีประเด็นพิจารณาวินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญาของจำเลย คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยกล่าวหาว่า จำเลยเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ขอให้ลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ มิใช่เป็นการกล่าวหาในประเด็น เดียวกัน ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวคงมีผลผูกพันศาลฎีกาแผนกคดีอาญา ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้รับฟังเพียงว่า ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยได้สิ้นสุดลงเท่านั้น ส่วนข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดในคดีซึ่งมิใช่ผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ไม่มีผลผูกพันประเด็น ที่ต้องวินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญาในคดีนี้ สำหรับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดใน คดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ ที่วินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งสั่งให้นายถวิลไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศ สำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการ

สภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเพียงการวินิจฉัยถึงคำสั่งทางปกครองดังกล่าวว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น โดยยังมีได้วินิจฉัยถึงเจตนาของผู้มีอำนาจในการออกคำสั่งว่ามีเจตนาและเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต อันเป็นองค์ประกอบของความผิดทางอาญาหรือไม่ ทั้งไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องฟังข้อเท็จจริงตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด การพิจารณาว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องในคดีนี้หรือไม่อันเป็นการกระทำความผิดในทางอาญาจึงต้องพิจารณาจากพยานหลักฐานทั้งปวง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม ดังนั้น แม้ศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดมีความเห็นในสำนวนคดีในส่วนข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วก็ตาม ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองก็ไม่ถูกผูกพันให้ต้องถือเอาข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดที่ได้มีการวินิจฉัยมาแล้วในสำนวนคดีดังกล่าว เป็นข้อเท็จจริงที่ยุติในคดีนี้ คงรับฟังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดมาเป็นพยานหลักฐานประกอบพยานหลักฐานอื่นเพื่อวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดในคดีนี้หรือไม่เท่านั้น ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จำเลยให้การต่อสู้ทำนองว่า นโยบายความมั่นคงของรัฐเป็นนโยบายเร่งด่วนซึ่งจำเลยแถลงต่อรัฐสภาว่าต้องเร่งดำเนินการแก้ไขภายในปีแรกของการเข้าบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของนโยบายต่างๆ จำเลยต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ ทั้งมีประสบการณ์ในการปฏิบัติราชการเกี่ยวกับความมั่นคงเพื่อมาช่วยปฏิบัติราชการในฝ่ายนโยบาย และเห็นว่านายถวิล เปลี่ยนศรี

มีคุณสมบัติครบถ้วน สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีจึงมีหนังสือขอรับโอนให้นายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ การโยกย้ายนายถวิลมิได้เกิดจากการริเริ่มของจำเลย แต่เนื่องจากที่ผ่านมานายถวิลแสดงออกต่อสาธารณะไม่เหมาะสม จึงเป็นเหตุให้มีการโยกย้ายนายถวิล อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของการประชุมคณะรัฐมนตรี พลตำรวจเอกวิเชียร พจน์โพธิ์ศรี สมครใจโอนย้ายไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเอง จำเลยมิได้เข้าไปแทรกแซง และก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการดังกล่าวเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย เห็นว่า โจทก์มีนายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติขณะเกิดเหตุให้ถ้อยคำยืนยันว่า การโยกย้ายให้พยานพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และให้ไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ของจำเลยเพื่อประโยชน์แก่พวกพ้อง กลั่นแกล้ง ลดบทบาทหน้าที่ในทางราชการของพยาน โดยพยานให้ถ้อยคำในฐานะพยานในคดีของศาลรัฐธรรมนูญตามคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ระหว่าง นายไพบูลย์ นิตะวัน และคณะ รวม ๒๘ คน ผู้ร้อง กับ จำเลย ผู้ถูกร้อง ด้วยว่าการโอนย้ายพยานไม่เป็นไปตามหลักการของระบบคุณธรรมหรือเพื่อประโยชน์ทางราชการ แต่เป็นไปเพื่อให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติว่างลง เพื่อให้สามารถโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติในขณะนั้นมาดำรงตำแหน่งแทนพยาน และแต่งตั้งให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแทนพลตำรวจเอกวิเชียร และมีนายบัณฑิต สุภักควณิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรีขณะเกิดเหตุให้ถ้อยคำ่ว่า จำเลยโทรศัพท์สั่งการให้พยานทำเรื่องเสนอโยกย้ายนายถวิลให้มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี พยานจึงสั่งให้นายธีรวัชร กลั่นเลี้ยง ผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักบริหารกลาง ขณะเกิดเหตุ จัดทำบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ลับมาก ที่นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔

ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีขณะเกิดเหตุ (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนนายถวิลมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ และทาบถามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด เพื่อขอรับโอนนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ และบันทึกข้อความ สำนักนายกรัฐมนตรี สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึง รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกโกวิท วัฒนะ) เพื่อขอรับโอนนายถวิลให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความยินยอมรับโอน และพยานนำบันทึกดังกล่าวไปให้นางสาวกฤษณาและพลตำรวจเอกโกวิทลงนามด้วยตนเอง โดยทางใต้ส่วนได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ก่อนมีการจัดทำบันทึกดังกล่าว ร้อยตำรวจเอกเฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรีให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนมีใจความโดยสรุปว่า พลตำรวจเอกวิเชียรเหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และได้พูดคุยกับพลตำรวจเอกวิเชียรด้วยตนเองแล้ว ส่วนนายถวิลยังไม่ทราบว่าจะให้ดำรงตำแหน่งใด แต่หากตนเป็นนายถวิลก็คงจะขอย้ายตัวเอง รวมถึงการให้สัมภาษณ์เรื่องจะเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริยพันธ์ขึ้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ คนใหม่หลังจากตัดสินใจย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และจะย้ายนายถวิลไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งตนได้พูดคุยกับนายกรัฐมนตรีแล้ว และเรื่องพลตำรวจเอกวิเชียรส่งจดหมายว่าสมัครใจจะดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติอีกด้วย ในการให้สัมภาษณ์ดังกล่าวร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้เหตุผลว่าต้องการให้พลตำรวจเอกวิเชียรมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเพื่อให้พลตำรวจเอกเพริยพันธ์มาดำรงตำแหน่ง

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แม้ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้ถ้อยคำเป็นพยานจำเลยในทำนองว่า การให้สัมภาษณ์ของพยานกับสื่อมวลชนหลายครั้งในวันเดียวกันเป็นเรื่องผิดปกติ และการให้สัมภาษณ์ตามที่โจทก์กล่าวอ้างไม่มีหลักฐานยืนยันว่าพยานให้สัมภาษณ์จริงก็ตาม แต่พยานก็ให้ถ้อยคำยอมรับว่าได้ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนจริงในประเด็นการให้ความเห็นของพยานในเรื่องการโยกย้ายนายถวิล และความเหมาะสมของการดำรงตำแหน่งของพลตำรวจเอกวิเชียรและพลตำรวจเอกเพริยวพันธ์ จนนำไปสู่การโยกย้ายบุคคลทั้งสาม ขณะเกิดเหตุร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์และแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนในฐานะรองนายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี ให้กำกับการบริหารราชการ และสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แทนนายกรัฐมนตรี การให้สัมภาษณ์ว่าพยานได้พูดคุยกับจำเลยในเรื่องการโยกย้ายดังกล่าวสอดคล้องกับการให้ถ้อยคำของนายบัณฑิตที่จำเลยเป็นผู้โทรศัพท์มาสั่งให้จัดทำบันทึกโยกย้ายนายถวิล และยังสอดคล้องกับนายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ให้ถ้อยคำไว้ว่า เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิตโทรศัพท์มาหาแจ้งว่าให้ทำเรื่องย้ายข้าราชการประจำระดับสูง เมื่อพยานพบนายบัณฑิต นายบัณฑิตแจ้งว่าจำเลยสั่งการให้รับโอนนายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ นายบัณฑิตและนายพงษ์ศักดิ์เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ โดยเฉพาะนายพงษ์ศักดิ์ไม่มีส่วนได้เสียในคดี เชื่อได้ว่าเบิกความไปตามความเป็นจริง และแม้นายบัณฑิตเคยถูกแจ้งข้อกล่าวหาในประเด็นเดียวกันกับคดีนี้มาก่อน แต่คำเบิกความของนายบัณฑิตสอดคล้องกับนายพงษ์ศักดิ์ จึงมีน้ำหนักให้รับฟังทั้งจำเลยไม่เคยโต้แย้งว่าไม่ได้โทรศัพท์สั่งการนายบัณฑิตให้ทำเรื่องโยกย้ายนายถวิล ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยเป็นผู้สั่งการให้โยกย้ายนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ จำเลยไม่อาจอ้างว่าการโยกย้ายนายถวิลเป็นผลจากมติคณะรัฐมนตรี

เนื่องจากจำเลยเป็นผู้อนุมัติให้นำเรื่องการโยกย้ายนายถวิลเสนอต่อคณะรัฐมนตรี และจำเลยได้เข้าร่วมประชุมคณะรัฐมนตรีและร่วมลงมติอนุมัติให้นายถวิลพ้นจากตำแหน่งด้วย ส่วนที่จำเลยต่อสู้ในทำนองว่า พลตำรวจเอกวิเชียรสมัครใจโอนย้ายไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเอง นั้น ขัดต่อเหตุผล เพราะผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจมาก มีผู้อยู่ได้บังคับบัญชาทั่วประเทศจำนวนหลายแสนคน ส่วนเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจน้อยกว่าอย่างไม้อาจเทียบกันได้ มีผู้อยู่ได้บังคับบัญชาเพียงจำนวนไม่มากนัก น่าเชื่อว่าจะมีผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนใดขอย้ายไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติด้วยความสมัครใจเอง เมื่อทางได้ส่วนได้ความจากพลตำรวจเอกวิเชียรว่า พยานได้รับความกดดันจากผู้บังคับบัญชา เกิดความไม่สบายใจ เนื่องจากร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์ผ่านหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ว่า พยานเหมาะสมจะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมากกว่า ต่อมาในวันเดียวกัน ร้อยตำรวจเอกเฉลิมแถลงข่าวอีกครั้งว่าจะเสนอชื่อพลตำรวจเอกเพริศพันธ์ขึ้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนใหม่หลังจากตัดสินใจย้ายพยานไปเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และจะโยกย้ายนายถวิลไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี การให้ถ้อยคำของพลตำรวจเอกวิเชียรเกี่ยวกับการให้สัมภาษณ์และแถลงข่าวของร้อยตำรวจเอกเฉลิม เรื่องการโยกย้ายนายถวิล พลตำรวจเอกวิเชียร และพลตำรวจเอกเพริศพันธ์ บ่งชี้ชัดว่าการทำหนังสือสมัครใจย้ายไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติของพลตำรวจเอกวิเชียรเกิดขึ้นจากความประสงค์ของผู้บังคับบัญชา มิใช่ด้วยความสมัครใจเอง เมื่อพิจารณาลำดับเวลาตั้งแต่วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ร้อยตำรวจเอกเฉลิมให้สัมภาษณ์และแถลงข่าวต่อสื่อมวลชนดังกล่าว ต่อมาเพียง ๕ วัน เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งให้โยกย้ายนายถวิลมาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการ

มาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี เอกสารหมาย จ.๘๑ โดยหลังจากที่มีการโยกย้ายนายถวิล
ไม่ถึง ๑ เดือน เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอกโกวิทมีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคง
แห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้งว่า ขอรับโอนพลตำรวจเอกวิเชียร
ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมาย จ.๑๖๐ โดยพลตำรวจเอก
วิเชียรมีหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช ๐๐๐๑(ว)/๒๕๑ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ แจ้งว่า
สมัครใจโอนไปดำรงตำแหน่งดังกล่าว ตามเอกสารหมาย จ.๑๖๑ และเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔
จำเลยร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้พลตำรวจเอกวิเชียรไปดำรงตำแหน่งดังกล่าว ตามสรุปผล
การประชุมคณะรัฐมนตรี ครั้งที่ ๙/๒๕๕๔ เอกสารหมาย จ.๔๑ จากนั้นอีก ๑๕ วันต่อมา เมื่อวันที่ ๑๙
ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติเสนอชื่อ
พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
ต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔
ตามรายงานการประชุมเอกสารหมาย จ.๙๗ ซึ่งต่อมามีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และแต่งตั้งให้
ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนอง
พระบรมราชโองการ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องแต่งตั้งข้าราชการตำรวจ ลงวันที่ ๒๖
ตุลาคม ๒๕๕๔ เอกสารหมาย จ.๓๙ นับระยะเวลาตั้งแต่มีการเสนอให้โยกย้ายนายถวิล
และพลตำรวจเอกวิเชียร ต่อเนื่องถึงเวลาที่พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่ง
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นระยะเวลาเพียง ๑ เดือนเศษเท่านั้น แสดงให้เห็นถึงกระบวนการ
ในการโยกย้ายเพื่อให้เป็นไปตามที่ได้มีการวางแผนและแถลงข่าวไว้ แม้คณะกรรมการนโยบาย
ตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) มีมติเป็นเอกฉันท์ให้พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ซึ่งเป็นผู้มีอาวุโสสูงสุด

ของข้าราชการตำรวจยศพลตำรวจเอกในขณะนั้นขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตามที่จำเลยเสนอชื่อก็ตาม แต่พลตำรวจเอกเพรียวพันธ์มีกำหนดเกษียณอายุราชการเมื่อพ้นวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๕ ก่อนพลตำรวจเอกวิเชียรซึ่งจะเกษียณอายุราชการเมื่อพ้นวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ หากไม่มีการย้ายพลตำรวจเอกวิเชียรให้พ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอก เพรียวพันธ์จะไม่มีโอกาสขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้เลย กรณีจึงมีเหตุผล ให้รับฟังได้ว่า การโอนย้ายนายถวิลให้ไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ มิได้กระทำโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินสำเร็จตามนโยบายที่จำเลยได้แถลงไว้ ต่อรัฐสภาอย่างแท้จริง แต่ได้กระทำโดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้ตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคง แห่งชาติว่างลง เพื่อโอนย้ายพลตำรวจเอกวิเชียร ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติในเวลาดังกล่าว มาดำรงตำแหน่งแทน อันจะทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลงเพื่อเปิดโอกาสให้สามารถ แต่งตั้งพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ ซึ่งเป็นพี่ของอดีตภริยาพี่ของจำเลย ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติแทน การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับพลตำรวจเอกเพรียวพันธ์ อันเป็นความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี หรือปรับ ตั้งแต่ ๒,๐๐๐ บาท ถึง ๒๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และมาตรา ๑๕๗ (ที่แก้ไขใหม่) ซึ่งมีระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี หรือปรับตั้งแต่ ๒๐,๐๐๐ บาท ถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามมาตรา ๑๕๗ (เดิม) ที่ใช้ในขณะกระทำความผิด ซึ่งเป็นคุณแก่จำเลย มากกว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ และเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

วินิจฉัยว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ (เดิม) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ เป็นการกระทำความผิดเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุก ๒ ปี ให้นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ ของศาลนี้ ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อจากโทษของจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ นั้น เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลยังไม่มีคำพิพากษา จึงไม่อาจนับโทษจำคุกจำเลยต่อจากคดีดังกล่าวได้ คำขอส่วนนี้ให้ยก.

นายกษิตีศ มงคลศิริภัทรา